Cea mai dorită mireasă
KATE MOORE

COLECȚIA

Iubiri de poveste

Atunci când desfrânatul lord Blackstone se întoarce la Londra, doamnele din înalta societate îi aruncă priviri pline de subînțeles, iar prietenii îi trâmbițează de zor aventurile amoroase.

Nimeni nu și-ar putea închipui că poveștile sordide despre faptul că ar avea un harem și despre faimosul tablou în care apare voluptoasa lui amantă nu sunt altceva decât o perdea de fum, în spatele căreia se ascund o promisiune de onoare și o misiune secretă ce are ca scop anihilarea unui agent străin deosebit de periculos. O singură femeie rămâne imună la atracția senzuală pe care o exercită lordul Blackstone.

Violet Hammersley, fiica unui bancher, crede că își poate controla pe deplin viața și pasiunile.

Asta, până când fratele ei, care deține un raport de importanță vitală pentru guvernul britanic, este dat dispărut, iar guvernul hotărăște ca Blackstone să facă parte din echipa care investighează cazul. Așa că Violet, dacă vrea să își regăsească fratele, trebuie să acționeze în strânsă legătură cu bărbatul care i-a frânt inima cândva, fără să cedeze puternicului impuls de a se îndrăgosti din nou de el...

Kate Moore este autoarea a 17 romane, nominalizate pentru premii prestigioase ale genului, cum ar fi Golden Heart, Book Buyers Best Award și RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-9164-4

9 786063 391644

Alma

voxa audiobooks

The Blackstone's Bride
Kate Moore
Copyright © 2011 Kate Moore
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cea mai dorită mireasă
Kate Moore

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOORE, KATE
Cea mai dorită mireasă / Kate Moore
trad. din limba engleză: Anca Mihăilescu . –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9164-4

I. Mihăilescu, Anca (trad.)

821.111

KATE MOORE

Cea mai dorită mireasă

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

Pentru Loren, Kevin și Allison, ca întotdeauna

„Dacă frumoasele perspective care îi delectaseră cu un an în urmă s-ar fi ivit din nou... totul ar fi mers către același sfârșit descumpănitor."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Prolog

Canalul Mânecii. Februarie 1825

Lyle Massing, baronul Blackstone, pierdea la cărți, o situație pe care n-o putea atribui decât urcării și coborârii navei de sub el. HMS *Redemption*, un vas de o navigabilitate îndoielnică, fusese pus la treabă ca să-i aducă acasă pe Blackstone și pe alți câțiva supraviețuitori ai nefericitei aventuri grecești.

Baronul încercă să se concentreze asupra cărților din mână și să nu se gândească la casă. În momentul de față, n-avea nici una. Blackstone Court, reședința strămoșească pe care o moștenise de la tatăl lui, fusese ipotecată ca să i se plătească răscumpărarea către Vasiladi, haiducul grec. Casa era acum închiriată unui bogat fabricant de porțelanuri. Mama și surorile văduve ale lui Blackstone se mutaseră într-o casă modestă din Bath. Mama lui nu se plânsese, dar Elena, una dintre surori, îi povestise într-o scrisoare despre mutarea lor, subliniind de două ori cuvintele „nouă metri", distanța dintre cele două saloane ale noii lor locuințe din Bath. Gândindu-se că mama lui trăia în condiții atât de vitrege, după imensitatea unei reședințe precum Blackstone Court, el deveni nesăbuit la joc și pe masă apăru o grămadă alcătuită din cărțile lui.

Traversând canalul spre Dover, *Redemption* se clătina și se zgâlțâia din încheieturi, făcând lumina galbenă să joace în cabina plină de fum. Blackstone privi clipind la cărțile necâștigătoare pe care le avea în mână. Adversarul său, Samuel Goldsworthy, îi zâmbi. Era un bărbat uriaș, cu părul și cu barba roșcate și dese. Goldsworthy purta o vestă de mătase verde, care strălucea în lumina pâlpâitoare. Individul părea incapabil să aibă un acces de proastă dispoziție sau să piardă la cărți. El fusese cel care propusese o mică partidă inofensivă. Jocul de cărți interminabil și marea învolburată

îi învinseseră deja de câteva ore pe ceilalți doi pasageri. Doar Goldsworthy și Blackstone mai rămăseseră la masă.

Uriașul nu-și putu ascunde satisfacția pe care i-o provoca acea situație.

– Fiule, cărțile pe care le ții în mână n-au nici o valoare. Lasă-mă să-ți ofer o cale de scăpare!

Blackstone simți un tulburător impuls care-l sfătuia să fie precaut, ca și cum partenerul lui de joc i-ar fi putut vedea cărțile din mână. Făcu o glumă:

– A venit momentul să-mi propui să mă căsătoresc cu fiică-ta, pe care nici n-o cunosc?

Dacă Goldsworthy ar fi avut o fiică, poate că Blackstone chiar ar fi luat-o de nevastă, dată fiind puținătatea mijloacelor lui de a-și recupera domeniul.

Goldsworthy dădu drumul unui hohot puternic de râs. Blackstone glumise atunci când sugerase o căsătorie, dar, ca și cum ar fi protestat la simpla idee a unui mariaj, memoria lui nepăsătoare îi arătă, într-o străfulgerare, o pereche de ochi negri, râzători, și una de sâni albi, catifelați. Însă el își alungă acea imagine din minte. Ocazia trecuse de multă vreme. Fără îndoială că Violet Hammersley se căsătorise în timp ce el se afla în mâinile bandiților.

– Nu te gândi la ceva atât de banal, băiete! Tot ce îți cer e să te angajezi la mine pentru un an și o zi.

Blackstone remarcă formularea ca dintr-un basm. Un an și o zi era și perioada în care fusese prizonier. Da, un an și o zi, timp în care Byron murise, iar luptătorii greci pentru libertate, care încercaseră să-și scape țara de turci, începuseră să se certe între ei, în stare să-și taie gâtul unul altuia.

Blackstone se uită din nou la Goldsworthy, care părea destul de banal, în ciuda faptului că era mare cât un stejar și că tocmai îi făcuse o ofertă absurdă de angajare. Era mai înalt decât el cu zece centimetri sau chiar mai mult, și mai lat decât oricare dintre paturile de pe navă. Blackstone îi estima vârsta undeva între patruzeci și cincizeci de ani. Arăta ca un copac mare, frunzos, cu haina lui ruginie, cu pantalonii maronii și cu vestonul verde. Cu toate că instinctele i-o luaseră razna atunci când uriașul avusese acea ciudată întorsătură de frază, Blackstone credea că, cel mai probabil,

individul nu era un vrăjitor desprins dintr-un basm, ci un negustor londonez obișnuit. Probabil că avea un depozit pe Tamisa, plin cu muselină sau cu saci în care se aflau boabe de cafea.

Dar Blackstone tocmai își petrecuse un an alături de niște bandiți, iar asta îl învățase să nu se ia după aparențe. Nu se putea feri de bănuiala că Goldsworthy nu era ceea ce părea a fi. Sosirea lui și a navei *Redemption* în portul Koron în momentul deosebit de delicat al negocierilor pe care el, Blackstone, le purta cu haiducul, chiar pe când banii erau pe cale să-și schimbe stăpânul, fusese mai mult decât întâmplătoare, însemnând de-a dreptul un miracol. În acel moment, Blackstone își dăduse seama că nu exista nici un motiv pentru ca Vasiladi să-și elibereze ostaticii. Baronul își ipotecase averea ca să răscumpere libertatea fratelui său vitreg mai mic și pe cea a unui număr de fete și de băieți pe care îi luase în robie armata haiducului. Întreaga misiune a lui Blackstone în Grecia atârnase în balanță.

Se străduí din nou să determine adevărata natură a lui Goldsworthy.

– Probabil că ești curățător de haznale sau măcelar.

– Nimic atât de mirositor sau atât de banal, te asigur, băiete. Îndeletnicirea mea e una mult mai potrivită cu talentele tale.

– Nu ne-am întâlnit la Londra, nu-i așa?

– Absolut deloc.

– De ce ai vrea mă angajezi? Pe baza micului nostru joc, nu se poate să-ți fi făcut o părere prea bună despre talentele mele.

– Ești un tip fermecător...

Blackstone îi aruncă lui Goldsworthy o privire sceptică.

– Pe tine nu te-am prea fermecat.

– Cu toate astea, printre ai tăi, printre cei din lumea bună, te miști cu grație și ușurință, știi să porți o haină bine croită, dai bine pe ringul de dans și poate că în afara lui ești în stare să conduci o trăsură și să călărești la perfecție.

– Deci ai auzit de mine! Iar cele pe care le-ai aflat nu prea au cum să mă recomande vreunui angajator.

– Cu excepția mea. O să fii invitat peste tot și vreau să participi la cât mai multe evenimente din sezonul ăsta monden.

Blackstone se gândi că poate până la urmă chiar exista o fiică urâtă, una foarte urâtă! O fiică atât de banală și de ciudată încât Goldsworthy trebuia să convingă un bărbat cu reputația lui scandaloasă, a lui Blackstone, s-o însoțească la baluri și la plimbări.

– Și pentru ce să mă las pradă nesfârșitei agitații din societate?

– Pentru că, în schimb, o să-ți plătesc toate datoriile, inclusiv ipoteca pusă pe Blackstone Court.

În captivitate, baronul învățase să nu-și trădeze în nici un fel emoțiile, dar îi fu greu să n-o facă, pentru că se simțea năpădit de un val de căldură jenantă. Pe masă zăcea mormanul de mărunțiș pe care el și nenorocoșii lui tovarăși de drum se bizuiseră ca să câștige la joc fondurile lui Goldsworthy. Blackstone aruncă o privire la bani și la cărțile din mâna lui, care nu puteau să-l facă decât să piardă. Norocul îi stătuse împotrivă toată noaptea, iar acum străinul care reușise să-i păcălească pe toți îi oferea lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

– Poftim? întrebă el, privindu-l țintă pe omul care părea să știe mai multe despre afacerile lui decât oricine altcineva, cu excepția avocatului său.

– Însoțește-mă la clubul meu și o să-ți explic.

– Clubul tău?

Tipul acela din topor nu i se părea lui Blackstone genul care să aparțină unui club. Goldsworthy putea fi englez până în măduva oaselor, dar nu era un gentleman.

– Clubul Pantheon din strada Albemarle. Am o trăsură care așteaptă în port și care o să ne ducă direct acolo.

Nu la Bath și la reproșurile mamei lui, ci la Londra și la o șansă de a-și reface averea! Goldsworthy știa cu siguranță cum să-l tenteze, dar Blackstone trebuia să afle ce ascundea acel om în spatele aparentei lui generozități.

– Cine ești tu?

Goldsworthy se încruntă.

– Nu se poate să fi uitat deja!

– Nu e vorba de numele tău. Cine ești tu cu adevărat? Și care e slujba misterioasă pe care mi-o oferi?

– E firesc să întrebi. Serviciu față de rege și de țară, iată ce e! explică Goldsworthy, care își păstră expresia de bună dispoziție. De fapt, e spionaj.

– Spionaj? Pe cine aș putea spiona în saloanele londoneze?

Pentru prima dată, expresia lui Goldsworthy deveni sumbră, iar el clătină din capu-i mare, ca de leu.

– Lumea de azi e foarte haină, băiete. Zi după zi, dușmanii Angliei se dau drept prieteni și se mișcă printre noi, la toate nivelurile. Iar secretele au un fel anume de a cădea în mâinile lor. E treaba noastră să împiedicăm asta.

Blackstone se uită la Goldsworthy și clipi, de parcă, în cabina întunecată și plină de fum, ochii nu-i funcționau așa cum trebuia. I se cerea să devină spion în slujba Angliei. Perspectivele i se schimbaseră pe măsură ce *Redemption* înainta scârțâind și săltându-se. Putea să se întoarcă la mama și la surorile lui și să le suporte angoasele. Sau putea să acționeze ca să-și recupereze averea pierdută.

Nava se opri pentru scurtă vreme pe vârful unui val. Apoi oceanul cel înșelător se mișcă, ei căzură într-un abis care făcea să li se strângă stomacurile, iar lumea păru să fi dispărut. Cu un gest calm, Goldsworthy își apucă strâns cana cu bere. Blackstone înșfăcă lampa. Restul obiectelor din cabină se loviră de tavanul scund. În acel moment de cădere liberă, fără nimic de care să se agațe, fără nimic de pierdut care să nu fi fost deja pierdut, Blackstone revăzu sclipirea acelor ochi negri și râzători și, în ciuda rațiunii, își dori să-i mai vadă o dată, ceea ce era de-a dreptul o nebunie.

Lunga cădere luă sfârșit în clipa în care *Redemption* se izbi de un alt val, tremură din toate încheieturile și se hotărî să nu se transforme într-o epavă.

– O s-o fac.

– Bun băiat! Un an și o zi, iar apoi o să fii liber și scăpat de necazuri.

Capitolul 1

„Cu toții declarau că era tânărul cel mai ticălos din lume; și cu toții începură să descopere că fuseseră întotdeauna neîncrezători în aparența lui de om cumsecade."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Londra. Trei săptămâni mai târziu

Blackstone deschise un ochi ca să arunce o privire la bolta tavanului de deasupra lui, albă precum glazura unui tort de mireasă și îndepărtată ca luna. Suprafața capitonată de sub el nu se clătină și nici nu tremură sub greutatea lui. Își aminti. Clubul lui Goldsworthy. Strada Albemarle. Londra.

Nu se afla într-o peșteră. De săptămâni întregi nu mai fusese martor la vreo decapitare și nici nu mai văzuse vreun sclav de treisprezece ani dat drept recompensă unui individ brutal. Uneori, pe când se trezea, îi lua ceva timp să respingă imaginile pe care mintea lui somnoroasă continua să le producă.

– Wilde, deschide draperia și ești un om mort!

Vocea amenințătoare venea de pe o altă canapea din vastul salon în care se lua cafeaua. Toate astea se întâmplau la clubul lui Goldsworthy, unde Blackstone și colegii săi spioni sfârșiseră cu o seară înainte.

Ploua. Acea ploaie tipic englezească, rece și capricioasă, lovea undeva într-un geam și răpăia în jos pe un burlan. Prospețimea ei îi amintea încă o dată lui Blackstone că era acasă.

– Bună dimineața, Lord Hazelwood! Cafea? rosti vocea acum familiară, tânără și nejustificat de veselă, cu o notă de East End londonez în vocalele tărăgănate.

Cafeaua suna precum „cafia" în urechile lui Blackstone, dar mirosul îl făcu să-și ridice capul.

Un geamăt răzbătu de pe o a treia canapea, dar clinchetul vioi al porțelanurilor continuă, iar mirosul de cafea se intensifică.

– Lord Blackstone? întrebă acea voce de bărbat tânăr, care acum se auzea chiar lângă el.

Blackstone se ridică în capul oaselor, iar apoi își lăsă picioarele pe podea. Nate Wilde, protejatul lui Goldsworthy, era atât un fel de majordom la club, cât și cel care asigura accesul la Goldsworthy însuși. Tânărul, care purta o elegantă haină de culoare albastru cerneală și o pereche de pantaloni bufanți, îi întinse lui Blackstone o ceașcă aburindă de cafea, iar acesta o luă. Era imposibil să se abțină – chestia aceea mirosea atât de bine!

Îl privi pe Wilde, ocupat acum să-i convingă să se trezească pe ceilalți doi ocupanți ai camerei. Timp de câteva minute fu liniște, în timp ce cafeaua începea să facă din lume un loc mai bun, în care un om putea vorbi civilizat cu semenii lui.

Blackstone bău, bucurându-se că în salon se instaurase o relativă liniște. În acel moment, era singura încăpere complet mobilată a clubului. Restul localului era în curs de renovare, lucru despre care Goldsworthy nu suflase nici măcar un cuvințel în discursul lui de recrutare.

Clădirea era înconjurată de schele, iar în fiecare zi o armată de tâmplari, tencuitori și zidari apărea devreme și se apuca să bată și să ridice mult praf. Perdele de pânză ascundeau coridoarele și scările.

Cu toate acestea, salonul în care se lua cafeaua era un spațiu liniștit, cu totul masculin, lipsit de orice pretenții sau ornamente, cu lambriuri întunecate, cu fotolii de piele confortabile, cu un covor gros, decorat cu spirale roșii, albastre și aurii, cu biblioteci ticsite de cărți și cu o masă așternută cu o față albă, scrobită.

Colegii de spionaj ai lui Blackstone erau căpitanul Clare, un erou de la Waterloo îmbrăcat în uniformă stacojie, și vicontele Hazelwood, moștenitorul dezmoștenit al contelui de Vange. Hazelwood, al cărui păr stătea vâlvoi, purta o haină de seară neagră și zdrențuită, peste pantaloni de satin alb, care poate că fuseseră cândva imaculați, dar care acum erau plini de pete ce l-ar fi făcut pe valetul unui gentleman să plângă sau să leșine. Deși Blackstone

și colegii lui spioni își făcuseră puține confidențe despre circumstanțele care îi aduseseră în slujba lui Goldsworthy, Blackstone pusese cap la cap tot ce putuse să afle despre ceilalți doi.

Fiecare dintre ei semnase un contract cu Goldsworthy, despre care Clare susținea că era legal, iar Hazelwood declara că era strict ca un fund de vicar. Fiecăruia îi fusese alocat ca teritoriu un anumit nivel al societății londoneze. Clare bântuia tavernele sordide pe care le frecventau soldații, marinarii și cei cu opinii politice radicale. Hazelwood se mișca între bordeluri și tripouri. Lui Blackstone îi fusese repartizat elegantul cartier West End.

Prima misiune a acestuia din urmă era Lady Ravenhurst, al cărei soț cu ambiții politice ducea adesea documente ale Ministerului Afacerilor Externe de la și către biblioteca lui de acasă. Bârfele susțineau că Lady Ravenhurst căuta să-și aline singurătatea în brațele unui conte rus, ale cărui planuri vizau mai degrabă documentele secrete decât pe respectiva doamnă. Goldsworthy îl însărcinase pe Blackstone să se facă suficient de agreabil ca să-l scoată pe rus din grațiile doamnei.

După ce cafeaua începu să-și facă efectul, căpitanul i se adresă lui Wilde:

– Unde ai învățat să faci o cafea atât de bună?

Hazelwood răspunse în locul băiatului:

– E turc și a fost sclav al sultanului, la Istanbul.

Zâmbetul lui Wilde dezveli o dantură strălucitoare.

– M-am născut și am crescut la Londra, domnilor. Am învățat să fac cafea de la un vechi soldat pe nume Harding. Probabil că o să-l întâlniți cu prilejul unuia dintre cazurile dumneavoastră.

– Nu te-ar fi putut învăța meseria de hamal?

Wilde ridică din umeri, iar zâmbetul îi pieri de pe față.

– În nici un caz hamalul dumneavoastră, Lord Hazelwood!

Clare își ridică paharul în semn de toast.

– Sobrietate, solvabilitate și celibat. Iată deviza acestui loc!

Clare era un tip roșcat, zvelt, cu o privire în care se citea prevederea. Lui Blackstone nu-i era greu să și-l imagineze conducându-și oamenii prin haosul și fumul unui câmp de luptă.

– Locul ăsta o să te facă să fii în formă precum un campion la box, căpitane!

– Ba o să ne facă pe toți să devenim mai plictisitori decât mușchiul de pe copaci! ripostă Hazelwood privind morocănos în ceașca lui de cafea.

Wilde râse, aparent imun la nemulțumirile celor trei.

– Nu pentru mult timp, pun pariu, spuse el, iar apoi bătu în vasul de argint strălucitor de pe masă. Recipientul ăsta e plin cu cafea caldă. Ziarele sunt aici. Sunați de îndată ce vi se face foame!

După ce plecă, în cameră se așternu tăcerea pentru o bucată de vreme. Apoi Hazelwood se întoarse spre Blackstone.

– Ia spune, cum te înțelegi cu Lady Ravenhurst?

– Destul de bine.

Acea doamnă îi trimisese o invitație prin care îi cerea să se numere printre oaspeții ei la o serată muzicală, precizând, fără ocolișuri, că soțul ei n-avea să fie prezent. Așa că Blackstone își petrecuse seara precedentă stând umăr la umăr cu crema înaltei societăți londoneze, într-un șir de scaune aurite, suportând căldura lumânărilor și a trupurilor apropiate, iar evantaiul unei doamne îi trecea din când în când peste coapsă, datorită mișcării brațului ei. Contele rus fusese pur și simplu absent, așa că Blackstone avea vești bune de dat lui Goldsworthy.

– Și tu? îl întrebă el pe Hazelwood.

Acesta urmărea un grup de tineri mondeni, dintre care unul avea un frate mai mare în guvern.

– Am trăit două săptămâni de purgatoriu și n-am aflat nimic! exclamă Hazelwood ridicându-se și clătinându-se pe picioare, pentru ca apoi să-și umple din nou ceașca și să-și pună un ziar sub braț. Cum poți să gândești când droaia asta de tâmplari bocăne peste tot și nici măcar nu poți să obții vreo picătură de alcool de la caraghiosul ăsta impenetrabil precum un manechin de croitorie, care pretinde că e la dispoziția noastră?

Blackstone izbucni în râs. Wilde avea obiceiul să le dea cu promptitudine tot ceea ce le trebuia, refuzându-le tot ceea ce-și doreau. Aveau un valet, Twickler, iar dacă le trebuiau fonduri sau o trăsură, Wilde făcea pe dată toate aranjamentele. Pe Bond Street, după colț față de club, dar conectată cu acesta grație unor grădini din spate, se afla o farmacie care le furniza bărbaților la modă toate accesoriile de care aceștia aveau nevoie. Kirby, artistul care îmbrăca

echipa de spioni a lui Goldsworthy, se încruntase la vederea palorii și a subțirimii lui Blackstone. Dar, spre cinstea lui, transformase un om care mâncase rații de subzistență timp de un an întreg într-un adevărat prototip al nobilului bogat și îmbrăcat după ultima modă. Nimeni n-ar fi ghicit că Blackstone încă mai resimțea efectele captivității pe care o îndurase.

În acea dimineață, privirea lui Clare părea să se ascută pe măsură ce cafeaua își făcea efectul.

– Blackstone, ce s-a întâmplat cu acel portret al amantei tale, dansatoarea spaniolă, cea care te-a făcut eroul unui scandal celebru?

Hazelwood ridică din sprâncene.

– Ce-i asta?! Blackstone, banditule! N-ai pomenit niciodată de vreun scandal. Cred că asta arată limpede motivul pentru care ai aterizat aici. Familia ta te-a renegat?

– Titlul a fost al meu.

– Of, titlul și poveștile deocheate! Tipografiile care scot ziare trebuie să se fi bucurat de nebunia ta. Geniul lui Goldsworthy începe să se dezvăluie.

Hazelwood își puse ceașca pe podea și se instală din nou pe canapea, deschizând ziarul și punându-și-l pe față. Blackstone se întoarse spre Clare, care se aplecă înainte, ținându-și ceașca de cafea cu amândouă mâinile.

– Hazelwood are o teorie cu privire la motivul pentru care Goldsworthy ne-a ales ca să ducem la îndeplinire astfel de treburi, iar situația ta pare să confirme atare teorie. Hazelwood crede că Goldsworthy ne-a ales pentru proasta noastră reputație.

– Credeam că spionii sunt oameni discreți.

– Hazelwood crede, și-i înțeleg punctul de vedere, că, odată ce reputația unui om e stabilită în mintea societății, nimeni n-o să-l mai suspecteze că ar fi altceva decât ceea ce spune reputația lui că este.

– Deci tu ești un erou, Hazelwood e un pierde-vară...

– Iar tu ești un libertin.

Blackstone trebui să recunoască adevărul raționamentului pe care îl făcuse Goldsworthy. Oamenii aveau tendința de a vedea ceea ce se așteptau să vadă.

Deja petrecuse două săptămâni la Londra și descoperise că tabloul scandalos care, pe când el avea doar douăzeci și patru de ani,

îl făcuse celebru în calitate de afemeiat, fixase pentru totdeauna în conștiința publică imaginea caracterului său. În clipa în care, plin de uimire, privise acea pictură pentru prima oară, nu-și închipuise că tabloul avea să ajungă să-l definească *pe el*. Și nici nu înțelesese cât de imposibil era să te debarasezi de un scandal. La vârsta de douăzeci și patru de ani, fusese liber să aibă propria perspectivă asupra puterii și a privilegiilor. Crezuse că el singur își stabilea locul în lume. Și mai crezuse că nici un pictor, un simplu pictor în ulei, care lucra într-un atelier împuțit, nu putea să-i facă rău unui pair al regatului. Se înșelase.

În momentul în care refuzase să plătească pentru tablou, pictorul Royce îl făcuse public, iar scandalul îl lovise pe Blackstone în plin. Ziarele de scandal publicau în mod repetat noi și noi porecle pentru mărețul lui mădular. Femei pe care nu le cunoștea îi trimiteau cărțile lor de vizită. Era invitat la baluri mascate și la petrecerile lumii interlope, iar întreaga societate se aștepta ca el să fie de față oriunde se dezlănțuia desfrâul. La vremea aceea, cu greu putea să protesteze și să afirme public că nu era un ticălos. Așa că își făcuse o promisiune. În timp ce străinii desfrânați se înghesuiau să-l cunoască, logodnica și familia lui rupseseră orice legătură cu el.

Wilde se întoarse în încăpere aducând cu el un coș acoperit.

Afară începu bocăneala de zi cu zi.

– Unde e Goldsworthy? întrebă Blackstone, care voia să-și facă raportul zilnic.

– Niciodată nu-i acolo unde ai nevoie de el, răspunse Hazelwood făcând ziarul să foșnească peste fața lui ascunsă. E un tip al naibii de alunecos! Vine și pleacă precum o fantomă.

– Domnul Goldsworthy mai pescuiește din când în când, explică Wilde în timp ce punea jos coșul cu cornulețe proaspete. De fapt, vă așteaptă în dimineața asta, Lord Blackstone.

– E timpul să-ți aduci obolul, Blackstone, bombăni Hazelwood de sub ziarul lui.

Wilde aruncă o privire spre silueta culcată a lui Hazelwood.

– Vine și rândul dumneavoastră, Lord Hazelwood!

Capitolul 2

„...e, într-adevăr, o fată foarte drăguță – și doresc din toată inima să se căpătuiască bine, dar, cu asemenea părinți și cu rude atât de modeste, mă tem că nu prea are șanse."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Violet Hammersley înțelegea mai bine decât majoritatea celorlalți că momentul din zi la care londonezii se refereau ca fiind „dimineața" nu era determinat de ceasuri sau de rotația planetei, ci de poziția fiecăruia în viață. Cea mai umilă servitoare se trezea la ora patru ca să aprindă focul și să încălzească apa. Stăpâna ei se putea trezi abia la zece. La ora unu după-amiază, vizita de dimineață a lui Violet la Excelența Sa, ducesa de Huntingdon, Penelope Frayne, se încheie.

– Violet, dragă, trebuie să fii atât de încântată! Balul tău o să fie un succes notabil!

Penelope o strânse pe Violet într-o îmbrățișare moale și parfumată, în timp ce majordomul ei o aștepta pe musafiră ca s-o escorteze până la ușa marii case de pe Park Lane.

– Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutorul tău, Penelope. Mulțumesc!

– Nu-ți face griji! Trebuie să ai o sută de detalii în minte. Urmează să primești un oaspete de spiță regală, oare cum o să te descurci?

– Din fericire, prințul Moldovei e oaspetele fratelui meu. Hotelul Milvert va suporta greul oricăror pretenții regale. Dar nu crezi, oare, că am exagerat scopul caritabil al balului nostru?

Violet își dăduse seama că toate privirile se îndreptaseră spre Penelope atunci când celelalte femei prezente înțeleseseră că li se cerea să sprijine o cauză.

– Deloc. Prietenele mele sunt încântate să patroneze o astfel de inițiativă lăudabilă. Ce ar putea fi mai potrivit decât să le sprijinim pe surorile noastre oprimate, care ne fac chiar stofa rochiilor?

Ducesa își ridică fustele de mătase groasă de Napoli, de culoarea mușchiului, și le lăsă să cadă cu un foșnet stins, plăcut la auz. Își agăță brațul de cel al lui Violet și-și concedie majordomul cu un semn din cap.

– O conduc eu pe domnișoara Hammersley afară, Coyle.

„Inițiativă lăudabilă." Capul lui Violet vuia din pricina tuturor detaliilor legate de proiectatul bal, dar cuvintele lui Penelope reduseseră sclipitoarea sală de bal din imaginația ei, la o ședință sobră a Societății pentru Ajutorarea Văduvelor Nevoiașe. Poate că mersese prea departe, transformându-se într-un prototip al bunelor maniere feminine.

Nu că Violet ar fi visat la baluri pe când era fată. Ceea ce visase era să aibă un birou la banca tatălui ei. În lunile de după moartea mamei, tatăl ei nu știuse ce să facă în privința fiicei lui celei serioase, cu ochii mari și dulci. El însuși deprimat, având și fiul plecat la școală, nu voise s-o lase acasă pe Violet în toate zilele lucrătoare. Așa că, sfătuind-o să fie liniștită și cuminte, o luase la banca lui și-i permisese să stea pe un fotoliu mare de piele din biroul său.

Lui Violet îi plăcuse la bancă. Pe atunci nu știa nimic despre Atena și despre templele ei ruinate de curgerea timpului, care inspiraseră liniile arhitectonice ale sediului băncii. Dar îi plăceau coloanele mărețe și aerul impunător, iar banca nu era niciodată pustie. Avea chiar și un sunet deosebit care se auzea înăuntrul ei. Violet credea că era sunetul energiei înseși, un amestec de foșnet de hârtii și de zgomot de pași, de penițe care zgâriau, de voci joase și hotărâte și de vuietul estompat al traficului Londrei.

Din acel moment, Violet își dorise un birou al ei, așa cum avea Papa. Se părea că trebuia ca și ea să devină bancher, fiindcă era fiica lui Papa și fiindcă, atunci când partenerii lui se opreau ca s-o salute, o puneau la încercare propunându-i să adune diverse numere, iar ea dădea întotdeauna răspunsuri corecte.

Mult mai târziu, pe când avea treisprezece ani și se maturizase în chip hotărâtor, de nerecunoscut, dobândind încă de pe atunci sinele ei de persoană adultă, Papa fusese surprins să audă că fiica

lui voia să devină bancher. Îi spusese că fetele nu se făceau bancheri, iar când ea voise să știe ce se făceau, el ridicase din umeri și-i spusese că se aștepta ca ea să fie interesată de lucruri specifice fetelor, nu de bănci.

La început, Violet fusese nedumerită să audă de acea împărțire în lume a lucrurilor după criteriul că le erau specifice fie bărbaților, fie femeilor. Îi amintea de modul derutant în care francezii își împărțeau substantivele în masculine și feminine. Își întrebase tatăl ce principiu se folosea ca să se stabilească ce lucru aparținea fiecărui sex.

Tatăl ei ridicase iarăși din umeri. El credea că o persoană pur și simplu știa instinctiv astfel de lucruri. Așa că Violet făcuse o listă cu lucrurile care o interesau și i-o arătase fratelui ei, Frank. El îi comunicase, plin de veselie, că nimic din lista ei nu era un lucru specific fetelor – nici băncile, nici banii, nici legea, nici justiția, nici arhitectura, nici motoarele cu aburi. Apoi Frank mâzgălise o listă alternativă lângă cea a ei – bonete, rochii, mănuși, pantofi, organizații de caritate, cărți și baluri.

– Astea sunt lucruri specifice fetelor, Violet.

Acele amintiri o făcură pe Violet să pufnească în râs. Îi luase mult timp să ajungă la acel ultim punct de pe lista lui Frank. Dar acum, când o făcuse, nu mai avea timp să se gândească la îndoielile legate de cursul vieții ei. Avea un bal pentru care trebuia să se pregătească. Și fără îndoială că putea să tresalte de încântare.

Însă ducesa impusese un ritm liniștit de mers în timp ce se îndreptau spre scări. Un lacheu le urma la o distanță discretă, purtând o cutie cu invitații la bal, partea care îi revenea lui Violet.

Ea nu putea spune că ajunsese să fie prietenă cu Penelope. Făcuse cunoștință abia de câteva săptămâni cu Excelența Sa ducesa de Huntingdon. Era mult prea devreme ca să pretindă că exista o relație apropiată, deși Penelope insistase ca ele să se tutuiască.

Cu trei săptămâni mai devreme, ducesa, care era interesată de proiecte caritabile, o vizitase pe Violet și o îndemnase să-i întoarcă vizita. Violet discutase îndelung despre invitație cu vechea ei guvernantă și prietenă fidelă, Augusta Lowndes, iar cele două ajunseseră la concluzia că Violet n-avea nimic de pierdut dacă accepta o astfel de invitație.

Penelope Frayne era o femeie cu ochi verzi și păr roșcat, chipeșă, minionă, care abia trecuse de treizeci de ani. Înainte de a se căsători, o curtaseră atât de mulți pretendenți, încât, la un bal, tatăl ei îi dăduse afară pe toți. Pe lângă titlu, Penelope poseda avere și frumusețe, precum și o mare influență în rândul înaltei societăți. Faptul că ea angaja o modistă sau un pălărier putea însemna un onorariu de mii de lire sterline pentru acei oameni. În decursul a trei săptămâni, cu ajutorul lui Penelope, Violet făcuse progrese uimitoare în pregătirile pentru un bal de caritate.

Din felul în care ducesa o strângea de braț, Violet bănui că aceasta se aștepta la un favor în schimbul susținerii acordate. Mintea musafirei luă la rând toate informațiile pe care le avea despre finanțele familiei Frayne. Cu siguranță că ducesei nu-i lipseau banii. De altfel, Violet n-ar fi luat în considerare nici un demers care ar fi putut compromite integritatea băncii tatălui ei. O astfel de cerere ar fi însemnat ca viziunea ei despre un bal în sprijinul fostelor lucrătoare de la fabricile de mătase din Spitalfields să dispară într-o clipită, precum o imagine văzută într-un caleidoscop.

Violet ar fi vrut să coboare scările două câte două și să sară în trăsura ei înainte ca Penelope să aibă vreo idee care s-o facă să-și retragă sprijinul. Balul lor din martie era o întreprindere riscantă și totul s-ar fi dus de râpă fără sprijinul ducesei. Sprâncenele delicate ale acesteia se încruntară, gânditoare.

– Cred că e foarte nimerită ideea ca fiecare doamnă să poarte o rochie distinctivă, croită din țesături produse la Spitalfields.

Ajunseră pe palier și cotiră spre ultimul rând de scări.

– Dacă ești de acord, am putea face probele aici. O să transform unul dintre saloane în atelier pentru croitoresele tale.

Violet dădu din cap în semn de aprobare. Poate că era o strategie înțeleaptă să le aducă pe croitorese la susținătorii lor aristocrați, în loc să se aștepte ca doamnele să se aventureze în cartierele mai puțin elegante ale Londrei. Violet îi era cu adevărat recunoscătoare ducesei pentru sprijin, dar își și dădea seama că nu se așteptase ca aceasta să înțeleagă atât de multe. Ea, Violet, nu-și dorea doar ajutor; voia ca toate doamnele din lumea bună să recunoască dependența lor de munca altora și de condițiile în care erau create podoabele lor. Dacă doamnele veneau la Park Lane pentru probe,

ele n-ar fi văzut niciodată încăperile în care femeile se strângeau în jurul unei singure lămpi și lucrau până târziu în noapte, însă acea comandă, pe de altă parte, avea să le ajute pe croitorese să-și hrănească familiile.

Ducesa nu schiță nici un gest prin care să-i dea de înțeles lui Violet că ar fi avut de gând să-i elibereze brațul. La parter, un lacheu vigilent, îmbrăcat într-o magnifică livrea albastră, se ridică de pe o banchetă aflată lângă ușă.

– Și pe cine ai de gând să inviți la balul nostru?

– O, nu prea știu...

Violet nu-și imaginase că Penelope ar fi avut vreun interes anume față de cunoscutele ei. În afara proiectului lor caritabil, ea și ducesa nu-și încrucișaseră niciodată drumurile.

– Am zeci de prietene care o să sprijine cauza noastră.

– Mă refeream la cineva pe care ți-ai dori să-l ai ca invitat special.

În cele din urmă, Violet pricepu ce voia să sugereze Penelope.

– Un bărbat, vrei să spui? Nu, eu mi-am ațintit privirile asupra unei bănci, nu asupra unui bărbat.

– Dar bărbații trebuie să aibă privirile ațintite asupra ta.

– Nu prea cred. Nu mai sunt o fetișcană.

Violet avea douăzeci și patru de ani și spera să fi lăsat în urmă copilăria sau s-o fi închis într-o cutie, ori s-o fi îngropat într-o criptă sau s-o fi scufundat, poate, într-o peșteră din ocean, ca pe balastul de pe o navă care e aruncat peste bord ca să ușureze vasul, astfel încât acesta să poată înainta din nou.

– Dar ești o moștenitoare bogată!

– În cazul ăsta, bărbații nu sunt cu ochii pe mine, ci pe contul meu bancar.

Penelope îi aruncă o privire neîncrezătoare. Se lăsă o pauză prelungită înainte ca ea să vorbească din nou:

– Violet, știi că Blackstone s-a întors?

Numele acela o făcu pe Violet să tresară. Își ridică fustele, ca și cum mișcarea ei stângace ar fi fost doar o pregătire pentru coborârea scărilor, dar se temea că ducesa îi observase reacția. Blackstone! Îl alungase din gândurile ei. Nimeni de la Hammersley House nu-i rostea vreodată numele. Totuși, amintirea lui îi dădu pe loc senzația că s-ar fi putut face de râs poticnindu-se în chip

stânjenitor pe scările din fața ei. Întinse mâna să se prindă de balustradă și-și lăsă fustele în jos, brusc stângace atunci când era vorba să facă mișcări obișnuite.

– Nu aflasem că s-a întors. Crezi că l-ar putea invita vreuna dintre doamnele care patronează balul?

– O, nici gând! răspunse Penelope, punându-se din nou în mișcare. Am vrut doar să fii pregătită pentru inevitabila discuție. Am auzit că Blackstone e scandalos ca întotdeauna. Se spune că s-a întors în Anglia însoțit de un harem.

Un harem! Violet încercă să-și controleze tremurul genunchilor. Avea să se gândească mai târziu la întoarcerea lui Blackstone. Din fericire, până acum Penelope nu-i ceruse nici o favoare stânjenitoare, astfel că speranțele legate de organizarea balului rămâneau în picioare. Totuși, privirea verde și ascuțită a ducesei continua s-o sfredelească.

– Mulțumesc că m-ai informat. E puțin probabil ca drumul lui Blackstone să se intersecteze vreodată cu al meu.

– Probabil că ai dreptate, dar chiar și în capătul tău de oraș nu se poate evita bârfa despre un astfel de om. E mereu în centrul unor intrigi. Chiar și cea mai circumspectă dintre domnișoare ar putea să audă ceva, fie și numai avertismentul guvernantei ei de a-l evita.

– Poți fi sigură că nu e un pericol pentru mine.

– Ai fost cândva mireasa lui Blackstone, nu-i așa? Nu mai ești interesată de el? întrebă Penelope, părând neîncrezătoare.

Odinioară.

– A fost o logodnă scurtă. Îi cunosc adevăratul caracter.

Violet se uită de sus, de pe palier, la dalele de marmură albă și neagră din vestibul. Lacheul cu haină albastră al ducesei stătea pregătit să deschidă ușa. Avea o umbrelă în mână. Violet știa că nu ea controla conversația. Doar ducesa putea s-o încheie, atunci când găsea ea de cuviință. Rangul își avea privilegiul său.

– Lady Ravenhurst s-a dat la el noaptea trecută. Și-a oferit marfa ca la târgul de la Covent Garden. Cred că nu se poate abține. Nu există subtilitate într-un piept ca al ei. Pur și simplu îl așază sub ochii doritorilor ca pe o pereche de chifle pe o tavă pregătită pentru luat ceaiul.

Violet știa că trebuia să râdă la auzul acelor vorbe, dar își dădu seama că, fără să vrea, își strânsese pumnul drept.

– Sunt sigură că Blackstone știe ce să facă atunci când se servește ceaiul.

– Dar spune-mi adevărul, Violet, nu-l vrei?

Ducesa încă o ținea pe Violet de cot, iar aceasta făcu un efort s-o privească în ochii aceia verzi, sfredelitori. Penelope Frayne nu era deloc proastă.

– Nu-l vreau.

Îl dorise cândva cu disperare și fără înțelepciune, ca fetișcană fără experiență, dar acum ea nu mai era aceeași persoană.

Putea să afirme cu deplină siguranță că acea dorință murise. Își forță buzele să zâmbească și-și eliberă ușurel brațul. Scările păreau imposibil de lungi și de abrupte, iar lacheul, imposibil de îndepărtat.

– Mărturisesc că mă bucur să aud asta. Intenționez să-l am, dacă o să pot. Doar ca să văd despre ce-i vorba, știi, dar n-am vrut să mă amestec dacă tu încă îl considerai al tău.

– Absolut deloc.

O seară ploioasă estompase o Londră cenușie dincolo de ferestrele clubului. Blackstone se uită dincolo de schelele care înconjurau porticul clădirii, prilej cu care constată că obișnuitul bocănit încetase. Trecuse o lună de la întoarcerea lui. Se întrebă dacă ploaia avea s-o împiedice pe Lady Ravenhurst să participe la un bal mascat într-o grădină publică, cu grote retrase și cu alei lungi și întunecate, flancate de copaci. Un bilet parfumat îl anunțase despre cum anume arăta costumul pe care doamna intenționa să-l poarte, iar Wilde îi procurase un domino. Își dădu seama că nu-i păru prea rău atunci când, în schimb, fu chemat de Goldsworthy.

– Blackstone, clubul îți face bine! exclamă Goldsworthy încrucișându-și degetele mâinilor sale mari, sprijinindu-le pe un teanc de foi de pe birou și aruncându-i lui Blackstone o privire cercetătoare. Cred că încă mai resimți unele dintre efectele ospitalității lui Vasiladi, dar dă-ne timp și o să te întremăm.

Îi făcu semn lui Blackstone să se așeze pe un fotoliu tapisat cu piele.

Biroul semăna cu un cartier general militar temporar, înțesat de pânze pline de vopsea și de tencuială, care se întindeau de la podea până la tavan și care despărțeau o parte a încăperii de cea în care Goldsworthy își instalase biroul. Un covor rulat stătea sprijinit de un perete acoperit cu hărți ale Londrei și cu dulapuri cu uși de sticlă, pline cu arme.

– Scuză praful și haosul provocate de renovările astea!

– Nu pot să reproșez nimic serviciilor clubului.

Cu excepția bocănitului de ciocane și a tropăitului muncitorilor, să locuiești la Clubul Pantheon era ca și cum ai fi fost un cal bine îngrijit și antrenat de angajați atenți, iar el trebuia doar să-și facă partea lui, care nu consta în lucruri prea împovărătoare.

Blackstone nu-și prea dădea seama de ce i se împotrivea lui Lady Ravenhurst, dar nu credea că Goldsworthy se aștepta ca el să meargă atât de departe încât să seducă o femeie din lumea bună și, pe deasupra, măritată. Totul era o chestiune de aparențe, de sugestii, de lucruri spuse în șoaptă. Indiferent dacă seducea sau nu doamne care deja aveau un soț, trebuia ca oamenii să creadă că el era un afemeiat lipsit de remușcări, adică ceea ce societatea londoneză fusese dispusă să creadă despre el din clipa în care, la vârsta de douăzeci și patru de ani, moștenise titlul tatălui său.

– Bine. N-am nici o critică în legătură cu reintrarea ta în societatea londoneză. Cred că ai reușit să te faci văzut peste tot. Cu toate astea, după ce te-ai obișnuit, ca să spunem așa, începe adevărata muncă. Avem un caz pentru tine, băiete.

– Un caz?

– Da, și mă tem că e unul presant. Nici Hazelwood, nici Clare nu sunt potriviți, tu ar trebui să-l rezolvi într-o săptămână sau două.

– Asta înseamnă că ai o încredere remarcabilă în modul meu libertin de a fi.

Goldsworthy dădu din cap în semn de aprobare.

– Da, despre felul tău de a te purta cu femeile. În scurt timp, ai îndepărtat-o pe Lady Ravenhurst de acel viclean conte rus. Acum crezi că te poți descurca cu două doamne deodată?

– Ce vrei să spui?

Să discuți cu Goldsworthy era ca și cum ai fi stat de vorbă cu un tei bătrân din pădurea Epping. În seara aceea, omul purta o

jachetă verde-pădure, o vestă de mătase cărămizie și pantaloni maro-închis.

– Nu e nevoie să te înfoi, băiete. A dispărut un individ care deținea un raport de mare interes pentru guvern. Problema e că trebuia să-l întâlnească pe curierul nostru la Koron, iar acesta din urmă a fost găsit mort. Am aranjat ca un alt curier să-l întâlnească la Napoli. Și acel curier a fost găsit mort, din păcate! Așadar, avem o problemă.

Numele de „Koron" îi atrase atenția lui Blackstone. Iată, deci, că existase un motiv pentru care Goldsworthy se aflase în acel port grecesc atunci când se oferise să ajute la salvarea lui și a celorlalți prizonieri.

– Ai idee cine v-a ucis agenții?

– Cineva care n-a vrut ca acel raport să ajungă la noi.

Mâinile mari ale lui Goldsworthy rămaseră întinse pe hârtiile de pe birou.

Apoi el și le dădu la o parte, așa cum un jucător și-ar fi rearanjat cărțile. Lui Blackstone îi apăru fulgerător în minte un moment al acelei partide de pe *Redemption*, când pierduse atât de mult încât fusese dispus să accepte orice târg oferit de Goldsworthy. Nu-i scăpase ezitarea acestuia atunci când se referise la „raportul" lipsă.

– Cum au fost uciși acei agenți?

– Prin strangulare. Ucigașul a folosit un fel de cablu. Gâturile victimelor au fost puternic învinețite, iar una dintre ele a fost aproape decapitată. Urâtă treabă!

– Și care e legătura dintre saloanele înaltei societăți londoneze, evenimentele mondene, femeile binevoitoare și agenții uciși în străinătate?

– Ajung și la asta, băiete.

Goldsworthy încetă să-și mai rearanjeze foile de pe birou și scoase de sub un teanc de hârtii o cutiuță de catifea albastră, de genul celor folosite de bijutieri.

– Omul nostru dispărut trebuia să sosească împreună cu prințul Moldovei, pentru o vizită de stat. Prințul a ajuns în după-amiaza asta, dar nu și omul nostru. I-am ținut pe prinț și pe însoțitorul lui ocupați cu vama cât am putut, dar n-am găsit nimic. Credem că ucigașul pe care îl căutăm e unul dintre oamenii prințului și vrem ca tu să stai cât mai aproape de întregul grup.

– Cine e bărbatul dispărut?

– Un bancher. Frank Hammersley.

Lui Blackstone i se păru că nu auzise bine. Aşteptă ca Goldsworthy să se uite din nou în jos, la foile de biroul său, sau să şi le mai aranjeze un pic. Dar Goldsworthy stătea acolo cu aerul lui de gentleman de la ţară, de parcă n-ar fi dat cu bâtul tocmai în cuibul de viespi care era trecutul lui, al lui Blackstone.

– Cu cine să flirtez, atunci? întrebă acesta din urmă pe un ton pe care se chinui să şi-l păstreze impasibil.

Putea ghici răspunsul.

Cu mâinile lui mari, Goldsworthy deschise capacul cutiuţei.

– Din grupul prinţului face parte şi o contesă. Vrem s-o investigăm.

– Şi cine e cealaltă femeie?

– Of, aici e problema. Avem nevoie să fii mai mult decât un uşuratic care zboară din floare-n floare, Blackstone. Vrem să fii logodnicul surorii lui Hammersley.

Blackstone îl privi lung pe omul din faţa lui. Oare Goldsworthy îi cunoştea întregul trecut? Logodna dintre el şi Violet Hammersley fusese publică la vremea respectivă, la fel şi desfacerea ei, dar de atunci mai fuseseră scandaluri în înalta societate şi nimeni nu se mai interesa îndeaproape de vechile cancanuri.

– Domnişoara ar putea avea unele obiecţii, spuse el în cele din urmă.

Goldsworthy îi dădu cutiuţa de catifea albastră.

– Ca să-şi găsească fratele, ea o să trebuiască să renunţe la atare obiecţii.

Blackstone deschise cutia. Înăuntru scânteia un diamant mare, pătrat. Soarta îi încredinţa încă o dată rolul de logodnic necredincios. Se vedea aplecându-se ca să sărute mâna rece a lui Violet Hammersley, în timp ce-şi abătea privirea ca s-o surprindă pe cea a unei alte femei.

– E doar o piatră preţioasă falsă, îl lămuri torţionarul lui. Ţine minte: un an şi o zi te salvează pe tine şi, în acelaşi timp, salvează Blackstone Court.

Capitolul 3

„E un domn... cine poate fi? Parcă ar fi domnul acela care era mereu cu el, mai înainte. Domnul... cum îi zice... omul acela înalt și mândru."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

– Cravata ți-e strâmbă, tată. Nu cred că vrei să umbrești triumful întoarcerii lui Frank.

Din capul scărilor impunătoare de la Hammersley House, George Hammersley se întoarse spre fiica lui.

– Nu mă tachina, Violet! Știi că munca lui Preston e perfectă.

Violet întinse mâna ca să tragă de cravata în cauză.

– Exact asta e problema. E prea perfectă. Trebuie să fim noi înșine, chiar dacă avem un prinț drept oaspete. Să nu stăm cu gurile căscate de uimire și de admirație!

Papa ridică din umeri și-i făcu fiicei sale cu ochiul.

– Știu că, în orice caz, o să fii tu însăți, fata mea. Nu poți altfel, nu-i așa?

– Mă tem că nu, răspunse Violet râzând.

De jos se auzi răsunând pe parchet zgomotul unor pași grăbiți. Granthem, majordomul lui Hammersley, apăru la baza scării celei mari și-și ridică privirea spre stăpânul lui.

– Domnule, un anume Lord Chartwell dorește să vă vorbească într-o chestiune legată de prinț. Se pare că acesta din urmă o să întârzie.

Papa se încruntă și se întoarse spre Violet.

Ea ridică din umeri.

– Plouă, așa că era de așteptat.

– Oare întârzierea o să afecteze cina de gală?

Violet clătină din cap.

– Nu te teme, Papa. Ne descurcăm noi. Haide să-l întâmpinăm pe oaspete, zise ea luându-și tatăl de braț.

În salonul mic, cel cu pereți tapisați cu mătase galbenă și mobilat cu canapele de Aubusson, Violet sună ca să comande băuturi răcoritoare. Bărbatul care apăru împreună cu Granthem avea fața rotundă, un craniu chel ca o bilă, pistruiat, un aer serios și ochelari cu rame aurii, la fel de rotunde ca și capul și fața lui. Granthem îl anunță, iar el păși în față.

– Mă tem că sunt aducătorul unei vești proaste, domnule Hammersley. Fiul dumneavoastră, Frank, n-a sosit împreună cu grupul prințului.

Violet își strânse tatăl de braț. Avu o senzație ciudată, ca și cum un vânt rece și iute i-ar fi vuit în urechi.

– Nu înțeleg, spuse Papa cu o voce care suna ca și cum ar fi venit dintr-o fântână. Frank n-a ajuns la Londra?

– Asta spun și eu, domnule Hammersley. Nu știm unde e fiul dumneavoastră.

– Și de ce vă privește asta, Lord Chartwell? întrebă Violet, care nu-și închipuia că Ministerul de Externe obișnuia să trimită lorzi ca să-i găsească pe călătorii întârziați.

Tatăl ei se întoarse ca să-i facă semn să tacă, dar ea continuă să se uite țintă la oaspetele lor.

Lordul Chartwell se încruntă.

– Poate că ați dori să luați loc, domnișoară Hammersley. Bineînțeles, guvernul e îngrijorat atunci când unul dintre supușii Maiestății Sale e dat dispărut.

– Dispărut? repetă tatăl ei.

– Da, dispărut.

– Vrei să spuneți mort, Lord Chartwell? întrebă Violet, simțind nevoia de a primi pe loc un răspuns lămuritor.

– Nu mort, domnișoară Hammersley! De regulă, cadavrul unui om apare într-un loc anume. Iar fratele dumneavoastră n-a apărut nici viu, nici mort, nici în Spania, nici în Anglia. Și cu siguranță că domnul Frank Hammersley nu s-a aflat nici la bordul vasului pentru care își rezervase biletul de întoarcere.

Lordul Chartwell părea să ia ca pe un afront personal faptul că Frank nu era acolo unde guvernul se aștepta să fie.

Cuprinși de neliniște, cei trei se așezară. Lordul Chartwell luă loc vizavi de Violet și de tatăl ei. Violet simțea marginea dură a lemnului aurit pe partea din spate a picioarelor ei. Apăru Granthem, care aducea o tavă cu ceai și gustări.

Chartwell se întoarse spre Papa.

– Fiul dumneavoastră, domnule Hammersley, a mers în Moldova ca să facă un raport privind utilizarea de către prinț a fondurilor împrumutate din Anglia pentru îmbunătățirea apărării Moldovei. Știm că a ajuns acolo și știm că a plecat din nou. S-a întâlnit cu grupul prințului în Gibraltar, ca să înceapă ultima etapă a călătoriei sale. Fără îndoială că ați primit mesaje de la el în timp ce se afla pe drum.

– Am primit, adeveri Violet, cuprinsă de o neliniște stranie, fiindcă din felul în care descria lordul Chartwell situația, guvernul îl urmărise pe fratele ei.

– Undeva în Gibraltar, între hotelul său și nava prințului, calea fratelui dumneavoastră s-a abătut de la traiectoria pe care și-o stabilise chiar el.

Lui Violet i se păru că Chartwell lansase o acuzație.

Papa se aplecă în față, astfel încât să umple spațiul dintre el și lordul Chartwell.

– Ce s-a întreprins pentru recuperarea fiului meu?

– Recuperarea? repetă Chartwell, iar sprâncenele lui rotunde se arcuiră deasupra marginilor strălucitoare ale ochelarilor. Investigăm traseul domnului Frank Hammersley, le punem întrebări tuturor celor care l-au văzut, examinăm nava și interogăm echipajul.

Violet îl trase înapoi pe Papa.

– Oare a fost atacat pe stradă?

– E posibil să fie vina unor bandiți de rând, dar fratele dumneavoastră e un călător experimentat, domnișoară Hammersley, iar singurul obiect deosebit de valoros pe care îl deținea era raportul său despre starea finanțelor militare din Moldova. Documentul lipsește, de asemenea.

– Cine știa că Frank avea documentul? întrebă mai departe Violet.

Reacția rapidă și minuțioasă a guvernului nu părea să fi fost provocată de grija față de persoana lui Frank. Era ceva necurat în felul în care lordul Chartwell trata dispariția fratelui ei.

– Trebuie să presupunem că toți cei din anturajul prințului știau că domnul Frank Hammersley avea asupra lui acel document.

Violet luă ceainicul de porțelan albastru cu alb și se concentră să umple ceașca lordului Chartwell, nevrând să cedeze tentației și să-i toarne ceaiul peste capul acela rotund, pistruiat și indiferent.

Îi năucea de-a dreptul, spunând unei familii aflate în stare de șoc că guvernul avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l recupereze pe Frank, dar adevărata lui preocupare era documentul dispărut, nu omul dispărut. În cele din urmă, Violet își dădu seama ce anume era în neregulă cu tonul lui. Chartwell era supărat. Dispariția lui Frank însemna un inconvenient. Mesagerul n-o spunea direct, însă era destul de clar. Guvernul suspecta pe cineva din anturajul prințului de uciderea sau de răpirea lui Frank.

Chartwell încheie, spunând că guvernul nu le cerea decât să coopereze. Nimeni din anturajul prințului nu trebuia să știe de anchetă.

– Ca să ajutăm la recuperarea domnului Frank Hammersley, am creat o neînțelegere între grupul prințului și hotelul Milvert, iar apoi i-am anunțat pe cei dintâi că urmează să se cazeze la dumneavoastră în prima săptămână a vizitei lor. Asta o să ne dea timp să investigăm, spuse Lordul Chartwell, care, după ce o privi pe Violet, adăugă: Am inclus doi servitori în personalul dumneavoastră, domnișoară Hammersley. Aceste persoane vor fi de un real folos în cadrul anchetei.

Violet îl văzu pe Papa cum se inflama din nou de indignare.

– Ar trebui să-i găzduim pe prinț și pe oamenii lui la Hammersley House pe durata unei vizite de stat, când unul dintre ei l-ar fi putut ucide pe Frank?! strigă el.

– Cel mai bun mod de a vă găsi fiul e să ținem sub observație întregul anturaj al prințului.

– Și să-i dăm criminalului șansa de a ne ataca în propriile noastre paturi?

Violet încercă să și-l imagineze pe Granthem luându-le apărarea și nu reuși.

– Vom aranja ca dumneavoastră, domnișoară Hammersley, să beneficiați de protecție oriunde ați merge.

– Îmi recomandați să port un pistol?

Fața rotundă a lordului Chartwell căpătă o expresie de ușor dezgust. Își rearanjă ochelarii pe nas.

– Nu e necesar, vă asigur. Avem un om care o să vă fie alături în orice moment.

– Vă rog să mă scuzați, dar un astfel de aranjament nu va părea ciudat pentru prinț și anturajul său?

– Nu și dacă omul de lângă dumneavoastră are dreptul, ba chiar datoria, să vă însoțească oriunde veți merge săptămâna următoare.

– Scandalos! izbucni Papa.

Violet privi cum Chartwell își îndrepta haina.

– Ce om are un asemenea drept?

– Un logodnic, domnișoară Hammersley.

Probabil că nu auzise bine. Doar vorbeau despre dispariția lui Frank, nu despre căsătoria ei.

– Lord Chartwell, o femeie nu capătă un logodnic în același mod în care își cumpără o pălărie, ripostă Violet, gândindu-se că ar fi trebuit să arunce cu ceainicul în el.

– Vom găsi o persoană de încredere.

– Haideți să vorbim serios! Cred că tinerele domnișoare din Londra ar trebui să știe că guvernul are la dispoziție o rezervă de bărbați eligibili. Cât de repede vă așteptați să-l găsiți pe Frank?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Dacă Frank e în viață, care credeți că e situația lui în prezent?

Lordul Chartwell ridică din umeri, iar Violet contemplă vătraiul de lângă șemineu.

– Dacă trăiește, probabil că e ținut ascuns, undeva unde prezența lui nu stârnește curiozitate, dar aflându-se, în același timp, nu departe de anturajul prințului.

– Deci nu departe de Hammersley House. Ce putem face?

– Nu faceți nimic, domnișoară Hammersley, dacă nu vreți ca fratele dumneavoastră să moară!

Lordul Chartwell renunță la orice pretenție de a părea un personaj venit să ofere consolare familiei celui dispărut. Se ridică pur și simplu, ca semn că discuția lor se încheiase.

– Un pic de cooperare din partea dumneavoastră e tot ceea ce ne trebuie, domnule Hammersley. Am recuperat de pe navă bunurile fiului dumneavoastră. Am dori să le examinați împreună cu omul nostru, ca să vedeți dacă nu găsiți ceva care să vi se pară ieșit din comun. Unde să le trimitem?

Violet se întoarse spre tatăl ei, care privea înaintea lui fără să vadă cu adevărat ceva, și îl luă de mână.

– Lucrurile trebuie să ajungă în camera fratelui meu. Ar trebui să trimitem după Preston, valetul lui Frank. El o să știe mai bine decât oricare dintre noi dacă lipsește ceva.

Blackstone bănuia că, dacă trebuia să te întâlnești cu prima ta iubire după o despărțire amară și după ani de separare, era mai bine să ai avantajul. Iar el avea tot avantajul. Știa că urma să vină acel moment. Avea timp să se pregătească sufletește. Avea o misiune de îndeplinit.

În acel moment, el mai avu și avantajul suplimentar de a o vedea pe Violet Hammersley înainte ca ea să-l vadă pe el. Violet tocmai traversa palierul de la capătul scării impunătoare, dar vulgare, a conacului pe care tatăl ei îl construise din averea pe care i-o aduseseră afacerile bancare. Întreaga casă era o monstruozitate care domina una dintre cele mai noi piețe de la nord de Mayfair, iar treptele de marmură albă ale intrării, mărginite de balustri de fier lucrați în filigran și acoperite cu covor roșu, erau o ofensă deosebit de gravă la adresa bunului-gust.

Fața lui Violet era foarte încruntată, iar fustele de mătase de culoarea vinului îi foșneau precum apele unui pârâu năvalnic. Blackstone își dădu seama dintr-o privire că frumusețea ei se maturizase. Stilurile vestimentare se schimbaseră, dar noua modă, care marca talia unei femei undeva în jurul coastelor, i se potrivea de minune lui Violet. V-ul cu vârful orientat în jos al decolteului era menit să aplatizeze pieptul unei femei, dar, în cazul lui Violet, o astfel de croială nu făcea decât să sporească farmecul purtătoarei unei asemenea rochii.

Se întoarse spre tatăl ei și-și ridică fustele cu gestul exersat al unei femei sigure pe sine, anticipând coborârea scărilor. Blackstone avu la dispoziție două secunde, poate, ca să afișeze un zâmbet larg. Știa că vestea dispariției lui Frank o lovise în plin. Nu fără satisfacție, el privi cum ea primea cea de-a doua lovitură.

Privirea ei speriată o întâlni pe a lui și el citi în expresia ei uluită toată scurta, dar tumultuoasa istorie a trecutului lor comun. Apoi Violet se împiedică, iar tatăl ei o prinse și o ajută să se redreseze.

Blackstone își dori să simtă din nou momentul de cădere liberă de pe *Redemption*, ca să revadă în minte sclipirea acelor ochi întunecați. Dar se consolă cu gândul că rareori realitatea se ridica la înălțimea așteptărilor.

George Hammersley se uita la el precum un urs rănit, cu părul de-acum grizonant, dar cu înălțimea și dimensiunile neschimbate. Se desprinse din strânsoarea fiicei lui fără ca ea să protesteze. Își așeză mâna pe balustradă, iar apoi se întoarse spre reprezentantul guvernului.

– Omul ăsta nu poate fi cel la care vă referiți! Lord Chartwell, nu puteți să ni-l aduceți aici pe un asemenea individ! Nu știți cine e? Chiar ticălosul care i-a frânt inima lui Violet!

Capitolul 4

„Dacă ei l-ar fi ales pe oricare altul, n-ar fi fost nimic; dar perfecta lui indiferență și antipatia ta acută fac totul atât de încântător de absurd!"

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Violet îl privi pe Blackstone pornind pe scări, înalt, subțire, mergând fără nici o grabă. Nu mai urca două trepte deodată, așa cum o făcuse cândva, dar faptul că tatăl ei îl numise „ticălos" părea să nu fi avut nici un efect asupra chipului său rece și batjocoritor. Ea cunoștea prea bine acea expresie. Era cea pe care el o afișase la despărțirea lor și care îi șterse din minte toate imaginile lui anterioare. Violet nu-și mai amintea cum arăta Blackstone atunci când făcea o glumă sau când era pe cale s-o sărute. Acel chip rece și detașat era singurul care îi rămăsese în memorie și care îi apărea în minte ori de câte ori o amintire despre el ieșea la suprafață, ca un fragment de epavă plutind în derivă după o furtună.

– A fost ideea ta? întrebă ea, dându-și seama că nu-și putea controla ușorul tremur din glas.

– Sunt aici ca să-mi servesc țara.

Tonul lui sugera că nimic altceva nu l-ar fi putut determina să se întoarcă la Hammersley House.

– Cât de nobil din partea ta!

– Atunci, n-ai decât să te înrolezi în afurisita de armată, Blackstone! îl apostrofă Papa, roșu la față și crispat, iar Violet îl apucă de braț și îl strânse.

Blackstone se opri cam pe la jumătatea scărilor. Avea acea privire de parcă era ofensat de ceea ce-l înconjura. Violet îi cunoștea părerea despre gusturile tatălui ei. Blackstone Court, proprietatea lui, era renumită pentru eleganța sa.

– Dacă vrei ajutorul guvernului ca să-l găsești pe Frank, o să-mi zâmbești dulce.

Papa rămase nemișcat.

– De ce l-ați ales tocmai pe omul ăsta, Chartwell?

– Papa! exclamă Violet pe un ton aproape rugător.

– N-avem timp de pierdut, Hammersley, răspunse Chartwell cu asprime.

Răvășit la față, George Hammersley spuse:

– Nu ți-aș cere asta, fetița mea, dar Frank... a dispărut... Cum să-l găsim pe Frank fără ajutorul lor?

Violet se întinse și îl atinse pe obraz.

– Îl vom găsi.

Lordul Chartwell își drese glasul.

– Asta e cooperarea de care avem nevoie, Hammersley! Așadar, te las în mâinile lui Blackstone. Trebuie să subliniez că e imperios necesar ca nimeni din anturajul prințului să nu afle nici cea mai măruntă informație despre investigația noastră.

– Pentru siguranța lui Frank, precizează Violet.

– Bineînțeles, domnișoară Hammersley!

Lordul Chartwell făcu o reverență. În clipa următoare, se afla la jumătatea scărilor.

Blackstone le făcu semn lacheilor lui Violet. Și, deși erau angajații *ei*, aceștia se întoarseră ca să îndeplinească ordinele *lui*.

– O să ne uităm la cufărul și la celelalte bagaje ale fratelui tău înainte de sosirea prințului.

Granthem apăru purtând valiza și geanta lui Frank, iar apoi le arătă lui Tom și lui Ned unde să ducă acel cufăr. Lui Violet i se păru că bunurile lui Frank își trădaseră stăpânul, nepăsătoare cum păreau la ideea că ajunseseră acasă fără el.

Din capul scărilor, Blackstone îi aruncă lui Violet o scurtă privire indiferentă.

– Ați trimis după Preston?

– Da.

– Bine. Avem puțin timp la dispoziție. Prințul și anturajul lui ar putea sosi în orice moment.

În camera lui Frank, un Preston cu expresie sumbră se ocupă de aranjarea cufărului verde-închis și a valizelor de piele ale lui

Frank. Cu toată prezența oamenilor în acea încăpere, se simțea că absența lui Frank nu putea fi suplinită de nimeni. Violet intuia reticența lui Preston de a se atinge de lucrurile lui Frank, ca și cum atingerea le-ar fi insuflat viață acestora, în loc să le lase să fie doar lucrurile necesare unui om, obiecte de pus deoparte pentru ca mai apoi să fie folosite de stăpânul lor. Frank ar fi trebuit să fie de față, să glumească cu Preston, s-o tachineze pe Violet și să se îmbrace pentru cină.

Preston se uită la Blackstone, care dădu cap, preluând din nou comanda situației.

Valetul deschise încuietorile și ridică iute capacul cufărului, dezvăluind cele două laturi ale acestuia: în dreapta, un set de șase sertare puțin adânci, iar în stânga, un compartiment mare și deschis în care erau atârnate hainele și pantalonii lui Frank. Timp de câteva minute, cu toții se uitară, pur și simplu, la cufărul deschis.

Mirosea a săpunul de bărbierit cu aromă de santal al lui Frank, iar cămășile lui răspândeau un miros slab de apret. Blackstone făcu un semn din cap, așa că Preston începu să examineze metodic sertarele, deschizându-le pe fiecare în parte.

Papa se desprinse din strânsoarea lui Violet și merse la fereastră, rămânând cu spatele la ei, cu mâinile strâns încleștate la spate. Blackstone rămase tăcut, privindu-l cu atenție pe Preston.

În cele din urmă, Preston clătină din cap.

– Lucrurile nu le-a împachetat conașul Frank. Cineva a răscolit prin cufăr, cineva care nu-l cunoaște bine pe conașul Frank.

– Ești sigur, Preston?

– Sunt sigur, milord. Uitați-vă la felul în care au fost atârnate hainele astea. Vedeți direcția cârligului de agățat?

Blackstone dădu din cap în semn că da.

– Conașul Frank e stângaci, așa că, atunci când împachetează el însuși, agață în mod firesc cârligele spre dreapta, vedeți. Iar în sertare, cineva și-a trecut o mână pe sub cămăși și lenjerie. Mai mult de-atât, a scos sertarele și le-a pus la loc încurcându-le ordinea. Conașului Frank îi place să aibă sertarul cu lenjerie deasupra celui cu cravate.

– Crezi că percheziția despre care vorbești a fost făcută aici sau în Spania?

– Aici, aș spune. Lucrurile din sertare nu sunt așezate așa cum ar fi trebuit. De asemenea, toate căptușelile au fost tăiate.

Preston trase ușor de țesătura cu imprimeu ca să arate cum mătasea de un verde pal fusese smulsă de pe cadrul menit s-o țină întinsă. Tăieturile fuseseră făcute de mâna sigură a unui expert.

Blackstone continuă să se uite țintă la cufăr.

– Ce lipsește, Preston? Cu ce crezi că era îmbrăcat Frank?

– Acordați-mi un minut, Excelență. Fac un inventar de fiecare dată când conașul Frank călătorește. Lăsați-mă să-l aduc!

Preston dispăru în debaraua de haine a lui Frank și se întoarse cu un mic caiet negru cu coperți de moleschin. Valetul răsfoi cărticica și apoi se întoarse ca să examineze hainele lui Frank.

– Nu pot spune cu siguranță, Excelența Voastră, dar inventarul arată că lipsesc două haine, una albastră și una verde-închis, o pereche de pantaloni gri și două veste – vișiniu și crem.

– Mulțumesc, Preston.

Blackstone spusese: „era îmbrăcat" Violet băgase de seamă schimbarea de timp. Vorbeau despre Frank ca și cum ar fi murit. Genunchii îi tremurau, iar ea se încordă ca să oprească acel tremur.

– Știi dacă Frank obișnuia să ascundă documente în cufăr?

Preston clătină din cap în semn că nu știa. Violet se uită în altă parte. Acum trebuia să fie atentă ca să nu întâlnească privirea valetului. Avea să se uite din nou la cufăr după plecarea lui Blackstone, ca să vadă dacă Frank se folosise de codul lui secret.

Ușa se deschise, iar Granthem îi întrerupse.

– A sosit prințul!

Toată lumea se întoarse, însă doar Blackstone vorbi:

– Gândește-te la mine ca la un om al guvernului, Violet. Dă-mi o săptămână ca să-ți găsesc fratele.

O săptămână. Violet se gândi că putea să îndure prezența fostului ei logodnic vreme de o săptămână. Dacă miza era găsirea lui Frank, ei bine, acea săptămână chiar nu însemna mare lucru. Acum, când se uita mai atent la Blackstone, vedea că el părea iremediabil schimbat. Părul lui des era la fel de negru ca întotdeauna, iar ochii îi erau de acel albastru adânc și rece pe care ea și-l amintea foarte bine. Dar devenise nu atât slab, cât mai degrabă costeliv, iar tenul lui avea o nuanță gălbuie, de parcă fusese bolnav. Era impecabil îmbrăcat în haine

de seară negre, de parcă tocmai s-ar fi dichisit în propria cameră de toaletă și apoi ar fi pășit direct în viața ei. Corpul lui avea acea postură relaxată a membrelor care îl făcea să fie incapabil de vreo mișcare stângace. Doar chipul îi era alterat de acel zâmbet sarcastic, ceea ce făcea ca prietenul din copilărie al lui Frank să fie greu de recunoscut în bărbatul din fața ei. O săptămână alături de acel nou Blackstone! Poate că un astfel de răstimp avea să șteargă, în sfârșit, anii în care ea se agățase de imaginea vechiului Blackstone.

Violet surprinse privirea rugătoare a tatălui ei și dădu din cap în semn de aprobare.

– Găsește-l pe Frank!

Brusc, Papa se clătină de parcă ar fi primit o lovitură și fu nevoit să se agațe de unul dintre stâlpii masivi ai patului lui Frank.

– Papa! strigă Violet, ducându-se la el.

Tatăl ei își apăsă o mână pe piept.

– Nu-l pot întâmpina pe prinț, Violet, eu...

– O s-o fac eu, Papa! Vin la tine mai târziu și-ți povestesc.

Violet îi aruncă o privire lui Preston, care făcu un pas înainte ca să-l ia pe tatăl ei de braț și să-l ajute să se așeze pe un scaun.

– Nu vă faceți griji, domnișoară! Mă ocup eu de el.

Preston se aplecă asupra tatălui ei și îi desfăcu gulerul.

Violet se întoarse spre Blackstone, iar el o întrebă:

– Ei bine, Violet, poți s-o faci?

Ea dădu din cap în semn că da.

Blackstone îi luă mâna în mâna lui caldă, fermă și radiind de energie, în timp ce a ei era rece și amorțită.

El îi puse o verigă grea pe inelar, iar ea se uită la mâinile lor împreunate, a ei împovărată de un diamant pătrat, mare, iar a lui purtând faimosul inel cu sigiliu, auriu și negru, cu frunze de acantă gravate în aur și având un *B* falnic și viril întipărit pe sigiliul cel negru.

– Dacă te îngrijorează cumva diamantul, află că e fals, îi spuse el.

– Atunci se potrivește: un diamant fals pentru o logodnă falsă.

Fără nici o legătură cu situația de față, lui Violet îi trecu fulgerător prin minte gândul că Penelope Frayne n-avea s-o ierte niciodată.

Andre Sturdzi, prințul Moldovei, purta o uniformă magnifică, albastru-închis, care i s-ar fi potrivit mai degrabă unui prinț din

basme, împodobită cu epoleți aurii și cu brandenburguri alcătuite din găitane nesfârșit de bogate. Era înalt, cu umeri lați, cu păr auriu și cu ochi strălucitori, de un albastru pal, precum ochii pictați ai unei păpuși. Avea o mustață deasă, pe oală, una despre care Violet se gândi pe dată că ar fi putut s-o invidieze chiar și o morsă. Pe unul dintre umerii prințului atârna o pelerină tivită cu blană. Cu ținuta lui rigidă, îi amintea lui Violet de un minunat spărgător de nuci pe care Frank îl adusese cândva acasă, tocmai din Rusia.

Alături de el se aflau contele Rezin și contesa Rezina, o pereche inegală, ea tânără, iar el, bătrân, precum și venerabilul secretar al prințului, generalul Gustav Dubusari. Bătrânul general era o figură pitorească, din vremuri apuse, purtând o perucă pudrată și ținând în mână un baston cu vârf de aur. Întregul grup semăna cu unul dintre acele seturi de figurine de porțelan care se așezau în mod tradițional pe polițele șemineurilor, cu contele, contesa și generalul îmbrăcați în aceeași manieră precum prințul însuși. Pe tivul rochiei albastru-deschis a contesei erau cusute aproape la fel de multe brandenburguri ca și pe haina prințului. După ce se făcură prezentările, prințul se întoarse spre Violet.

– Dragă, dragă domnișoară Hammersley! exclamă el aplecându-se asupra mâinii ei, gâdilându-i degetele cu mustața și învăluind-o într-un parfum cu iz floral. Mii de scuze! L-am pierdut pe fratele dumneavoastră. Nu, nu pierdut, cred. A fost reținut. Mi-a lăsat acest bilet, care vă este adresat.

Prințul îi înmână o foaie de hârtie de scris obișnuită, îndoită de mai multe ori.

Violet o desfăcu și citi:

Surioară dragă,
Nu te alarma de întârzierea mea. Circumstanțele mă obligă să mă ocup de încă o problemă înainte de a mă întoarce. Te rog să-l tratezi pe prinț cu toată amabilitatea și curtoazia de care ești în stare. Mă bazez pe tine.

Fratele tău,
Frank

Era un bilet desăvârșit întocmit. Scrisul de mână era al lui Frank. La fel și semnătura, cu siguranță. Însă cuvintele pompoase, pe care fratele ei nu le-ar fi folosit niciodată, făcură ca inima lui Violet s-o ia la galop. Altcineva alesese cuvintele pe care să le scrie Frank, acel cineva putând să fie chiar unul dintre cei patru oaspeți. Violet își înăbuși tremurul și se forță să afișeze un zâmbet care să nu pară prea silit.

– Mulțumesc, Alteța Voastră. Nu vă învinovățim pentru întârzierea lui Frank și e o mare mângâiere pentru noi să primim mesajul lui.

Simți privirea lui Blackstone, dar ascunse biletelul în mânecă.

– Tatăl meu, de asemenea, nu poate fi aici astă-seară și m-a însărcinat să vă transmit scuzele lui. Acum nu se simte bine, dar speră ca mâine-dimineață să vă întâmpine așa cum se cuvine. Între timp, vă urez bun venit la Hammersley House! O să ne dăm silința ca șederea la noi să vă fie la fel de confortabilă ca și cea de la Milvert.

Prințul o privi cu atenție.

– Absența fratelui dumneavoastră face ca vizita noastră să nu fie un moment prea fericit. E bine că nu stăm la acel hotelul. O să vă înveselim și o să vă ținem moralul ridicat în timp ce-l așteptăm pe fratele dumneavoastră. Și, desigur, o să ne puneți la curent cu moravurile englezești.

La fiecare dintre declarațiile prințului, membrii suitei lui dădeau din cap și scoteau murmure de aprobare. El părea să se aștepte la asta și făcea pauze între propoziții ca să le îngăduie celor trei să-și exprime deplinul asentiment.

– Voi, englezii, sunteți foarte moderni. Noi trebuie să facem Moldova modernă, puternică, continuă el, bătându-se cu pumnul în piept. Vecinul nostru rus e puternic, așa că învățăm de la voi cum să ne menținem și noi puternici.

Discursul emoționant al Alteței Sale fu urmat de o pauză, ca și cum prințul s-ar fi așteptat ca audiența să aplaude entuziast. Pentru o clipă, ochii lui tulburi părură să n-o vadă pe Violet și nici pe servitorii de la Hammersley House, aliniați ca să-i servească pe el și pe cei care-l însoțeau, nici chiar pe Blackstone, care stătea lângă ea. Violet simți cum Blackstone o apăsă cu o mână pe spate, îndemnând-o să vorbească.

– Excelența Voastră, permiteți-mi să vi-l prezint pe logodnicul neu, Lord Blackstone!

Pentru prima dată, zâmbetul prințului se tulbură ușor. În cele lin urmă, el se uită la Blackstone, însă apoi își îndreptă din nou rivirea asupra lui Violet.

– O, dar sunteți frumoasă precum o mie de fecioare! Acest lucru u mi l-a spus fratele dumneavoastră, așa că, bineînțeles, aveți n logodnic!

Prințul îi făcu o reverență lui Blackstone, care spuse numaidecât:

– E frumoasă, nu-i așa? Suntem logodiți de curând, așa că o in aproape de mine tot timpul, turui el luând-o de braț pe Violet.) astfel de purtare nu mai e la modă, însă nouă nu ne place să fim lespărțiți.

Prințul râse.

– Dar poate că la cină va trebui să ședeți în altă parte, Lord Blackstone, astfel încât eu să pot flirta în voie cu frumoasa domnioară Hammersley. Și asta e o modă englezească, nu-i așa?

Zăbovind la un pahar de vin de Porto în sufrageria decorată în oșu a lui George Hammersley, Blackstone încercă să-i evalueze e bărbații din anturajul prințului. Generalul Dubusari era cel la are se uitau cu toții, în ciuda fanfaronadei prințului și a obiceului contelui de a umple mereu paharele. Blackstone nu trăise rintre haiduci vreme de un an de zile fără să ajungă să recunoască amenii periculoși. Prințul nu părea să fie unul dintre ei, dar un icigaș adevărat putea trece de la amuzament cordial la furie morală în scurtul răstimp care îi trebuia flăcării lumânărilor ca să se ăsfrângă de-a lungul unei lame de cuțit. În momentul în care grual de bărbați i se alătură celui al femeilor, baronul concluzionă că rank avea probleme serioase.

Avantajul de care se bucurase Blackstone în primele momente în are o revăzuse pe Violet Hammersley se evaporă de-a lungul orei nterminabile pe care el și-o petrecu în salon, suportând atențiile rințului față de ea. Era imposibil să n-o privești, să nu-ți dorești -o atingi. Ea nu se uită nici măcar o dată la Blackstone, dar, ca și um prezența lui ar fi iritat-o, își răsucea mereu pe deget falsul inel le logodnă.

Se părea că moda zilei hotărâse să se renunțe complet la orice amănunt practic precum bretelele sau țesătura care să îmbrace umerii, astfel încât corsajul unei femei să fie susținut așa cum se cuvenea. Cumva, rochiile femeilor se mulau pe sânii și pe coastele lor precum scoarța pe un copac. Blackstone nu știa de ce nu observase în ultima lună câtă piele dezgolită permitea noua modă. Poate că traiul alături de bandiți îl făcuse să-și iasă din mână, sau poate că puternicul contrast dintre vișiniul intens al rochiei lui Violet și strălucirea pielii ei albe îi atrăsese, în sfârșit, atenția în privința schimbării modei. Blackstone își tot repeta în gând că ea îi acorda atâta atenție acelui prinț zevzec doar fiindcă îi păsa de fratele ei. Totuși, baronul nu se prea simțea în stare să-i dea cuvenita atenție micuței contese, o blondă cu obraji rotunzi și cu ochi mari, cu trăsături dulci, ca de păpușă, și al cărei mod de a se îmbrăca, bănuia el, era menit s-o facă să arate cu mult mai tânără decât era. La fel ca Lady Ravenhurst, contesa avea un fel anume de a se apleca în față ca să atragă privirea unui bărbat.

– Lord Blackstone, spuse contesa aruncându-i o privire soțului ei, care părea să aţipească în timp ce abia mai ținea paharul de vin în mâna-i moleșită, trebuie să-mi spuneți cum să mă comport aici, în Anglia. Nu vreau să fac nici o greșeală. Pot să mă bazez pe dumneavoastră?

Ochii ei aveau o expresie rugătoare, neajutorată. Întinse o mână mică și o atinse pe cea a baronului. El simți privirea scrutătoare a generalului Dubusari și-i zâmbi drăgălașei contese. Poate că, până la urmă, Hazelwood avea dreptate atunci când spunea că tânărul Wilde era Hermes deghizat în niște impecabile costume englezești, menit să-i conducă pe spionii prea puțin dornici ai lui Goldsworthy până în acel anume colț de iad în care lucrurile pe care și le doreau aceștia erau hărăzite să plutească în afara razei lor de acțiune, în timp ce un obiect mai puțin important atârna la îndemână.

Capitolul 5

„...iar atunci când, din timp în timp, incapabilă să-și stăpânească curiozitatea, ea își ridica privirea la el, de fiecare dată îl surprindea cum privea nimic altceva decât... podeaua."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Cu picioare tremurându-i, Violet intră în camera lui Frank. Trebuia să facă ceva, orice, ca să-l recupereze. Frank. Dispărut. Cele două cuvinte îi bubuiau în minte clipă de clipă, nelăsând-o nici măcar să se gândească la somn.

Liniștea de afară, în care răsunau din când în când clopotele cartierului, era funebră, plină de jale. Violet le repartizase camerele oaspeților ei și servitorilor acestora, care apoi se duseseră cu toții la culcare. Grupul servitorilor era alcătuit din camerista contesei, o făptură slabă ca o surcea, din valetul prințului, un omuleț de dimensiuni liliputane, și din garda de corp a aceluiași prinț, un ins deosebit de masiv, care dormea acum în debaraua de haine destinată Alteței Sale. Tuturor acestora li se adăuga un bucătar mic și rotofei, care, spre marea indignare a bucătăresei lui Violet, insistase să inspecteze și să guste fiecare fel de mâncare ce avea să fie oferit prințului. După ce îi condusese la culcare pe oaspeți, Blackstone plecase și el. Atunci când prezența lui vibrantă încetase să-i mai distragă atenția, Violet simțise că mintea i se limpezise de îndată. Ori de câte ori se afla lângă el, se simțea precum o ulcică ce clocotea pe foc. Îl anunțase pe Papa de sosirea prințului și îl pusese să bea o poțiune pentru dormit. Apoi, promițând să facă același lucru, ea își trimisese servitoarea la culcare.

Închise ușa camerei lui Frank. Era ciudat să intre fără să se aștepte să-l vadă. În perioadele în care el nu era plecat într-una dintre călătoriile lui, ea îl vizita adesea înainte ca fiecare dintre ei să plece

la propriile distracții din seara respectivă. Frank plănuise să-și ia o locuință de burlac, dar nu apucase s-o facă.

În dreapta ei, dincolo de strălucirea slabă a lumânării pe care o ținea în mână, se zărea forma întunecată a patului cu tăblie sculptată și cu draperii brodate cu fir de aur. Pereții camerei erau de un vișiniu intens. Cufărul cel verde al lui Frank era răsturnat pe o parte și deschis, așezat de Preston, după indicațiile lui Blackstone, în mijlocul încăperii. Violet era sigură că baronul intenționa să-l examineze din nou, iar ea voia să i-o ia înainte.

Așa că puse lumânarea pe cufăr și se uită înăuntru, examinând cu atenție cei patru pereți. Dacă Frank ar fi anticipat pericolul, el ar fi lăsat un semn în modul de aranjare a sertarelor. De când începuse să călătorească în interesul băncii, fratele ei folosea modelul imprimeului de pe mătase ca pe un fel de indiciu. Schimbând ordinea în care erau așezate sertarele, putea aranja liniile oblice în mai multe feluri, astfel încât să lase un mesaj pentru Preston sau chiar pentru Violet.

Uitându-se cu atenție la cufăr, ea reuși să-și regăsească ideile pe care i le risipise prezența lui Blackstone. Dispariția lui Frank și investigația guvernului erau un dublu mister. Violet își dorea să le descifreze pe amândouă, dar întrebările și posibilitățile îi făceau inima să se strângă, iar picioarele o serveau și ele destul de prost. Apucă bancheta tapisată cu piele de la piciorul patului, o trase până în fața cufărului și se așeză pe ea. Își încrucișă mâinile în poală, stânjenită de bucata absurdă de sticlă de pe inelarul mâinii stângi. Închise ochii și trase aer adânc în piept. Frank era în viață undeva, iar ei aveau să-l recupereze. Nici un alt gând nu era permis. În calitate de om al guvernului, preocuparea lui Blackstone avea să fie acel raport care lipsea. Ei bine, îl putea găsi și singur. Ea își făcea griji pentru Frank. Deschise ochii și începu să analizeze situația în gând. În timpul cinei interminabile și al cafelei care urmase, îi studiase pe oamenii prințului. Alteța Sa însuși părea un amestec zănatic de ins lingușitor și de străin nerăbdător să descopere minunile Londrei. Violet nu reușise să afle de la el prea multe informații în privința lui Frank. De fiecare dată când ea făcea măcar o aluzie la fratele ei, prințul se oprea ca să-i mângâie mâna, consolator. Ori de câte ori se apleca spre ea, o învăluia în mirosul îmbâcsit de pomadă cu iz floral al mustății lui. Violet își dăduse repede seama

ă nu putea suporta acele mângâieri pline de compasiune și că nu utea spune mai mult fără să-și dezvăluie informațiile pe care le vea despre adevăratele circumstanțe ale dispariției lui Frank.

Însă cei care o neliniștea cu adevărat erau contele, contesa și eneralul. Întârziau cu o jumătate de secundă atunci când se puieau pe râs la auzul glumelor prințului și erau mult prea preocupați a gazdele să bea cantitatea de vin pe care contele insista să le-o oarne. Violet sperase să aibă mai mult noroc interogând-o pe conesă după ce se retraseseră împreună în salon, în timp ce bărbații ăboveau la masă ca să savureze un pahar de vin de Porto, dar nu flase mare lucru. Contesa Rezina era o frumusețe blondă, juveilă, cu bucle lungi, cânepii, și care purta o rochie de modă veche, u talie înaltă, legată cu un cordon auriu, culoare ce se regăsea și în rabescurile de șnur gros care împodobeau tivul. Ca și prințul, avea privire de păpușă pictată, cu obraji și cu ochi strălucitori. Iar cel nai izbitor amănunt era faptul că părea mai degrabă o fiică pentru oțul ei, contele, decât o soție.

Atunci când Violet o întrebase cum anume ajunseseră ea și ontele să călătorească împreună cu prințul, contesa îi reaminise că prințul Andre, unul dintre numeroșii pretendenți la tronul Moldovei, ajunsese în poziția sa ca urmare a unui acord ruso-turc. 'rințul, prins între cele două forțe aflate în conflict, se adresase pe ată Angliei ca unui prieten, solicitând ajutor militar.

Ea, contesa, era verișoară cu Andre și îl ajuta pe prințul burlac să și alcătuiască o curte. Îi povestise gazdei că fusese crescută într-un astel îngrozitor de vechi, plin de mucegai și înconjurat de o mlaștină. Mărturisise că era speriată de noua ei poziție și că spera să afle um anume își desfășurau viața socială amfitrioanele celebre din înlta societate a Londrei. Era sigură că toată lumea bună din Moldova vea s-o judece cu cruzime. Auzise, dar nu-i venea să creadă, că oamnele și domnișoarele londoneze își umezeau uneori jupoanele. 'rivind-o pe Violet cu ochii ei de un albastru pal, măriți de uimire, o sigurase că o astfel de practică îndrăzneață ar fi dus la pneumonie n țara ei. Violet se îndoia că femeia era atât de naivă pe cât părea.

Singura informație despre Frank pe care contesa i-o dăduse lui 'iolet fusese o remarcă potrivit căreia acesta se dusese să facă o izită în ultima lor zi în Spania și că de atunci nu-l mai văzuseră.

– De fapt, mărturisise contesa, cred că s-a dus să se întâlnească cu un anumit tip de femeie. L-am auzit întrebându-l pe unul dintre portari despre drumul care ducea la cartierul romilor.

Acea mărturisire rostită pe nerăsuflate părea neverosimilă. Frank nu era deloc libertin și n-avea legături personale în Spania, din câte știa Violet. A sugera că el nimerise într-o situație periculoasă undeva departe de oamenii prințului îi absolvea pe aceștia de orice responsabilitate. Prințul și contesa lăsaseră să se înțeleagă că Frank dispăruse sau că întârziase și rămăsese în Spania. Cu toate acestea, guvernul bănuia că el se afla în Anglia. Dacă n-ar fi citit biletul, Violet l-ar fi putut crede pe prinț. Da, biletul pe care Frank îl scrisese, dar nu-l compusese, era cea mai alarmantă piesă din puzzle. În mintea lui Violet, biletul excludea posibilitatea unei răpiri. Dacă niște străini l-ar fi răpit pe Frank, ei i-ar fi cerut o răscumpărare tatălui victimei lor, de vreme ce acesta era bancher.

Picioarele lui Violet se mai liniștiră, iar ea împinse bancheta, îngenunche și rearanjă sertarele în cufăr conform ordinii lor obișnuite, dar modelul îi juca în fața ochilor. Ar fi avut nevoie de mai multă lumină ca să vadă vreun mesaj pe care el l-ar fi lăsat. Se uită peste umăr la șemineu, căutând lumânări, însă nu găsi nici una. Pentru o clipă, privi pur și simplu șemineul fără foc, pe polița căruia obișnuitele podoabe – ceasul de bronz, vaza grecească roșie și neagră, precum și bufnițele de onix – păreau să fie la locul lor. Mintea i se blocă, încercând să-și amintească unde anume mutase sfeșnicele. Doar nu plecaseră singure de pe poliță! Violet tocmai încerca să dezlege acel mister, când un zgomot ușor îi atrase privirea spre patul lui Frank.

Scoase un strigăt înăbușit, iar mâna îi zbură în sus, ca și cum ar fi putut prinde acel sunet stins. Blackstone stătea în picioare și o privea din umbră. Întreaga siluetă îi era întunecată, cu excepția mătăsii albe a vestei și a manșetelor. Stătea nemișcat precum unul dintre stâlpii patului lui Frank, dar, de undeva din adâncul lui Violet, amintirea țâșni ca să-l întâmpine, într-un vârtej de bucurie nebunească provocată de prezența lui. Ei i se înmuiară genunchii, ceea ce o sili să se așeze brusc pe banchetă, cu inima bătându-i mult prea tare.

– Tipic pentru noi, Violet, să sfârșim singuri în noapte.

Pe când Blackstone venea spre ea, ținând în mână sfeșnicul cu lumânări care nu fusese de găsit, lui Violet îi apărură în gând imagini uitate de odinioară, din timpul pe care îl petrecuseră împreună. Ea cunoștea felul în care el se mișca, chiar și felul în care se oprea, cunoștea senzația pe care i-o dădea mâna ei apăsată pe abdomenul lui tare, mișcare pe care o făcea de obicei ca să-l rețină, nu că l-ar fi reținut vreodată pentru mult timp. Știa că el putea să stea întins cu totul relaxat, cu membrele calde și răsfirate ca și cum ar fi dormit, pentru ca apoi să sară într-o clipă, s-o prindă și s-o țintuiască sub el.

„Noi." Biata ei inimă bătea prea repede în pieptul îngust, împiedicând-o să scoată vreo vorbă. El se opri lângă cufăr și înclină sfeșnicul ca să-și aprindă lumânările de la ale ei.

– Voiai să te mai uiți o dată la cufărul lui Frank.

Violet își regăsi vocea.

– Și tu la fel.

Singurul ei gând era că nu trebuia ca ei doi să se atingă. Cu nici un preț! Indiferent de câte ori fuseseră cândva înnebuniți s-o facă, Violet știa că, dacă n-o făceau acum, ea ar fi fost în stare să stea de vorbă cu el, să se concentreze asupra lui Frank și să-l facă pe Blackstone să-i spună ce știa.

El puse sfeșnicul pe cufăr și se așeză lângă ea pe banchetă, iar apoi începu să studieze cufărul.

– Ce crezi că am trecut noi cu vederea mai devreme?

„Noi." Blackstone făcea din nou ușuratica presupunere cum că ei doi erau cumva legați, că lucrau împreună, că aveau un scop comun, ceea ce nu era adevărat.

– Am crezut că ai plecat.

– Ca să te las pradă potențialilor ucigași și lingușitorului de os domnesc?

Violet își ațintì privirea la cufărul lui Frank.

– Trebuie să existe un indiciu. Mai devreme am avut prea puțin timp pentru cercetări.

– Cred că ne trebuie mai multă lumină.

Timp de câteva minute, el se mișcă de colo până colo, adunând sfeșnice și lămpi și instalând un cerc luminos în jurul lor. După ce se așeză din nou lângă ea, era atât de aproape încât Violet îi

simțea mirosul săpunului de bărbierit, un iz proaspăt și curat, care îi amintea de momentul în care desfăcea coaja unei portocale. Umărul lui era la câțiva centimetri de al ei, iar picioarele lui lungi se întindeau spre cufărul lui Frank.

– Unde ai fost? îl întrebă ea în timp ce-și strângea mâinile în poală și-și răsucea inelul pe deget.

Mâinile ei nu făcuseră nici un lucru rău în cinci ani, iar acum voiau să-l atingă.

– Te-ai întrebat unde am fost?

– Nu m-am gândit niciodată la tine.

– Mincinoaso! Ai fost supărată luni de zile. Ai inventat o mie de dojeni pe care să mi le arunci în față. Ai ars toate amintirile care erau legate de mine.

– N-am avut nici una.

Fără să se lase descurajat de negația ei, el continuă:

– Te-ai adresat stimabilei tale prietene, Augusta Lowndes, care m-a făcut în toate felurile și ți-a spus că erai norocoasă că scăpași de mine și de alți ticăloși din nobilime.

Violet îi privi profilul. Pleoapele îi ascundeau ochii, iar părul negru îi cădea ușor încâlcit peste guler.

El descrisese cu exactitate eforturile ei de a-l uita. Cu excepția părții în care se mustra pe sine de o sută de ori pe zi, spunându-și că era o idioată, precum și a părții în care se ghemuia sub o grămadă de pături ca să-și înăbușe plânsul. După câteva săptămâni, Augusta o scosese din patul ei fetid, îi pieptănase părul încurcat aproape definitiv și o pusese din nou pe picioare.

La început, fiecare pas înainte fusese ca și cum ar fi încercat să meargă având împotrivă un uragan, un vârtej în care se împleteau pierderea, umilința și ura de sine.

Continuase, își ținuse capul aplecat și se forțase să meargă înainte, își găsise nesfârșite ocupații, își alungase gândurile despre el, iar acum, când făcuse atâtea progrese în a-l uita, el se întorsese ca să spună „noi" și ca să spulbere tot ce câștigase ea între timp.

Ei bine, n-avea să-l lase să afle că el o costase măcar un dram de efort.

Se ridică, își trase șalul în jurul ei, păși dincolo de cercul de lumină și se duse lângă masa de scris a lui Frank.

– Augusta mi-a sugerat că am scăpat cu bine și că ar fi trebuit să mă consider foarte norocoasă.

– Știam că te poți baza pe ea.

Blackstone părea să-și privească pantofii negri, de seară, cu o atenție deosebită.

– Ridicol să fi fost atât de tineri, răspunse ea de lângă masa de scris a lui Frank.

– Inevitabil, însă. Deci ce ai făcut cu tine însăți de după acele zile negre?

Violet plecă de lângă masa de scris și se opri în dreptul șemineului rece.

– Eu? Am ajuns să fiu o filantroapă formidabilă. Nu există aproape nici o solicitare de ajutor pentru cei nevoiași din marele nostru oraș la care să nu fi răspuns. Acolo unde comerțul cu mătase era în declin, am înființat școli de cusut pentru femei și am pus la dispoziție bărci pentru pescari. Am promovat programe de locuințe pentru muncitorii care veneau în număr mare la Londra și am scos băieții săraci din închisori și din casele de corecție, pregătindu-i pentru serviciul comercial. Sunt președinta Asociației Apicultorilor Britanici, după cum vei afla mai pe larg, fiindcă prințul Moldovei e interesat de munca mea în domeniul apicol.

Lista ei de fapte bune părea acum neînsemnată. Ce mai conta tot binele pe care-l făcuse, dacă el se putea întoarce și o putea face să-și împreuneze mâinile ca să nu-l atingă? Ce mai conta pe cine încercase să salveze la Londra, dacă nu se salvase pe ea însăși? Ar fi vrut să poată spune: „M-am îndrăgostit și m-am căsătorit!", ceea ce ar fi fost un bun răspuns, dar nu putea pretinde că își revenise până într-atât după legătura lor din trecut. Puse din nou perechea de bufnițe de piatră pe placa de marmură a șemineului, lângă urna grecească neagră și roșie a lui Frank. Mâna ei zăbovi pe acea urnă, în care fratele ei colecționa monede pe care le aduna de prin toate locurile în care călătorea și pe care le numise „fete muncitoare" Apoi vocea lui Blackstone o readuse în prezent.

– Ți-ai folosit timpul mai bine decât mine.

Ea se întoarse și-i contemplă spatele. El nu era deschis în ceea ce-l privea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea pe unde ai umblat.

– Cel mai recent? În Grecia.

– Ca Byron? I-ai ajutat pe greci să-și câștige independența?

– Cu siguranță că nu; asta ar fi fost o misiune nebunească.

– Ai fost bolnav acolo, constată ea văzând din nou cât de slab era, chiar costeliv, și băgând de seamă că pielea lui avea un aspect de pergament sub o nuanță de bronz estompat.

– Nu mai mult decât obișnuitele neplăceri ale tuturor călătorilor. Grecia e o țară aspră. Bandiții și haiducii au mai multă influență decât orice guvern.

– Ai fost acasă?

La auzul cuvântului „acasă", el se încordă aproape imperceptibil.

– Nu.

Ea clipi din pricina bruscheței cu care el închisese subiectul.

– Te-ai făcut remarcat la Londra.

– Nu mai mult decât înainte.

Ea se gândi că obținuse o simetrie frumoasă așezând laolaltă bufnițele, urna și ceasul de bronz ale lui Frank.

– Ce te-a determinat să lucrezi pentru guvern?

– Am ceva experiență, iar munca nu cere tocmai să înfrunți un tun.

Ea se întoarse și se așeză pe banchetă, cedând în fața atracției pe care o exercita prezența lui. Știa că asta era o prostie, dar nu putea să nu simtă acea atracție, ca și cum s-ar fi bălăcit într-un pârâu iute, al cărui curent îi amenința echilibrul, trăgând-o inevitabil spre el.

– Eu aș zice că ai prefera tunul.

– Da, cu siguranță că așa ai zice. Ce poveste să spunem lumii?

El întinse mâna și-i opri degetele să mai răsucească inelul pe care i-l dăduse.

– Dacă tot răsucești pe deget inelul pe care-l ai de la mine, n-o să-i convingem niciodată pe prinț și pe cei din suita lui că am fi logodiți.

Blackstone n-o bătu ușor cu palma, așa cum făcuse prințul, ci îi apucă mâna cu o strângere fermă, neșovăitoare. Atingerea lui o făcu să tresară. Simțurile i se treziră la viață precum un foc de iască, ce trosnea și trimitea cascade de scântei către cer. Degetele ei se opriră sub atingerea lui. Ea nu făcu prostia să se îndepărteze. Totuși, luciditatea o avertiza să se păzească. În ciuda nodului care i se pusese în gât, se forță să răspundă:

– Ar fi trebuit să-l informezi pe angajatorul tău că noi doi am avut în trecut o legătură care te face să fii omul nepotrivit pentru misiunea asta.

El îi eliberă mâinile.

– Din păcate pentru tine, Violet, angajatorii mei știu totul și m-au ales pe mine tocmai pentru că noi doi aveam în comun istoria despre care vorbești. Resemnează-te să spui lumii că te-ai răzgândit, că ai lăsat trecutul în urmă.

Blackstone se ridică, întorcându-se din nou cu spatele la ea.

Violet se gândi iarăși că Penelope n-ar fi iertat-o niciodată.

– Haide să nu facem nimic încă, propuse ea. Deocamdată trebuie doar să-l înșelăm pe prinț.

– Nici un anunț în ziare, atunci? îi aruncă el o întrebare, vorbindu-i peste umăr.

Ea clătină din cap în semn că nu.

– Foarte bine.

El veni în spatele banchetei.

– Ce scrie în biletul lui Frank?

– Nu Frank l-a scris.

– Nu e scrisul lui?

Violet își dădu seama pe dată că el găsea acel detaliu semnificativ, la fel ca și ea.

– E scrisul lui, dar cuvintele nu sunt ale lui, spuse ea scoțând bilețelul din mânecă. Cineva trebuie să i-l fi dictat.

Blackstone ținu hârtia în lumină. În timp ce citea, păru să uite de prezența ei.

– Întotdeauna ți-a spus „V.", nu-i așa? Ai încredere în Preston să facă o copie pentru mine?

Violet dădu din cap în semn că da. Blackstone băgă biletul în buzunarul vestei.

Ea își întoarse privirea spre cufărul lui Frank.

– Ce impresie ți-a făcut prințul? întrebă el.

– Când nu mă flatează pe mine, flatează Anglia.

– Ai reușit să-l faci să-ți spună ceva despre Frank?

– De fiecare dată când l-a pomenit pe fratele meu, a pomenit și vreo altă minune a Londrei pe care Frank i-a recomandat-o spre vizitare. Prințul abia așteaptă să se plimbe prin parc, să viziteze o uzină de gaz și menajeria, să danseze la un bal și să participe la

o ascensiune cu balonul. Dar nu se comportă ca un om cu conștiința încărcată. Pare sincer atunci când afirmă că nu știe unde s-a dus Frank.

– A spus cumva că s-a întâlnit cu ministrul de externe?

– Niciodată. Ăsta e scopul vizitei lui, nu-i așa?

Violet își aminti că Frank îi spusese ceva de genul acela.

– Da, ca să raporteze ce progrese a făcut în crearea armatei moldovenești.

– Moldova ar trebui să țină Rusia departe de Turcia?

– Pare improbabil. Asta, dacă nu cumva țarul o să se sperie de kilometrii de fir aurit care au intrat în brandenburgurile de pe uniforma prințului!

– Da, brandenburgurile lui sunt cam exagerate, nu-i așa?

– El dă un nou sens termenului!

Vocea bine cunoscută a lui Blackstone avea un efect puternic asupra lui Violet, iar ea încercă să-l alunge. N-ar fi câștigat nimic dacă ar fi stat mai mult timp cu ochii în cufărul lui Frank. Se ridică din nou și se întoarse spre șemineu. Nu fusese aprins nici un foc, iar ea simțea răcoarea din cameră. Frank era plecat de câteva săptămâni, așa că frigul se instalase acolo.

– Oare asta a cumpărat prințul cu banii guvernului nostru – acei kilometri de fir aurit?

– Crezi că banii n-au ajuns la armata prințului?

– Mă îndoiesc. Bancherii urmăresc întotdeauna traseul banilor. Noi credem că ceea ce se întâmplă cu banii explică cele mai disperate acțiuni ale oamenilor.

– În cazul ăsta, crezi că banii au fost deturnați?

– Aproape sigur, iar Frank și-a dat seama.

– Prin urmare, raportul lui trebuia să dispară.

– La fel și Frank, concluzionă Blackstone, care până atunci păruse să fi uitat asta.

Violet îndrăzni să se uite direct la el. Era atât de slab!

– E ceva ce nu-mi spui.

– Cu siguranță că nu te așteptai la dezvăluiri complete din partea mea, răspunse el, cu o grimasă ironică întipărită pe fața pe care voia să și-o păstreze inexpresivă.

– Nu-i vorba despre noi, ci despre fratele meu.

– I-ai rearanjat sertarele. Ce sperai să descoperi?

Observase! Blackstone observa totul. Iată unul dintre motivele pentru care Violet îl plăcuse de la bun început. Nu era nevoie să-i explici nimic lui Blackstone. Întotdeauna el vedea totul de prima dată.

Violet și-ar fi dorit să știe ce să caute. Oricine fusese cel care percheziționase cufărul lui Frank, acea persoană stricase sistemul de mesaje stabilit de stăpânul cufărului. Rândurile de linii paralele nu se potriveau în nici unul dintre modurile în care Frank le alinia de obicei. Violet se așeză din nou pe banchetă.

– Gândește-te, Violet, că acest cufăr trebuie să ne spună ceva. A stat în camerele din Gibraltar ale lui Frank până când niște portari l-au luat cu un cărucior ca să-l ducă la vapor. Marinarii l-au adus la bord și l-au pus în cabina pe care a rezervat-o fratele tău. Cufărul a făcut călătoria cu sau fără stăpânul lui, iar noi trebuie să știm care din două. În timp ce toți ceilalți au trecut prin vamă, cufărul lui Frank a stat în cabină.

Blackstone se apropie de cufăr și scoase sertarul de cravate din panta sa. Apoi se întoarse, întinzându-i sertarul lui Violet.

– Miroase-l!

– Să-l miros?

– Preston ne-a spus că altcineva a rearanjat hainele. Miroase ca și cum printre haine ar fi trecut o mână de bărbat, sau ca și cum ar fi fost mâna unei femei?

– Poți să-ți dai seama de asta? întrebă Violet, punându-și sertarul pe genunchi.

Blackstone o privi printre gene, în stilul lui caracteristic.

– De ce e raportul lui Frank atât de important pentru guvern?

– Chiar tu ai spus că ai impresia că prințul a deturnat fondurile obținute prin împrumut.

– Da, dar asta nu e o noutate. Prinții sunt niște cheltuitori notorii, după cum știm, iar Frank l-ar fi sfătuit deschis pe prinț dacă i-ar fi dat seama că cineva încerca să-l păcălească, asta e sigur.

– Să presupunem, totuși, că Frank a descoperit un adevăr care era incomod pentru cineva, chiar periculos. Nu-i vorba de un abuz oarecare, ci de înșelăciune sau de fraudă.

– Ar trebui să fie vorba de cineva puternic, ceea ce nu cred că e prințul, cu toate extravagențele lui, deși poate că m-a înșelat felul lui de a fi.

– Miroase sertarul, Violet!

Ea duse sertarul la nas. Mirosea a Frank, bineînțeles, a săpunul cu miros de lemn de santal pe care îl prefera și a parfumul lui cu aromă de pin. Violet răscoli cravatele. Simți un alt miros, unul slab, de trandafiri. Ea așteptă să prindă din nou acel iz. Era feminin, fără doar și poate.

– O mână de femeie.

Îi prinse privirea lui Blackstone și-și dădu seama că el ajunsese deja la aceeași concluzie.

– Ai mirosit sertarul mai devreme!

– Am avut prilejul s-o fac înainte de sosirea ta, dar am vrut să-mi confirmi bănuiala.

Luă sertarul de la ea și îl strecură înapoi în fanta lui din cufăr. Apoi se așeză din nou pe banchetă, la stânga ei. Violet își spuse că nu era prea aproape. Doar că umerii lui ocupau o bună parte din spațiu. Blackstone luă mâna ei rece, purtătoare de inel, în mâinile lui calde.

– Biletul e un semn bun, Violet. Înseamnă că aceia care l-au făcut prizonier pe Frank l-au ținut în viață până acum. Dar, indiferent de ce anume vor acei oameni, n-o să ceară nimic de la tine sau de la tatăl tău.

– Ce vrei să spui?

Blackstone nu se uita la ea, ci la mâinile lor împreunate.

– N-au cerut o răscumpărare. Dacă nu banii sunt scopul lor, atunci trebuie ca ei să vrea ceva de la Frank.

– Ce-ar putea să vrea de la el? Dacă raportul nu e în bagajele lui, atunci trebuie să fie la ei.

– Nu și dacă el a anticipat ce se putea întâmpla și a trimis raportul prin alte mijloace sau a codificat mesajul în vreun fel. Ei vor să știe ce știe el. Și s-ar putea să vrea să știe cine au fost informatorii lui.

– Dar, răpindu-l, s-au dat de gol, nu-i așa?

– Nu neapărat. E posibil ca Frank să nu știe cine l-a răpit și nici măcar unde se află. Probabil că era inconștient sau legat la ochi atunci când l-au luat, răspunse Blackstone, care era familiarizat cu tehnicile de răpire ale bandiților și haiducilor.

– De ce acest bilet către noi?

Ea nu reuși să-și ascundă descurajarea din glas, ceea ce-l făcu pe el să-și ridice privirea.

Erau față în față pe banchetă. Cum de și-l imaginase pe lordul Blackstone era același, toate cele știute de ea se aflau la locul lor intensitatea privirii, trăsăturile colțuroase, linia poruncitoare a gurii. El îi ridică fața. Chipul lui Violet era posomorât.

– Răpitorii vor să te facă să crezi că Frank e în viață și vor să te împiedice să declanșezi alarma. Oricine ar fi ei, nu vor ca guvernul să-l caute pe Frank.

– Și dacă află că fratele meu e totuși căutat de guvern?

– În cazul ăsta, situația lui Frank n-o să fie una de invidiat. De aici și tertipul nostru, Violet.

Privirea lui era fermă, amintindu-i lui Violet că ea trebuia să joace rolul în care fusese distribuită.

– Atunci, trebuie să-l găsim. De unde începem să-l căutăm?

– Noi doi o să-i studiem pe prinț, pe conte, pe contesă și pe general. Guvernul o să caute locul în care a acostat nava.

– Tu nu ești șeful meu.

– Eu mă ocup de ancheta guvernului.

– Te aștepți să nu fac nimic?

– Mă aștept să te comporți ca și cum ai crede că fratele tău doar întârzie și să fii foarte atentă la cei din grupul prințului. Unul dintre ei știe ceva. Care era planul lui Frank pentru activitățile de mâine ale prințului?

– Blackstone, nu-ți asuma drepturile de logodnic adevărat!

– Nu-mi asum decât drepturile unui agent guvernamental.

Privirea lui era de neclintit. În orice test de voință între ei, el ar fi fost un adversar dur.

Violet nu voia să cedeze, dar Frank, oriunde s-ar fi aflat, trăia clipe grele, iar ea știa sigur că Blackstone era omul care-i putea găsi fratele.

– Prințul vrea să-și instaleze caii așa cum se cuvine. Mai târziu, tatăl meu o să-i arate banca și Bursa, iar pentru mâine-seară prințul a planificat un dineu la care sunt invitați cei din conducerea băncii, ca să-și exprime recunoștința pentru sprijinul acordat de Anglia în trecut. Bucătarul lui o să gătească totul.

– Ziua de mâine pare una în care să-ți etalezi talentele de gazdă și să te ocupi de confortul oaspeților tăi, Violet. Asigură-te că fiecare dintre ei a primit o cameră potrivită.

El îi strânse mâinile cu un gest indiferent, ca și cum ar fi fost cu gândurile în altă parte, se ridică de pe banchetă și plecă. Violet începu să tremure, ceea ce era doar din pricina frigului din încăpere și a șocului produs de veștile despre Frank.

Partea cea mai rea trecuse. Ea și Blackstone se întâlniseră din nou. Asta trebuia să se întâmple la un moment dat. Se putea considera norocoasă că ea și Blackstone nu se întâlniseră într-un loc public. Supraviețuise unui dublu șoc, vestea dispariției lui Frank și efectul întoarcerii fostului ei logodnic. Își strânse șalul în jurul ei ca să se apere de frig și agăță mătasea de diamantul lui Blackstone.

În încăpere ardeau câteva lumânări, dar Violet abia dacă putea vedea limpede câte ceva. Cu mâna liberă, trase un fir liliachiu, delicat, din montura diamantului fals. N-avea nici un sens ca Blackstone să lucreze pentru guvern și să nu se ducă acasă. El iubea Blackstone Court. Nu se simțise întotdeauna bine acolo, dar, în scurta perioadă în care fuseseră logodiți, îi povestise adeseori despre cum ar fi fost să locuiască acolo împreună. Îi promisese kilometri întregi de rafturi cu cărți și un pat suficient de mare ca să organizeze în el un meci de box. Atunci, de ce rămăsese la Londra?

Capitolul 6

„Cât de curând se vor fi ivit și alte dorințe, cu greu aș putea-o spune, dar, presupun, cam la o jumătate de oră după ce v-am revăzut."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Blackstone găsise viața pe care o duceau cei de la Hammersley House la fel de familiară ca pe vremuri, de parcă n-ar fi petrecut cinci ani în exil, departe de plăcuta intimitate de care se bucurase cândva în acea casă, alături de locatarii ei. După miezul nopții, o lăsase pe Violet în vârful ridicolei scări principale, iar apoi coborâse, dăduse roată, se strecurase pe la intrarea servitorilor și urcase o altă scară.

Plecând acum din dormitorul lui Frank, străbătu curtea centrală și se îndreptă către camerele de oaspeți din spatele casei. Stătu o vreme în întuneric, privind în lungul coridorului. Nici o rază de lumină nu venea de sub ușa vreuneia dintre camerele care-i găzduiau pe însoțitorii prințului. În colțul îndepărtat al curții, schimbă câteva vorbe cu Stevens, omul pe care Goldsworthy îl adăugase la personalul din Hammersley House.

– Ceva de raportat?

– O ceartă zgomotoasă între conte și contesă. Din nefericire, vorbele lor au fost de neînțeles pentru mine, Lord Blackstone, fiindcă eu nu vorbesc decât engleza.

– Cât a durat cearta?

– Zece minute, aș spune.

– Și n-au făcut nici o încercare de a vorbi mai încet?

– Nu, domnule. Păreau să se bucure că se certau, și o făceau ca și cum ar fi vrut să fie auziți și de alții.

– O ceartă pusă în scenă în beneficiul ascultătorilor?

Stevens dădu din cap în semn că da.

– O să fiu la datorie, domnule, până când se trezesc ceilalți servitori. Oamenii de aici îi plac pe domnișoara Hammersley și pe tânărul conaș, așa că o să fie cu ochii în patru.

– Mulțumesc, Stevens!

Blackstone îl lăsă pe Stevens de pază și termină de străbătut etajul superior, trecând prin salonul oval și prin biroul lui George Hammersley, iar în cele din urmă ajunse în fața dormitorului lui Violet. Se sprijini cu umărul de perete. Cu o săptămână în urmă se simțise prea obosit ca s-o urmeze pe dornica Lady Ravenhurst până în dormitorul ei. Acum era treaz, împotriva bunului-simț al trupului său, într-o stare de trezire a simțurilor. Violet stinsese lumina, dar asta nu însemna că dormea. El își imagină mintea ei agitată lucrând la problema dispariției lui Frank și se gândi la felul în care avea el să poată să se descurce cu nevoia ei de a acționa. Ar fi trebuit să simtă doar amărăciune față de neîncrederea ei și de dorința ei de a-l judeca, dar faptul că împărtișe o banchetă cu ea îi amintise corpului său de alte sentimente pe care ea obișnuise să i le trezească. Atunci când aristocrația Londrei se întorsese împotriva lui, n-ar fi trebuit să fie surprins: în cel mai bun caz, Londra era nestatornică în favorurile ei. Dar atunci când Violet, singura persoană care îl cunoștea mai bine decât îl cunoștea propria familie, se întorsese împotriva lui, asta fusese de neiertat.

Râse în sinea lui pentru că stătea de pază în fața ușii ei. Nu putea exista decât un singur motiv pentru asta.

Ea îl convocase pe cel mai neobosit soldat al unui bărbat, care trebuia să se ridice și să dea onorul. Blackstone ar fi trebuit să știe asta. Începuse să aibă erecții în prezența ei pe când avea șaptesprezece ani, iar ea, la numai treisprezece, era rotofeie ca o potârniche, fără cine știe ce sâni.

Nimeni din familia lui sau a ei nu-și imaginase că ar fi existat vreun pericol în faptul că ei doi rămâneau deseori între patru ochi. El era mai în vârstă, prietenul fratelui ei, cu titlu nobiliar. Ea era sinceră, necizelată și avidă de lectură, precum un enervant frate mai mic. Prima dată când el venise în vizită la Hammersley House, ea fusese pedepsită să stea în camera ei pentru că se îmbrăcase în haine bărbătești și participase la o prelegere pe teme de economie.

Experiența nu diminuase efectul pe care ea îl avea asupra lui. Ochii ei negri, plini de inteligență ascuțită și de curiozitate

neortodoxă, căpătaseră profunzime. În timp, fața lui Violet crescuse ca să se potrivească cu ochii ei mari. Cu fiecare dintre vizitele lui din tinerețe, o vedea cum se transforma într-o frumusețe zveltă, cu sâni apetisanți, bine dezvoltați, și cu un minunat păr negru. În seara aceea își purtase părul pieptănat în sus, prins într-un mod ingenios, astfel încât să-i atârne în bucle moi în jurul feței, dar el îl văzuse și despletit, întins peste rotunjimea albă, sidefată, a unui sân, în bucle groase, desfăcute, care semănau cu niște spirale de fum pe fundalul unui cer senin.

Gândindu-se la prima dată când Violet îl excitase, înțelese că reacția lui avea mai puțin a face cu înfățișarea ei, cât cu Violet însăși și cu nevoia ei periculoasă de a ști una sau alta. Acea nevoie a ei era una extremă, care depășea cu mult tot ceea ce Pandora sau Eva își doriseră vreodată, iar curiozitatea ei insațiabilă era însoțită de o nemaipomenită îndărătnicie atunci când era vorba să se împace cu un refuz. După acea primă experiență, el încercase să stea departe de ea, să restabilească o distanță potrivită.

Pentru o vreme, reușise. Adevărata lui prăbușire în ceea ce o privea pe Violet începuse într-o perioadă în care se aflase în oraș, între două semestre la facultate. Venind de la universitate, se simțea un om de lume. Dar avea totuși doar șaptesprezece ani și fusese suficient de imprudent ca să aibă o erecție în prezența ei.

– Arată-mi, îi ceruse ea.

Nu avusese nici o intenție să facă așa ceva, dar voise să-i satisfacă acea curiozitate și să pună capăt puterii stranii pe care ea părea s-o aibă asupra lui. Așa că-i luase mâna și i-o pusese peste mădularul lui umflat, cerându-i să vorbească despre lucruri neinteresante.

– Continuă să trăncănești și spune-mi cele mai plictisitoare baliverne pe care le poți inventa, Violet, și o să vezi cum dispare umflătura!

Dar planul nu funcționase. Mâna lui Violet îl excitase și mai tare, iar el se mișcase astfel încât acea parte dureroasă a anatomiei lui să se conecteze mai bine cu a ei. După aceea, n-ar mai fi putut să spună ce anume se petrecuse, întrucât creierul lui încetase să mai funcționeze. Totul dusese la o mare dezordine a hainelor de pe ei. Doar Augusta Lowndes, redutabila guvernantă a lui Violet, îi salvase de la dezastru atunci. Ea îi întrerupsese și sugerase cu calm

ca, pe viitor, atunci când Violet dorea să știe ceva, să-și aleagă cu mai mare grijă sursa de informații.

Apoi, pe când Violet avea șaptesprezece ani, în timpul crizei lingourilor, ea voise să știe până la un nivel nefiresc de complex cum anume funcționau băncile, acțiunile și banii. În timp ce el îi explica, Violet intervenise ca să comenteze că ea bănuia cum că el își vârâse penisul – ea îi spunea „penis" – în o sumedenie de orificii. Feminine, desigur, completase fata.

El își forțase gâtlejul uscat și reușise s-o întrebe de ce își imaginase așa ceva. Ar fi putut s-o întrebe de ce o preocupa chiar penisul lui, dar, desigur, în acel moment nu gândea limpede.

Violet îi răspunsese că îl considera un tânăr îndrăzneț.

El o asigurase că, dimpotrivă, avea o fire destul de convențională și o întrebase de unde îi venise ideea că ar fi putut să fie implicate mai multe orificii.

Violet îi mărturisise că răsfoise una dintre cărțile tatălui ei despre vasele grecești și că dăduse peste o serie de ilustrații care sugerau mai multe posibilități decât cele pe care ea însăși le luase în considerare inițial.

Blackstone își aminti că trebuia să fie drept. Pasiunea lor din prima tinerețe nu se aprinsese nici pe departe numai din vina lui Violet. El se născuse ca să fie un cunoscător al erecțiilor. Le știa pe toate, pe cele ca niște aluaturi de pâine care se ridică încet sau pe cele ca niște rachete Congreve sălbatice, care se înalță rapid, sau pe cele ca o ansă, îndreptată direct spre sursă. Se învățase ca, atunci când o femeie îl chema la datorie, să obțină o erecție din cea mai mică fărâmă de stimulare sexuală. Dar acea abilitate o deprinsese mai târziu, după ce Violet ieșise din viața lui.

Totuși, nici una dintre ele nu fusese o erecție Violet Hammersley. Nu le recunoscuse la început ca fiind inspirate în mod unic de ea. Presupusese, doar, că erau o neplăcere pe care un tânăr trebuia s-o suporte într-un moment ciudat al vieții. Abia mai târziu înțelesese legătura cu ea.

În această seară nu confundă acceptul lui Violet pentru șiretlicul lor ca fiind un semn de docilitate sau de dorință de a-l lăsa să conducă ancheta. Problema cu nevoia lui Violet de a afla și de a cunoaște era că acum riscau să fie uciși amândoi.

Capitolul 7

„Îmi pare foarte rău... că trebuie să rămâi între patru ochi cu omul ăsta atât de nesuferit; sper însă că n-o să te superi... şi nu e nevoie să vorbeşti cu el decât din când în când, aşa că nu te amări."

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Magazinul de pălării al lui madame Girard ocupa un colţ la modă din Leicester Square. O pereche de uşi duble înalte, de culoare verde, cu panouri de sticlă elaborate, deschidea drumul spre interior, pe sub o boltă. Magazinul propriu-zis era împărţit într-o parte în care se găseau rafturi ce conţineau creaţiile doamnei, şi într-alta ce găzduia alcovuri cu oglinzi şi cu câte o bancă tapisată cu mătase, pentru ca clienţii să poată proba marfa.

Pe când intrau, Violet se aplecă şi şopti la urechea logodnicului ei:

– Cumpărături! Frank a dispărut, iar noi mergem la cumpărături!

Anturajul prinţului se împărţise în două, Papa ducându-i pe bărbaţi să vadă acele mari monumente ale guvernului şi comerţului – Royal Exchange şi Hammersley Bank, în timp ce Blackstone şi Violet o duceau pe contesă la cumpărături.

Violet abia dacă mai ştia cum trecuse prima jumătate a zilei. De cum ieşise din camera ei, apăruse Blackstone. Plecaseră înainte să apuce cafeaua de la micul dejun să se răcească, însoţind grupul de oaspeţi ca să vadă doi armăsari negri, magnifici, pe care prinţul insistase să-i ţină într-un grajd din apropiere. Făcuseră un tur al obişnuitelor obiective turistice londoneze: biserici, pieţe şi monumente. Prinţul nu mai contenea să admire statuile conducătorilor Angliei atunci când aceştia erau reprezentaţi călare. El părea să considere abilitatea de călăreţ ca fiind principala calitate a unui monarh.

Blackstone îi era alături lui Violet în fiecare clipă, ca să-i ofere braţul ori de câte ori traversau strada, sau mâna atunci când ea urca

sau cobora din trăsură. Trupul lui părea să-l anticipeze pe al ei, să se miște în funcție de ea. Mâna ei simțea greutatea inelului lui la fiecare mișcare. Violet, care se urcase și coborâse din trăsuri, intrase și ieșise pe uși sau transportase pachete fără alt ajutor decât cel al unui lacheu vigilent, bine pregătit și bine plătit, acum se simțea neajutorată. Contesa, pe de altă parte, părea să savureze intervenția lui Blackstone. Privirea lui o urmărea, iar ea îi arunca ocheade ademenitoare și se îmbujora în mod seducător ori de câte ori întâlneau o bordură. Contesa era în stare să se poarte ca și cum o simplă bordură ar fi fost un șleau pe un drum impracticabil de țară, care nu putea fi străbătut decât la brațul unui bărbat puternic. Violet nu credea că roșise vreodată, nici măcar atunci când îi spusese lui Blackstone cele mai îndrăznețe lucruri. Știa acum, desigur, că acele remarci ale ei fuseseră șocante, dar pe când le debitase i se păruse că putea să-i spună orice, fără ca el s-o certe sau să-i arunce cine știe ce privire îngrozită.

Ziua i se părea un dans nesfârșit, în care împărțea un partener reticent cu o femeie mai captivantă. Muzica nu contenea, iar ei păreau obligați să execute acei pași de dans la nesfârșit, fără să avanseze niciodată până la capătul sălii de bal. Fără îndoială că guvernul avea să-l laude pe Blackstone pentru devotamentul lui.

În magazinul de pălării, musafira aristocrată le trezi instinctele mercantile atât proprietarei, cât și angajaților. *Madame* veni la contesă și-i porunci unui vânzător să-i ia lui Violet haina, pălăria și mănușile. Aceasta din urmă îi permise contesei să păstreze brațul lui Blackstone și să-l conducă pe baron de colo până colo, în timp ce ea scotea exclamații extaziate la vederea liniilor ingenioase ale pălăriilor, cu întreg personalul lui *madame* urmând-o îndeaproape. În scurt timp, contesa era așezată pe o bancă tapisată cu mătase, încercând să obțină aprobarea lui Blackstone în privința unei bonete de paie care avea o linie extrem de tinerească. Bineînțeles că personalul continua să se miște iute, cu o eficiență tăcută, aducând gustări și răcoritoare sau noi modele de pălării. O singură dată, Blackstone îi aruncă lui Violet o privire care promitea răzbunare pentru evadarea ei din rolul de logodnică îndrăgostită. Privirea lui chinuită o înveseli în mod inexplicabil, în timp ce ea se întorcea ca să admire o bonetă de mătase ciocolatie, înaltă, care avea borurile

împodobite cu o pereche de trandafiri roz-închis. Violet se gândi că i s-ar fi potrivit acea pălărie simplă și costisitoare. Îi făcu semn din cap vânzătoarei care o asista, sugerându-i astfel că dorea să probeze pălăria. O oră mai târziu, în timp ce plăteau, buzele doamnei Girard începură să se strângă tot mai mult, întrucât contesa îi explică, cu răsuflarea tăiată, ca o fetișcană, că nota de plată trebuia trimisă soțului ei, contele, la hotelul Milvert, la sfârșitul săptămânii.

– Nu așa se face în Anglia? îl întrebă ea pe Blackstone.

Clopoțelul de la ușa micului magazin sună, o doamnă intră, iar madame Girard îi abandonă ca să-și întâmpine următorul client. Nu se putea confunda chipul distinct al Arabellei Young, Lady Chalfont, prietena lui Penelope Frayne și parteneră de patronaj la balul lui Violet. Arabella îi făcu un semn din cap lui Violet, dar privirea ei se ațintì drept la Blackstone.

– Lady Chalfont! exclamă baronul, ducându-se agale spre ea și apoi luându-i mâna cu un gest plin de farmec dezinvolt.

– Prezența dumneavoastră aici confirmă bunul nostru gust. Permiteți-mi să vi le prezint pe doamnele care mă însoțesc. O cunoașteți pe domnișoara Hammersley? Iat-o și pe musafira ei, contesa Rezina de Moldova.

Întâlnirea luă sfârșit în câteva minute. Blackstone reuși s-o farmece pe madame Girard și s-o facă să-și recapete buna dispoziție, apoi s-o escorteze pe fragila contesă la ușă și, în cele din urmă, să-și ia rămas-bun de la Lady Chalfont. Violet calculă de cât timp era nevoie pentru ca vestea să ajungă la Penelope. Femeile nu pariau pe viteza relativă a picăturilor de ploaie care alunecă pe o fereastră sau pe speranța de viață a muștelor, dar Violet era dispusă să parieze că, în mai puțin de treizeci de minute, ducesa de Huntingdon avea să afle că Violet Hammersley și Blackstone fuseseră văzuți împreună.

Ar fi trebuit să se ducă acasă și să arunce în foc invitațiile la balul de caritate pe care încerca să-l organizeze.

Nate Wilde se afla în misiune departe de clubul lui Goldsworthy, trecând prin locurile pe care le cunoscuse în copilărie. La un colț de stradă, unde o veche biserică albă, cu turnulețe, se înălța în fața unei școli de caritate pentru fete, construită din cărămidă cu margini ascuțite, Nate se întoarse și o luă pe Nightingale

Lane, trecând pe lângă speluncile în care se consuma opiu, până la Wapping Highstreet, în inima docurilor londoneze. Unii ar fi putut spune că lordul Blackstone preluase partea cea mai bună a cazului, călătorind într-o trăsură luxoasă și având drept companie nobili de rang înalt, dar Nate întrevedea șanse în partea de caz ce îi revenise, gândindu-se că el putea să fie cel care să-l găsească pe Frank Hammersley.

În umbra perpetuă a zidurilor înalte ale docurilor, căruțele și furgoanele treceau zgomotos, zguduind pământul. Nate renunțase la hainele la modă pe care le purta la club, în favoarea unei jachete de stofă aspră și a unei șepci de tweed, al cărei cozoroc care îi ascundea mare parte din față. Mersul și manierele i se schimbaseră astfel încât noile lui haine i se potriveau de minune. O briză vioaie îi sufla în față mirosul de tutun ars. Lângă Tamisa, încărcăturile condamnate ardeau în cuptoare zi și noapte, lângă depozitele care se întindeau pe hectare întregi. Fiecare schimbare a brizei aducea în zbor un miros concurent – de cafea, de mirodenii, de minereu sulfurat sau de piei, ba chiar izul noroiului urât mirositor al marelui fluviu. O zi la docuri putea să epuizeze nasul unui om.

Informatorii de la vamă ai lui Goldsworthy spuseseră că nava care îl adusese pe prinț la Londra transportase vin spaniol și ceai de Ceylon. Butoaiele de vin fuseseră descărcate și trimise în vastele galerii subterane ale docurilor londoneze. Ceaiul ajunsese la comerciantul care îl cumpărase, Waring & Sons Bonded Tea Merchants. Nate alese un traseu și îl urmă, studiind pe drum hanuri, cârciumi și clădiri abandonate. Dacă cineva din Londra voia să-l țină pe Frank Hammersley în viață, dar la distanță, atunci labirintul de străduțe și de cheiuri de pe docuri era ideal în privința asta.

Iată care era cea mai bună informație pe care o aveau până în acel moment: cineva voia ca familia lui Frank Hammersley să creadă că acesta se distra pe continent sau că făcea afaceri bancare în Spania, iar acel cineva nu știa că guvernul se ocupa deja de caz.

Simțindu-se aproape invizibil, Nate își croi drum printre oameni și vehicule, în umbra zidurilor uriașe ale docului. Marinarii cu părul blond sau cu pielea brună treceau pe lângă el, vorbind un amestec de limbi, iar vitrinele murdare expuneau tot echipamentul pe care și l-ar fi putut dori un marinar: conserve de carne și

oesmeți, sextanți de alamă, frânghii și parâme acoperite cu smoală. Nici unul dintre bărbații trecuți prin ciur și prin dârmon pe lângă are trecea Nate nu s-ar fi tulburat dacă ar fi auzit un accent ciudat au dacă ar fi văzut un om care era târât de alții, ca și cum n-ar fi inut la băutură. Unii dintre ei chiar ar fi profitat, fără îndoială, de ansa de a câștiga niște bani dacă ar fi fost tocmiți să lovească un om până când acesta și-ar fi pierdut cunoștința. Odată ce răpitorii -ar fi luat pe Frank de pe navă, acesta ar fi ajuns să fie la fel de bine erecat precum orice marfă din depozitele închise sau din cramele ubterane ale Londrei.

Cum îl transportaseră răpitorii pe Frank pe sub nasul vameșilor, sta era o altă întrebare. Iar agenții guvernului se gândiseră și la o osibilitate mai sumbră: aceea ca Frank Hammersley să fi ales să lispară și să nu dorească să fie găsit.

Nici unul dintre oamenii guvernului nu vorbise deschis despre șa ceva, dar, după aproape un an de lucru sub comanda lui, Nate l putea citi bine pe Goldsworthy.

Depozitul Waring & Sons Bonded Tea Merchants se dovedi a fi loar un șir de clădiri abandonate. Încărcătura navei *Madagascar* -avea cum să fi fost livrată acolo. Clădirile acelea suferiseră de pe rma unui incendiu. Deși zidurile exterioare de cărămidă erau în icioare, lângă ele zăceau grămezi de gunoaie carbonizate. Ușile rau legate cu lanțuri și încuiate, iar la fiecare capăt al clădirii mai ămăseseră doar două porțiuni de acoperiș. Nate își puse în gând ă-i schițeze lui Blackstone ușile și ferestrele.

Dincolo de șirul de depozite, râul își spărgea valurile de mal. Nate văzu o cărare îngustă și plină de buruieni de-a lungul bancu- ui ce se înălța pe unul dintre maluri. Nu-și puse în gând să între- prindă vreo cercetare pe acolo. Nu știa să înoate și n-avea nici un ost să cadă în râu. Trebuia să găsească o altă cale ca să poate să aute amănunțit. Însă o clădire care arsese ar fi fost o ascunzătoare unică, iar el căuta semne de intrare recentă.

Se întoarse pe unde venise și-și îngădui să recadă în vechile lui biceiuri. Fusese cândva un băiat Bredsell. Înainte de arestarea re- erendului Bredsell pentru fraudă și omor prin imprudență, vicarul ioț condusese o școală pentru băieți orfani, pe care îi pregătea mai legrabă pentru hoție și spionaj decât pentru meserii cinstite. În cei

trei ani petrecuți la școală, Nate învățase să „lucreze" pe stradă. În acele zile, ambiția lui fusese să devină un mare șef de bandă, care să poarte o vestă de mătase purpurie și un ceas de aur de mărimea unui nap. Acum, când avea cele mai bune haine, ambiția aceea părea inutilă. Încă nu știa cât de departe putea să ajungă în noua lui profesie, dar era sigur că în cele din urmă avea să-i facă praf pe cei mai mari șefi de bandă. S-ar fi putut chiar să fie înnobilat, precum Xander și Will Jones, oameni care îi fuseseră cândva dușmani, dar care-i deveniseră prieteni statornici. Nate ajunsese la Goldsworthy prin Will Jones. Sir William, așa cum i se spunea acum, lucra împreună cu Peel la planurile pentru înființarea unei adevărate Forțe Polițienești Metropolitane, iar atunci când acele planuri se poticniseră în Parlament, Jones îi găsise lui Nate un loc la Goldsworthy. Nate știa că, la un moment dat, avea să se întoarcă la munca lui de polițist, dar deocamdată nu se putea plânge – hainele, locuința și apropierea de Miranda Kirby îi umpleau zilele.

În timp ce înainta pe drum, încercă să pună piesele de puzzle cap la cap, așa cum învățase de la polițistul Will Jones. Frank Hammersley era închis undeva între docuri și depozitul de ceai al lui Waring & Sons, aflat în ruină. Asta însemna că se dăduseră niște bani. Un proprietar sau un paznic fusese plătit să închidă ochii la acea infracțiune, să încuie o ușă, să supravegheze prizonierul, să aducă o farfurie de mâncare. Și cineva trebuia să golească oala de noapte a prizonierului, genul de individ care, dacă ar fi fost plătit pentru asta, n-ar fi strâmbat din nas. Un semn bine cunoscut îi atrase atenția pe o uliță îngustă, la fel de promițător de rău famată ca oricare alta din Londra, cu numele de Cat's Hole pictat pe cărămizile unui zid de la cotitură. De pe uliță ieși om mic și spilcuit, îmbrăcat în haine ponosite, fluierând fals o melodie stridentă. Era o a doua natură pentru Nate să-i observe pe alții fără să fie observat, așa că își luă un aer inofensiv până când trecu individul. Privind înapoi, văzu că bărbatul dispăruse de pe stradă. Nate se întoarse pe Cat's Hole Lane ca să aibă o discuție cu proprietarul unei case de amanet. O conversație amicală în prezent putea rodi informații prețioase în viitor.

Violet începu să stea de pază în camera lui Frank la sfârșitul celei de-a doua zile de absență a fratelui ei, sau la începutul celei de-a

trecu zile, în funcție de cum se privea situația. Cufărul lui Frank se afla încă în mijlocul camerei, lângă bancheta tapisată cu piele. În seara aceea nu exista nici un pericol ca ea și Blackstone să ajungă din nou să șadă pe ea. Acum Violet vedea cum intenționa el să-și joace rolul de logodnic – mereu amabil și apropiat, în timp ce flirta cu micuța contesă. Ceea ce ea nu înțelegea era modul în care asta îi ajuta să-l găsească pe Frank.

După dineul oferit de prinț celor din conducerea băncii, Papa se dusese direct la culcare. Făcea tot posibilul să pară ospitalier față de prinț, dar ori de câte ori acesta trântea câte o gogomănie despre absența lui Frank, expresia lui Papa oscila între o ușoară enervare și furie pură. Mai devreme în acea zi, Papa încercase să ceară ajutorul polițiștilor de pe Bow Street, dar magistratul refuzase să-l ajute, pretinzând că problema era o afacere a Ministerului de Externe.

Din prag, Violet studie cu atenție camera lui Frank. Voia să fie sigură că Blackstone nu era acolo, pândind într-un colț întunecat. Noaptea trecută, atunci când el preluase conducerea și se comportase ca un investigator, ea sperase în recuperarea imediată a lui Frank. Oricâtă durere i-ar fi pricinuit amintirea trecutului lor, fusese sigură că o putea suporta ca să-l vadă pe Frank întors acasă. Dar, pe parcursul zilei, acea speranță se risipise. Violet nu vedea în modul de a se purta al lui Blackstone nici o grabă legată de cazul lui Frank, nici o îngrijorare provocată de situația în care se afla fratele ei. În toate interacțiunile lui cu micuța contesă, el păruse să fie bărbatul pe care Penelope Frayne și ceilalți îl bârfeau – trândav și carnal. Violet intenționa să-l ia la întrebări în legătură cu asta imediat ce ar fi apărut. Se așeză la biroul lui Frank.

Blackstone apăru, venind din locul în care plecase după dineu. Părea la fel de imperturbabil ca întotdeauna, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume ca să-l găsească pe Frank și nici o neliniște în legătură cu situația în care se afla acesta.

– Nu văd cum o să-l găsim pe Frank într-un magazin de pălării!

– Bună seara și ție, Violet! Cred că am avut o zi bună, spuse el, iar apoi închise ușa și întinse mâna ca să-și desfacă nodul de la cravată.

Ferindu-și privirea, ea se încăpățână să-l întrebe:

– Ce am putea câștiga dacă am cumpăra niște pălării?

De parcă ar fi uitat de prezența ei, Blackstone se duse la șemineu și aprinse cărbunii pregătiți acolo, atâțând focul până când acesta începu să ardă cu flăcări mari. Violet se gândi că ar fi putut pleca pe neobservate, dar el îi spuse:

– Încrederea ta în mine mă uimește, ca întotdeauna. Nimeni din grupul prințului n-a avut azi prilejul să se apropie de vreun loc în care s-ar putea ca Frank să fie ținut prizonier. Am părut nebănuitori. Am acceptat povestea lor despre întârzierea fratelui tău. Din când în când, am părut că suntem logodiți. Ar trebui să mai lucrăm puțin la partea asta.

– Dacă n-am reușit să părem doi logodnici model, s-ar putea să fi fost din cauză că ai flirtat la fiecare pas cu contesa aia cu ochi rotunzi!

– În mod evident, vrea să cred că are nevoie de salvare. Asta nu-ți trezește curiozitatea, Violet?

– De ce sau de cine s-o salvezi?

El se sprijini cu un cot de șemineu.

– O căsnicie proastă, împrejurări dramatice? Nu știu.

Violet se gândi la asta.

– Neajutorarea ei nu prea pare să fie o amenințare.

– Violet, treaba mea e să vă feresc de rău pe tine și pe tatăl tău. Alți membri ai... organizației noastre sunt cei care îl caută pe Frank.

– L-au găsit astăzi? Sunteți în legătură cu ei?

– Astăzi au fost interogați funcționarii vamali și toți cei care s-au aflat la bordul navei. Unul dintre membrii echipajului de pe *Madagascar* a auzit o conversație suspectă și descoperit-o pe contesă într-o parte a navei în care ea n-avea ce căuta. Ne gândim că descărcarea cailor prințului a fost un prilej de distragere a atenției, astfel încât fratele tău să fie dus la țărm înainte de sosirea controlorilor vamali.

– Crezi că Frank a fost pe navă?

– Da.

Preț de o clipă, Violet se lăsă convinsă de certitudinea ce răzbătea din tonul lui, dar apoi îl privi și luă act de felul în care își sprijinea un cot de polița șemineului, de cămașa lui descheiată la gât, de indiferența care i se citea pe față. Trase aer în piept și începu din nou:

– Prințul se gândește că...

– E prea mult să spui despre prinț că „gândește"!

– Prințul se gândește că Frank a plecat în Spania în urmărirea unei femei, iar contesa a lăsat să se înțeleagă că el s-a dus să caute o țigancă.

Lui Violet i se păru că în ochii lui Blackstone apăruse o scânteie fugară, dar el se mulțumi să râdă sec și să spună:

– Nu-i stă în fire fratelui tău să amestece îndatoririle slujbei lui cu afacerile amoroase.

– Atunci, ne întoarcem iar la contesă. Blackstone, doar nu crezi că gâsculița aia se ocupă de vreo conspirație!

– Nu, dar îți dai seama că nu prințul e cel care deține puterea în grupul lor.

Ea fu nevoită să recunoască asta.

– Aș zice că e manevrat sau că i se trag sforile ca unei marionete sau ca unui automat franțuzesc. Își mișcă membrele și vorbește, dar are capul gol.

El se uită din nou la foc, absorbit de un șir de gânduri pe care nu dorea să le împărtășească.

– Deci mergem la cumpărături? întrebă Violet, care știa că vocea îi suna fals.

– Cu siguranță că nu mâine. Ce ți-a spus prințul?

– Mi-a spus că vrea să călărească de dimineață. Vrea să se laude cu armăsarul lui, Oberon.

– Bun, parcul e un loc public. N-ar trebui să pățești nimic rău acolo.

El se îndepărtă de șemineu și plecă, fără ca măcar să-i facă o reverență lui Violet.

Blackstone lăsase focul aprins, iar ea se duse la șemineu și îl stinse. Revăzând în minte conversația lor, Violet își dădu seama cât de profesionist acționase el, un agent al guvernului, în calitate de ocrotitor al intereselor supușilor loiali ai Maiestății Sale.

Era așa cum trebuia să fie. Situația lui Frank, nu profesionalismul lui Blackstone, era cea care îi întuneca lui Violet dispoziția.

Blackstone fu nevoit să-și pună la îndoială sănătatea minții în timp ce se instala pentru o nouă noapte de veghe la Hammersley House. Își petrecuse ziua în compania a două femei, ambele cu

pretenții de frumusețe, una care se agăța de brațul lui, îl flata și făcea tot ce-i stătea în putință ca să sugereze o încredere absolută în forța lui masculină, iar cealaltă care îi refuza ajutorul și-i punea la îndoială caracterul și competența la fiecare pas. Mai mult de-atât, cea de a doua femeie, cea care se îndoia de el, îl trădase, îl alungase și-i făcuse rău atunci când se bizuise cel mai mult pe dragostea ei.

În momentul în care toată Londra îl crezuse un afemeiat notoriu, fără simțul datoriei sau al onoarei, el se gândise că Violet îl cunoștea mai bine de-atât, că știa cine era cu adevărat, indiferent de ceea ce se spunea despre el sau de ceea ce ar fi putut sugera acel tablou care provocase scandalul. Iar buzele lui fuseseră pecetluite de o promisiune.

Cinci ani nu-i schimbaseră lui Violet părerea despre el. Încă mai credea în cele mai dizgrațioase bârfe despre caracterul lui.

Firește, mintea i se concentră acum pe strălucirea pielii ei albe pe fondul părului negru, pe sclipirea vioaie a ochilor ei și pe bosumflarea dulce a buzelor ei, menită să dea un indiciu despre cât de inteligentă și de amuzantă era.

Și firește că el ar fi vrut s-o dezbrace și să-i dezvelească feminitatea mlădioasă și elegantă, castă precum marmura, catifelată, rotundă și lipsită de ostentație. Așa arăta o Violet Hammersley goală.

Capitolul 8

„«Crezi că ei sunt la Londra?» «Da! În ce altă parte s-ar putea ascunde atât de bine?»"

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

În timp ce beau cafea și se delectau cu excelentele cornulețe care se serveau la club, furnizate de Wilde, Blackstone îi prezentă încă un raport lui Goldsworthy. Situația era deopotrivă încâlcită și iritantă. Ori faptele nu se potriveau, ori lui Blackstone nu-i funcționa creierul în prezența lui Violet Hammersley. Cu o zi în urmă o atinsese de cel puțin douăzeci de ori. Orice și-ar fi spus despre răceala ei, despre trădarea ei, era imposibil ca trupul lui să nu-l caute pe al ei. În lumina limpede a zilei, se străduia să-și amintească de Newton și de orele de prelegeri universitare despre planete, sori și luni și despre forțele care le învârteau împreună și separat. Trebuia să existe o lege care să explice atracția lui față de Violet. În trecut, fiecare atingere dintre ei ar fi putut duce la o adevărată explozie, dar acea înflăcărare ar fi trebuit să se stingă. Ei n-ar fi trebuit să fie unul pentru celălalt mai mult decât o pereche de corpuri cerești pietrificate și lipsite viață, care să se învârtă unul în jurul celuilalt pe întinderile vaste ale cerului, cu toată acea energie radiantă din trecut, consumată.

Nimic din ceea ce știa el despre relații carnale sau fizice nu-l lămurea de ce nu părăsise Hammersley House până când nu fusese sigur că ea și tatăl ei se aflau în afara oricărui pericol. Se luase în derâdere pentru că rămăsese atât de mult timp, dar o făcuse oricum. Ar fi trebuit ca timpul, distanța și alte impresii să atenueze amărăciunea pe care i-o provocase trădarea din trecut. N-ar fi trebuit ca dorința să i se trezească din nou cu atâta ardoare, precum un dragon adormit.

Înainte de răsăritul soarelui, se întorsese în camera lui de la club. Acum primise o ceașcă din excelenta cafea a lui Wilde și, sub influența ei, își adună mințile. Din spatele draperiei de pânză atârnate în biroul lui Goldsworthy se auzeau obișnuitele bocănituri de ciocan și vocile înăbușite ale muncitorilor.

– Am publicat în ziar un anunț despre logodna ta, băiete, îl vesti Goldsworthy în timp ce se așeza la imensul lui birou.

Blackstone reuși cu greu să nu-și ardă limba. Avea încă un motiv să nu aibă încredere în fațada amabilă a lui Goldsworthy.

– Ce te-a apucat? Obiceiul e ca anunțul să-l facă logodnicii.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, băiete. M-am gândit că ești prea ocupat ca să te ocupi chiar tu de asta.

Mâinile lui Goldsworthy se odihneau din nou pe biroul acoperit de hârtii, cu degetele groase răsfirate. Era un truc de escroc, de prestidigitator, o aparență de deschidere prin care uriașul acela își ascundea vastul lui plan. Blackstone întâlni privirea lui Goldsworthy și văzu în ea o sclipire de apreciere, ca și cum angajatorul lui ar fi fost mulțumit de un elev destoinic.

– Deci ce știm?

– Frank Hammersley ar trebui să fie mort. Dacă a avut sau are informații care au dus la moartea a doi agenți britanici, cineva are interesul să-l suprime.

– Dar nu e mort.

– E lucru sigur că, oricine e cel care-l ține prizonier pe Frank, vrea ca familia lui să creadă că nu e nici mort, nici în pericol, ci doar că întârzie pe undeva.

Blackstone așteptă să vadă dacă Goldsworthy avea de gând să-i ofere vreo informație de bunăvoie. Știa că atât Goldsworthy, cât și Wilde fuseseră la docuri, dar uriașul se mulțumi să dea din cap, drept îndemn să continue să vorbească.

– Prințul i-a înmânat un bilet surorii lui Hammersley. Ea spune că scrisul e al lui Frank, dar cuvintele nu sunt. Fratele ei nu i s-ar fi adresat în acei termeni și nici nu și-ar fi încheiat mesajul în felul în care a făcut-o. L-am pus pe valetul lui să facă o copie.

Îi întinse lui Goldsworthy copia făcută de Preston.

Goldsworthy citi cu mare atenție.

– Spui că prințul a fost cel care a înmânat biletul. De unde îl are prințul? Și de când?

– Susține că i-a fost lăsat în Gibraltar.

Blackstone se întrebase și el în legătură cu acel detaliu. Nu și-l putea imagina pe prinț stând lângă Frank și dictându-i acel mesaj.

– Convenabil bilet, de la un om care a plecat fără să-și ia bagajele cu el!

– Se poate spune că au trecut câteva zile de când Frank s-a despărțit de bagajele lui. Cufărul i-a fost percheziționat cu atenție, căptușelile au fost tăiate, iar valiza și geanta de voiaj au fost golite.

– Ce lipsește?

– Nu știm ce era în geantă. Valetul lui spune că în ea se aflau obiecte de toaletă și că din cufăr lipsesc două paltoane, albastru și verde, o pereche de pantaloni gri și două veste, vișiniu și crem.

– Hammersley trebuie să poarte un rând de haine, nicidecum două!

Blackstone dădu din cap în semn de aprobare, încruntat. Și el considera că era ceva în neregulă în cazul hainelor suplimentare care lipseau. Răpitorii rareori le ofereau victimelor lor haine de schimb.

– Ai notat asta, Wilde?

– Da, domnule. Două paltoane, pantaloni gri, două veste.

– Deci cineva a căutat raportul lui Hammersley. Întrebarea e: l-au găsit?

Blackstone se putea gândi la o mulțime de alte întrebări cu privire la raportul lipsă.

– Dacă îl găseau, n-ar fi fost Hammersley mort?

Așteptă din nou ca Goldsworthy să-i dea niște informații. Uriașul își bătu degetele între ele.

– Hammersley a aranjat să-i trimită o copie agentului nostru.

– Dar agentul... doi agenți au sfârșit prin a muri. De ce să fie uciși agenții? De ce să nu fie ucis Frank și să i se ia raportul?

Blackstone se uită la fața lui Goldsworthy și obținu indiciul pe care îl căuta. El întrebă:

– Crezi că, dacă Frank Hammersley trăiește, el e de partea celor răi din afacerea asta?

– Frank Hammersley a fost împuternicit să ofere Moldovei încă o sută de mii de lire sterline.

Creierul lui Blackstone nu era atât de lent încât să nu-și dea seama că Goldsworthy tocmai modificase substanțial jocul.

– Unde sunt banii?

– Iată întrebarea care îl frământă pe lordul Chartwell.

– Guvernul crede că Hammersley a luat fondurile? Să fim serioși!

Blackstone clătină din cap și-și puse cafeaua pe marginea enormului birou al lui Goldsworthy. Guvernul nu-l cunoștea pe Frank. Datorită lui Frank, el, Blackstone, avusese șansa de-a o întâlni pe Violet, iar din cauza lui Violet, pierduse prietenia lui Frank. Nu se mai gândise de ceva vreme la acea parte a pierderii pe care o suferise.

– Hammersley e partener la banca tatălui său. Are un venit de patruzeci de mii de lire sterline pe an. N-are nevoie de banii guvernului.

– Banca e solidă?

– Ca orice bancă, aș îndrăzni să spun.

Blackstone fusese plecat din țară timp de un an, dar, de la întoarcerea lui, nu auzise nimic care să indice că s-ar fi profilat o altă criză bancară. Însă atitudinea blândă a lui Goldsworthy nu-l putea înșela. Situația fostului său prieten era mai gravă decât își imaginase. Guvernul rămăsese singura speranță a lui Frank, iar acum îl suspecta pe acesta de crimă și de trădare.

– Ei bine, e prea devreme ca să ne dăm seama de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, băiete, dar doi agenți sunt morți, iar Hammersley ar fi putut să fie ultima persoană care să-l fi văzut în viață pe oricare dintre ei.

Fața lui Goldsworthy avea cea mai cordială expresie. Draperia din spatele lui se umfla ușor, în bătaia curentului care sufla din camera pe care pânza o ascundea vederii. Blackstone își mai dădu seama de ceva neplăcut: guvernul se aștepta ca Frank să ia legătura cu familia lui, iar Goldsworthy îl pusese pe el, pe Blackstone, să intercepteze orice comunicare pe care Frank ar fi încercat-o. Așadar, treaba lui consta în a o trăda pe Violet Hammersley. Nu era de mirare că fusese ales pentru asta. Se simți cuprins de dorința nebunească de a-i trage un pumn zdravăn uriașului Goldsworthy, dar ar fi fost exact ca și cum ar fi încercat să boxeze cu un stejar bătrân. În schimb, se trezi luându-i apărarea lui Frank:

– Dacă Hammersley ar fi dat peste cadavre, probabil că, din prudență, și-ar fi luat tălpășița!

Masivul Goldsworthy se ridică, ocoli biroul, ajunse lângă Blackstone și îl bătu zdravăn pe umăr.

– Ai înțeles bine situația, băiete! Dă-i înainte tot așa! Unde te duci astăzi?

– La călărie. În parc.

Goldsworthy dădu din cap în semn de aprobare și se întoarse spre Wilde.

– Tu, flăcăiaș, trebuie să mai faci niște cercetări la docuri pentru noi. O să mai am o discuție cu vameșul care a fost repartizat să inspecteze nava cu care a sosit prințul. Gata, acum plecați amândoi!

În drum spre ieșire, Blackstone trecu prin salonul în care se lua cafeaua. Inevitabil, le atrase atenția lui Hazelwood și lui Clare.

– Unde te duci în dimineața asta? întrebă Hazelwood, care părea de-a dreptul lipit de canapeaua lui, dar care nu pierdea niciodată din vedere mișcările celorlalți și nici nu lăsa pe cineva să plece fără să-l chestioneze.

Se vedea limpede că, oricare ar fi fost planurile pe care Goldsworthy le avea pentru colegii spioni ai lui Blackstone, acestea nu prinseseră contur. Însă dat fiind momentul de față, puteau fi considerați o pereche de norocoși.

– La o plimbare în parc, răspunse Blackstone.

– Ce aventuri mai ai și tu! Atunci, haide să te conducem. Tovarășii de club trebuie să rămână uniți, nu-i așa, Clare?

Hazelwood se rostogoli de pe canapea și se ridică în picioare, părul lui răvășit și hainele pătate și zdrențuite fiind în total dezacord cu inteligența pătrunzătoare care i se citea în priviri.

Clare zâmbi și spuse:

– Niciodată să nu-ți dezamăgești un coleg de club, zic eu.

Hazelwood și Clare îl urmară pe Blackstone pe scări. Ajunseră toți trei la intrare și rămaseră sub porticul de sub schele. Doi muncitori trecură pe deasupra lor, mergând pe niște punți de scânduri. Blackstone se gândi că schela ascundea intrarea și sălile publice de ochii curioșilor. O trăsură putea să oprească la intrare și cineva putea să sosească sau să plece fără să fie observat de trecători. Atât timp cât schela rămânea la locul ei, clădirea părea nelocuită.

În clipa următoare apăru Wilde, îmbrăcat în haine simple și ținând frâiele unei creaturi jalnice, care cândva ar fi putut trece

drept cal. Blackstone aruncă animalului o singură privire și știu că era condamnat să fie luat în râs de colegii săi. Până în acel moment, nu crezuse că îi era dor să aibă propriul grajd. Nu se putu hotărî să înainteze ca să ia frâiele pe care i le întindea Wilde.

Hazelwood clătină încet din cap și zise:

– Apropo, Wilde, să nu alegi niciodată un animal pentru mine! Reputația mea de gentleman n-ar putea să suporte așa ceva.

Wilde îi aruncă lui Blackstone o privire abătută.

– Îmi pare rău, domnule, nu mă pricep la alegerea unor astfel de animale. Un ins pe nume Isaiah Tongue ne livrează de obicei caii. N-am avut timp să dau de el în dimineața asta.

– Nu-ți face griji, Wilde, o să supraviețuiesc. Tu du-te liniștit la Wapping!

Blackstone inspiră adânc, ieși de sub portic și încălecă pe mârțoaga amărâtă din fața lui. Mângâie animalul pe gât, întrebându-se dacă i-ar fi putut învioră pulsul.

– Ei bine, Blackstone, dacă ești norocos, amărâtul ăsta își va da obștescul sfârșit înainte de a ajunge în parc!

În timp ce prințul și însoțitorii lui traversau parcul pe drumul de întoarcere, Violet începu să calculeze cât timp aveau să mai fie expuși privirii publicului. Încă nu se vedea nici urmă de Blackstone. Ea nu-i spusese la ce oră intenționa prințul să călărească, ci îl lăsase să presupună.

Bineînțeles că brandenburgurile strălucitoare ale prințului și perechea lui de cai negri atrăgeau priviri, dar numai din partea plimbăreților matinali și a grăjdarilor care antrenau caii stăpânilor lor. Prințul deschidea drumul, însoțit de individul cu aspect feroce care îi era gardă de corp, un ins pe nume Cahul, care avea un trup colosal și care purta o uniformă albastră și o căciulă înaltă, de blană de urs. Doi soldați călare trecură pe lângă grupul lor, iar Violet îi auzi vorbind despre uniforma fantezistă a lui Cahul.

– Francez? Garda regelui?

– Nu, trebuie să fie rus. Uită-te la însemne! Face parte din garda imperială de soldați din infanteria marină.

În spatele prințului, contele și contesa alcătuiau o pereche interesantă. Din nou, Violet fu frapată de diferența mare de vârstă

care părea să existe între ei. Blackstone credea că femeia aceea avea un anumit rol în dispariția lui Frank, iar Violet intenționa s-o studieze îndeaproape, fără prezența deranjantă a baronului. În acea dimineață, contesa nu părea deloc neajutorată. Calul ei era la fel de sprinten ca oricare dintre ceilalți, iar ea îl strunea cu ușurință. Nu-și atinsese niciodată soțul și nici nu-i ceruse ajutorul, așa cum făcuse atunci când o însoțise Blackstone.

Violet și secretarul prințului, generalul Gustav Dubusari, încheiau grupul. Prințul se uită în jur, sperând să fie observat mai mult. La intervale regulate de timp, îl făcea pe Oberon să execute o pesadă cu picioarele din față bine strânse, ca și cum calul ar fi fost un animal de circ.

Violet ignorase acele năzdrăvănii, propunându-și să-l ia la întrebări pe generalul Dubusari. Bătrânul, a cărui haină atârna pe trupul lui uscat, avea o privire blândă. Peruca ciudată, pudrată, și obiceiul de a-și împreuna degetele sugerau deopotrivă eruditul și cunoscătorul rafinat. Avusese nevoie de ajutor ca să încalece, dar, odată ajuns în șa, își strunise calul cu ușurință. La fel ca prințul, purta o jachetă cu o croială militară distinctă, împodobită cu acele mult prea bogate brandenburguri aurite. Violet se gândi că era posibil ca fabricarea fireturilor de aur să fi fost principala industrie a Moldovei. Încercă să și-l imagineze pe bătrânul general răpindu-l pe Frank, dar nu reuși. Fratele ei era prea deștept, prea puternic.

– Prințul ne-a conceput singur uniformele, o informă generalul Dubusari. Deși e tânăr, are gusturi bune. E un mare patron al artelor. Poate că dumneavoastră și lordul Blackstone ne puteți îndruma către studiourile principalilor artiști din Londra. Prințul o să dorească să-și completeze colecția.

Aproape că terminaseră de străbătut aleea pentru călăreți, mărginită de platani înmuguriți, când Blackstone își făcu apariția. Din neatenție, Violet trase de căpăstrul calului ei și fu nevoită să liniștească animalul, o iapă maronie, strălucitoare, cu coama și cu picioarele negre. Se apucase de călărie în ultimii ani. Nici tatăl și nici fratele ei nu călăreau, dar ea luase lecții și-și perfecționase abilitățile, astfel încât acum putea să se descurce cu iapa ei jucăușă, indiferent de greutățile pe care Londra le rezerva unor animale sensibile precum erau caii. Dar, ce-i drept, calul lui

Blackstone chiar că ieșea în evidență! Violet se întrebă cum de ajunsese baronul să călărească pe melcul acela jalnic, care își târa picioarele precum un invalid aflat în tratament cu apele de la Bath.

Nu-și putea imagina ce se întâmplase cu grajdul lui Blackstone, dacă el, stăpânul unor cai de rasă, ajunsese să călărească pe un asemenea animal. Poate că pierduse un pariu. Prințul se simți dator să aducă în atenția tuturor contrastul șocant dintre cal și călăreț:

– Lordul Blackstone e gentlemanul englez perfect, dar calul lui nu e demn de el. Cred că domnișoara Hammersley are un cal mai bun, iar ea e o femeie de rând, după cum spuneți voi, englezii.

Prințul își întări spusele gesticulând amplu și arătând pe rând spre cei doi cai.

– Nu-i nimic de rând la logodnica mea, Alteță!

Zâmbetul crispat pe care Blackstone i-l aruncă lui Violet putea să-i păcălească pe alții, dar nu și pe ea.

– Îmi pare rău că am întârziat, dragostea mea, se scuză el.

– Da, Lord Blackstone! Păcat că ați întârziat! Am fi putut să ne întrecem, spuse prințul, iar apoi se întoarse spre Violet. Domnișoară Hammersley, sper că o să vă facă plăcere o întrecere între noi doi!

– Doamnele nu galopează în parc, Alteță, preciză Blackstone ca și cum ar fi fost el stăpânul ei.

– N-aș vrea să vă stric plăcerea, Alteță. Dacă fratele meu ar fi fost aici ca să-mi dea un pic de curaj, aș fi vrut să galopez, dar, fără el, nu sunt în stare.

– O, domnișoară Hammersley, iertați-mă! Am uitat că absența fratelui face totul dificil. Nu-i nimic, o să mă întrec cu lordul Blackstone.

Baronul mângâie gâtul deplorabilului său animal.

– Vedeți, Alteță, că nu vă pot oferi o provocare în dimineața asta.

– Dar bietul meu cal, Oberon al meu, trebuie să arate că e un adversar demn de caii englezi!

– Vedem că e, Alteță, îl liniști Violet.

Ea surprinse privirea sumbră de pe fața lui Blackstone. Nu știa cum ajunsese el să călărească pe un asemenea melc, dar putea vedea că nu-i convenea să fie pus la colț de prințul cel idiot. Încercă să-l descurajeze pe prinț.

– O să vă stricați magnifica uniformă, Alteță! Pista e noroioasă, așa că riscați să fiți împroșcat cu bulgări și stropit.

Prințul îi aruncă lui Blackstone o privire șireată.

– Vedeți, eu credeam că toți lorzii englezi au două lucruri pe întinsele lor moșii: cai și câini magnifici. Nu mi-am putut aduce câinii. Caii își găsesc întotdeauna un loc, dar câinii nu se simt niciodată acasă în căminul altcuiva.

O pereche de soldați călare, care se îndreptau spre ei cu mare viteză, forțară grupul ca să se dea la o parte. Caii în galop împroșcară bulgări de noroi și stropi de apă maronie. Prințul oftă din greu, iar calul dansă sub el.

– Puteți să galopați, Alteță. Nu trebuie să duceți animalul la grajd dacă e atât de neliniștit, îi recomandă generalul Dubusari.

Prințul ridică din umeri, neputincios, iar Violet se uită la Blackstone ca să vadă dacă și el observase cât de ușor se lăsa condus prințul de presupusul lui subaltern.

– Vedeți, Lord Blackstone, insistă prințul, trebuie să vă alăturați mie. Puteți călări pe calul lui Cahul. O să facem doar o întrecere amicală. Nu trebuie s-o înscriem în registrul de pariuri de la clubul dumneavoastră, adăugă el în timp ce îi făcea semn să descalece lui Cahul, care bombăni ceva pe limba lui. Iată, Cahul e și el de părere că Oberon trebuie să alerge.

Violet vedea încotro se îndreptau lucrurile. Îi aruncă o privire contesei, care își aranja voaleta de la pălăria de călărie. Contele părea pe jumătate adormit pe calul lui. Prințul avea să-și facă cheful. Simțind că Blackstone era nemulțumit să fie forțat să călărească pe un animal de rând, Alteța Sa se bucura să tot trâncănească despre defectele calului. Într-adevăr, era ca un copil.

În cele din urmă, se bătu cu palma peste frunte.

– O, dar sunt egoist! Trebuie să facem schimb de cai, spuse el descălecând și dându-i lui Cahul frâiele lui Oberon. Dumneavoastră, Lord Blackstone, trebuie să alegeți. Caii trebuie să aibă parte de galop.

Avu loc un moment de derută în timp ce călăreții descălecară și apoi încălecară iarăși pe noii lor cai, rearanjând grupul. Oberon obiectă violent la schimbare. Se cabră, cu picioarele din față lovind aerul, nechezatul ajungând să-i fie aproape un țipăt. Toți caii se foiră, neliniștiți. Violet trebuia să se ocupe de iapa ei, care devenise foarte agitată. Doar căluțul lui Blackstone își lăsă, placid,

capul să atârne. Cahul trase brusc de frâul lui Oberon, ca să-l facă să-și plece capul.

Prințul se încruntă.

– Cred că lui Oberon nu-i place Anglia. Ieri, la docuri, s-a agitat foarte tare, iar azi o ia de la capăt! De aceea trebuie să-l las să galopeze. Lord Blackstone, calul meu!

– Alteță, sunteți prea amabil, spuse Violet. Logodnicul meu e fericit să vă ofere plăcerea unei curse. Îți țin eu calul, Blackstone!

Privirea baronului spunea limpede că nu era deloc bucuros să-i facă pe plac prințului. Totuși, descălecă și-și conduse animalul cel costeliv până la Violet. Biata mârțoagă amușină imediat marginea potecii, în căutarea ierbii de sub noroi.

– Vă fac o mare onoare, Lord Blackstone, iar dumneavoastră vreți s-o refuzați?

– Calul pe care mi-l oferiți se simte mai puțin onorat, Alteță.

Oberon încă se agita, plin de neliniște, iar Blackstone îl mângâie ușor pe gât, cu mișcări blânde. Preț de câteva momente, baronul încercă să se familiarizeze cu Oberon, lăsând calul să-l miroasă și să-i audă vocea.

– Sunteți singurul care-l călărește pe Oberon, Alteță?

– Am fost făcuți unul pentru celălalt. Ei, Oberon e doar nerăbdător! O să vedeți! Lăsați-l liber și o să întreacă și vântul. Până jos și înapoi?

– Până la al zecelea platan, răspunse Blackstone.

După ce Oberon rămase liniștit sub atingerea lui, cu trupu-i neted agitat doar de un fior slab, Blackstone încălecă. Apoi se împinse spre partea din față a șeii ca să-l lase pe Cahul să ajusteze scările. Prințul scrută distanța propusă.

– Foarte bine, dar asta nu-i deloc de ajuns pentru Oberon. Domnișoară Hammersley, vreți să ne dați semnalul?

Cei doi călăreți își aliniară caii. Oberon deveni din nou neliniștit, iar Blackstone, întunecat la față, își concentră atenția la armăsarul care se încorda.

Violet regretă că îl pusese în acea poziție absurdă. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să termine odată cu asta. Pista era liberă. Privirile bărbaților se îndreptară spre ea. Ea ridică brațul și lăsă mănușa să cadă. Calul prințului făcu un salt înainte.

Genunchii lui Blackstone se strânseră în jurul lui Oberon, iar animalul se cabră sălbatic. Blackstone se ridică în șa, dar calul continuă să se cabreze, arcuindu-și spatele și învârtindu-se în aer, iar apoi ridicându-se pe picioarele din spate, cu coapsele coborâte aproape până la pământ. Dacă Blackstone se agăța de el, se prăbușeau pe spate. Violet văzu cum renunță să se mai țină și lăsă animalul să-l arunce în gol. Preț de o clipă zbură în sus, apoi ateriză în calea calului care continua să se cabreze. Violet își ținu respirația. Blackstone se rostogoli în timp ce picioarele calului cădeau, iscând un bubuit. Oberon se cutremură și pufni puternic, cu mușchii unduindu-i-se sub pielea neagră și netedă, în timp ce Blackstone se ridică.

Plin de noroi care picura, prinse frâiele și începu să mângâie animalul chinuit, ca să-l liniștească. În timp ce prințul se întorcea la trap pe pistă, Violet îndemnă restul grupului să-i ajungă din urmă.

Prințul era împroșcat cu noroi de la vârful picioarelor până la coapse. Rânjetul îi întindea și mai mult mustața. Descălecă și luă frâiele lui Oberon, consolându-l:

– Nu poți câștiga fără mine, nu-i așa, Oberon? Domnișoară Hammersley, ce încruntată sunteți! V-ați temut pentru noi?

Violet abia dacă își dădu seama ce spunea drept răspuns. Pentru o clipă, gândurile ei învârtejite fuseseră îndreptate doar spre Blackstone.

El se lăsase aruncat, iar ea se temuse că avea să-l vadă strivit sub copitele lui Oberon. Iar acum era nejustificat de fericită fiindcă el era plin de noroi și încruntat, dezbrăcându-se de haina terfelită. Pălăria îi zburase și ea, iar pe obraz avea o pată de țărână. Părea absurd de tânăr și era complet viu.

Prințul răspunse în locul ei la întrebarea pe care i-o pusese și de care ea uitase între timp:

– O, nu, sunteți îngrijorată pentru fratele dumneavoastră! Dar el e un șmecher, știți, dispare mereu de lângă noi și apare ca să râdă de noi atunci când nu ne așteptăm. A scăpat de noi de trei ori, știți. E vorba de o doamnă, poate. În Spania, s-a dus să vadă o doamnă.

Violet aproape că nu auzi acea remarcă, fiindcă se gândea doar la Blackstone și avea privirea ațintită asupra lui. „A scăpat de noi" erau cuvintele pe care le rostise prințul printre alte vorbe ciudate.

– Ne-ai speriat pe toți, îi spuse ea lui Blackstone de îndată ce acesta se apropie de ea. Ce l-a făcut pe Oberon să se sperie astfel?

– Ești îngrijorată, dragostea mea?

– Nu mi-ar plăcea să văd animalul ăsta magnific suferind de pe urma unei căzături.

El îi luă mâna înmănușată în mâna lui și-i desfăcu degetele, iar apoi depuse un sărut pe încheietură. După ce își ridică gura de pe mâna ei, îi închise pumnul în jurul unui obiect scurt și ascuțit, care îi înțepă palma prin pielea mănușii. Era un spin.

– Din șaua lui Oberon.

Ea nu mai trebuia să se mire că Oberon încercase cu atâta disperare să-și arunce călărețul. De îndată ce greutatea lui Blackstone apăsase pe șa, ghimpele săpase dureros în carnea de pe spatele sensibil al calului.

La întoarcere, Violet călări alături de prinț. Ea nici nu putea spune care era subiectul conversației. Nu se mai gândea la Frank, mintea ei revenind iarăși și iarăși la momentul în care crezuse că Blackstone avea să fie zdrobit. După ce ajunseră acasă, baronul se scuză și îl căută pe tatăl ei. Acela fu momentul în care Violet simți pentru prima dată lipsa mănușii. Crezuse că, văzând-o pe pistă, Cahul o luase. Ea încă mai avea ghimpele, maro-închis, subțire, lung de un centimetru, rotund și drept ca un ac. Nu-l recunoscu ca fiind un spin englezesc.

Capitolul 9

„E o fată frumoasă, în vârstă de cincisprezece sau șaisprezece ani și am auzit că are o educație desăvârșită."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Miranda Kirby îi zâmbi domnului care examina borcanele cu alifii și balsamuri. Acel client era atât de la modă pe cât și-ar fi dorit ea. După croiala excelentă și lâna fină a hainei lui de culoare gri-porumbel, ea putea ghici numele croitorului și cât costase, calculând prețul în guinee. După astfel de calcule, omul avea, probabil, un venit de patru mii de lire pe an. Jiletca lui de culoarea lavandei avea întreţesute discret fire de aur. Doar cravata prost legată sugera un ins aflat în dificultate. Ei bine, asta și grija cu care cântărea din ochi anumite balsamuri.

Miranda recunoscu privirea jenată a unui om care se alesese cu o afecțiune stânjenitoare, pe care nu dorea s-o dezvăluie nimănui, și care avea nevoie de o ușurare imediată. Trase, resemnată, aer în piept. Ea prefera să-i ajute pe domni să-și aleagă săpunurile și parfumurile pentru bărbierit. Putea să-și întindă brațul ca să-i ofere unui domn să miroasă niște săpun parfumat cu aromă de lemn de santal, ambalat în bolul său de porțelan, sau să pregătească puțină spumă cu o perie din păr de bursuc și să și-o întindă pe palmă ca să arate cât de groasă și de bogată era.

Îndrumarea unui domn către un remediu care să-i aline o boală venerică ar fi putut să pună iute capăt tranzacției. Bărbatul n-ar mai fi fost înclinat să se uite de două ori la ea, s-o observe și s-o admire. N-ar mai fi zăbovit ca să schimbe vreo glumă. Ea nu i-ar mai fi auzit mai mult din accent. Miranda era în stare să asculte toată ziua vorba domnilor din West End. Uneori, atunci când aceștia o întrebau despre ea, le povestea despre mama ei, tânăra franțuzoaică

ce fugise de Teroarea din Paris, pe vremea când a purta o cataramă la pantof însemna moarte, și care venise la Londra numai cu hainele de pe ea.

Clopoțelul de la ușă sună din nou, iar apoi intră un golănaș care purta o jachetă murdară și o șapcă grosolană, genul care n-avea ce căuta într-un magazin respectabil. Frumosul domn al Mirandei se dădu imediat la o parte, precaut.

Ea știu că trebuia să acționeze rapid.

– Ce faci aici, băiete? N-am nimic pentru cei ca tine.

Tânărul vârî o mână murdară în fața domnului elegant, oferindu-i un borcan.

– Iată-l pe cel pe care îl doriți, conașule. În două săptămâni, unguentul lui Sloan o să vă vindece de ceea ce vă doare. Ea îl recomandă tuturor domnilor. Nu-i așa, domnișoară Kirby? întrebă golănașul, rânjind și arătându-i Mirandei un impecabil set de dinți albi.

Ea înșfăcă o mătură și ocoli tejgheaua, iar mișcările bruște îi făcură fustele să se înfoaie.

– Ooo, tu ești, Nate Wilde!

Domnul se îndepărtă de tânărul cu borcanul.

– Aș zice, domnișoară, că nu e o idee bună să lăsați sărăntocii să vă asalteze clienții, zise el uitându-se cu precauție în direcția ușii, iar apoi continuă: Haide, dispari!

Tânărul nu se lăsă intimidat, ba chiar se aplecă spre domn și-i spuse:

– Nu uitați, conașule, balsamul lui Sloan!

Clopoțelul sună din nou, odată cu plecarea grăbită a bărbatului. Miranda se întoarse spre intrus. I-ar fi plăcut foarte mult să-l lovească cu mătura. Ochii lui râzători o provocau s-o facă. Dar dacă ar fi cedat acelui impuls lipsit de feminitate, el ar fi câștigat. Nici o lady n-ar fi lovit un bărbat cu o mătură, oricât de mult ar fi provocat-o el, iar Miranda era o lady. Ea știa asta. Se calmă și-și reluă locul din spatele tejghelei, punând mătura deoparte.

– I-ai povestit despre mama ta și despre cataramele ei de la pantofi? o ironiză el.

– Îți place să mă enervezi!

Miranda îi întoarse spatele și începu să rearanjeze periile și bolurile de ras din vitrină.

– Te deranjează? Și eu, care mă consider apărătorul tău, cavalerul tău!

El puse la loc pe raft borcanul cu unguentul lui Sloan.

– Cavalerul meu? Asta-i bună! Un diavol obraznic, mai degrabă, unul trimis să-mi facă necazuri, asta ești tu!

Ea se așeză pe scaunul de lucru și luă boneta de paie pe care o împodobea înainte ca acel client din tagma gentlemenilor s-o întrerupă. Se aplecă din nou asupra lucrului, aplicând pe boruri o panglică de culoarea lavandei. Nate Wilde nu pricepu aluzia. Zăbovi ca și cum nu i-ar fi păsat de nimic pe lume.

– De ce ești îmbrăcat așa?

– A trebuit să mă duc la Wapping pentru un caz.

– Un caz? Puțin probabil. De parcă ai fi un polițist adevărat!

– Chiar sunt un fel de polițist, doar că unul mai bine plătit și, de obicei, mai bine îmbrăcat.

– Mulțumită tatălui meu.

– Recunoaște, Miranda, că sunt cât se poate de aproape de un gentleman, atât cât o să poți și tu să cucerești vreodată.

El se săltă pe tejgheaua de mahon. Ăsta era genul de lucruri pe care le făcea și pe care ea încerca să nu le observe, dar îi văzuse brațele pe când stătea îmbrăcat doar în maiou și izmene, pentru măsurătorile tatălui ei. Nu era cu mult peste ea ca înălțime, dar avea umeri largi și brațe puternice.

La auzul vorbelor lui, Miranda tresări.

– Scutește-mă! Află că mai întâi m-aș arunca în Serpentine, cu bolovani în buzunare.

– Ar fi mai bine să te arunci în Tamisa, o sfătui el pe un ton cordial. Oricât de elegant ar fi să te îneci în parc, e nevoie de un râu adevărat ca să fii sigură că reușești să duci treaba la bun sfârșit.

– Mama mea nu m-a adus pe lume pentru cei ca tine!

– Să-ți spun adevărata poveste a mamei tale? A fost o frumoasă irlandeză care a venit la Londra ca să lucreze într-o fabrică și care a ascultat de un pungaș cu limbă dulce ca mierea. Apoi, pungașul a băgat-o în bucluc. Iar tatăl tău a luat-o la el.

El nu spuse că tatăl și mama ei nu se căsătoriseră. Nu era nevoie să pună sare pe rană.

– Ei, ce știi tu! Cine a fost mama ta? Cine a fost tatăl tău?

– Nici tu nu știi nimic despre mama ta. Deci suntem chit.

– Știu că aș fi putut să fiu o Nan, o Susan sau o Molly, dar nu sunt nici una dintre ele. Mama știa anumite lucruri și m-a numit ca să fiu cineva. Miranda, fiica unui duce.

– Un personaj dintr-o piesă de teatru pe care oricine o poate vedea pentru un pumn de șilingi.

– Ei bine, și această Miranda îl va întâlni pe fiul unui prinț. Nu pe vreun năzdrăvan care se crede mai important decât este.

– Nu la Londra. Aici n-o s-o faci! Cu excepția cazului în care întâlnești un prinț din flori sau plănuiești să te căsătorești cu un prunc. În lotul de frați ai regelui George nu există fii de prinț care să fie oameni în toată firea.

Cu o mișcare plină de țâfnă, Miranda înfipse un ac în bonetă.

– Nate Wilde, tu strici totul!

– Unde e Wilde?

Blackstone își găsi colegii din clubul exclusivist al lui Goldsworthy în locurile lor obișnuite. Hazelwood stătea întins pe spate pe una dintre canapelele acelea lungi și arunca în sus o minge de tenis. Căpitanul Clare era întins cu fața spre covor, cu brațele ridicându-i și coborându-i corpul țeapăn. Semăna cu o scândură care se mișca pe o mare agitată. Nici unul dintre cei doi nu răspunse imediat. Blackstone întinse mâna și prinse mingea de tenis a lui Hazelwood. Cu reflexe mai rapide decât se aștepta Blackstone, proprietarul ei dădu s-o apuce, dar nu reuși.

– Avem un concurs, bătrâne. E nesportiv din partea ta să mă întrerupi! îl apostrofă el pe Blackstone, pe un ton nu prea supărat, iar apoi îi strigă celuilalt coleg: O sută, Clare!

Căpitanul se lăsă pe podea și spuse:

– Wilde e după colț, la magazinul lui Kirby.

– E îndrăgostit. Iată singura slăbiciune a tinerilor, adăugă Hazelwood.

Blackstone se uită la căpitanul Clare pentru confirmare.

– O, nu poți avea încredere într-un bețiv, dar poți avea încredere în omul care poartă uniformă, filozofă Hazelwood, care încă purta acele haine de seară murdare și care acum se ridică în capul oaselor. E adevărat, fie că mă credeți sau nu! Băiatul e profund îndrăgostit.

Clare și cu mine am făcut un pariu dacă tânărul Wilde o să reușească sau nu să se impună în fața frumoasei Miranda. Eu zic că e fără speranță. Căpitanul nu e atât de sigur.

Blackstone îi aruncă mingea de tenis înapoi. Cunoștea farmacia și pe tânăra drăguță care vindea la tejghea. Literele aurii pe fundal negru de pe firma țintuită pe fațada de cărămidă a magazinului proclamau că acei Kirby și Fiii erau „Furnizori ai Majestăților Lor Regii de Hanovra și Belgia, precum și ai Alteței Sale Regale și ai Ducelui de Cambridge". Nu existau fii, ci doar o fiică, și, indiferent de comerțul legitim al magazinului, afacerea principală a acestuia se afla ascunsă de ochii publicului și se desfășura în camerele din spate, unde Kirby însuși se străduia să producă îmbrăcăminte de gentlemeni pentru flăcăii lui Goldsworthy. Poziția magazinului, chiar în spatele clubului, cu fața spre strada vecină, permitea intrări și ieșiri pe ascuns, în timp ce membrii clubului erau pregătiți pentru noile lor roluri.

Blackstone intră în magazin și îl găsi pe Wilde transformat în golan fără căpătâi, așezat pe tejgheaua lungă de mahon, în spatele căreia Miranda Kirby își aplecase capul strălucitor peste o bonetă de paie pe care cosea, cu împunsături puternice de ac, panglica de culoarea lavandei. Degetele lui Wilde se jucau cu capătul panglicii, iar fata i-o smulse din mână. Blackstone își drese glasul, iar tânărul își ridică privirea, desprinzându-se din contemplarea extaziată a frumuseții fetei.

Ea chiar era o frumusețe. Construită pe dimensiuni generoase, Miranda Kirby avea o piele albă, mătăsoasă, cu o ușoară nuanță de roziu. Ochii ei albaștri erau conturați de gene de un roșu-închis, iar gura arcuită avea o formă bosumflată, drăgălașă. Băiatul arăta ca un amărât flămând care ar fi contemplat o farfurie de gem de căpșune cu frișcă.

– Pot să vă ajut, Lord Blackstone?

Mirandei îi plăcea să folosească titlurile membrilor clubului. Puse deoparte pălăria de paie și se îndreptă astfel încât pieptul să-i fie bine pus în valoare.

Pentru scurt timp, Wilde păru amețit, iar apoi reuși totuși să-și smulgă privirea de la pieptul generos al fetei.

– Tocmai veneam să raportez, domnule!

Miranda observă atunci că Blackstone era fără haină și că avea noroi pe cizmele și pe pantalonii de călărie. Fata rămase cu gura deschisă.

– O, v-ați stricat frumoasele haine de călărie! îl căină ea.

– Ai ajuns din nou la docuri, Wilde?

– Am fost, domnule, și am găsit ceva interesant.

Wilde se scotoci în buzunar și scoase de acolo șase nasturi de corn care proveneau de pe o haină bărbătească, fiecare dintre ei fiind atașat de o bucată de stofă fină de lână albastră.

– Există o casă de amanet pe Cat's Hole Lane, al cărei proprietar nu e prea atent la sursa bunurilor pe care le acceptă. Pentru câțiva șilingi, am cumpărat nasturii ăștia de la el. I-a primit chiar azi-dimineață.

Blackstone luă unul dintre nasturi. Își dădu seama ce se întâmplase: cineva trăsese de nasture și îl tăiase de pe haină.

– Wilde, ești un geniu!

– Credeți că e haina lui Frank Hammersley?

Blackstone dădu din cap în semn că da.

– Cum ai ajuns la casa de amanet?

– Oricine l-ar fi răpit trebuia să-l aibă drept complice pe unul dintre oamenii locului. Iar acel localnic n-a fost plătit îndeajuns pentru treaba murdară pe care a făcut-o. Oamenii locului sunt prețioși, fiindcă numai ei știu cine anume din zonă e de încredere.

– Dar, dacă cineva vrea să facă profit, de ce să nu vândă toată haina?

Wilde păru să cugete adânc la întrebare.

– Aș spune că încă nu sunt atât de lacomi. Mai sunt bani de făcut din afacere. Dacă domnul care e ținut prizonier ar muri, atunci omul nostru ar dezbrăca leșul, l-ar arunca în râu și apoi s-ar ascunde undeva pentru o bucată de vreme. Mai târziu, ar vinde hainele pe Monmouth Street.

Blackstone răsuci nasturele între degete.

– Deci e posibil ca temnicerul nostru local să nu vrea să fie părtaș la crimă, dar să vrea, totuși, să facă profit? Unde e casa de amanet? Poți să mi-o arăți pe harta lui Goldsworthy? Azi-dimineață prințul a spus ceva care se potrivește cu teoria ta.

Fata își ridică privirea.

– Lord Blackstone, vreți să vă trimit niște haine noi?
– Mulțumesc, domnișoară Kirby.

În biroul lui Goldsworthy, Blackstone și Wilde se uitară pe harta Londrei. Wilde îi arătă baronului traseul încărcăturii de ceai de la navă până la depozitul abandonat și-i explică starea în care se afla acesta din urmă. Apoi studiară împreună o schiță a clădirii, pe care o desenase Wilde.

Blackstone îi povesti tânărului că prințul vorbise despre faptul că Oberon provocase agitație în timp ce oamenii descărcau marfa de pe navă. Incidentul de dimineață cu spinul arătase cât de ușor era să provoci în mod deliberat un cal sensibil.

Probabil că agitația provocată de un armăsar care necheza și se cabra le distrăsese tuturor atenția îndeajuns de mult încât să le permită complicilor sau mercenarilor să-l ia pe Frank Hammersley de pe navă înainte ca inspectorii vamali să urce la bord. Sau, dacă se accepta teoria lui Goldsworthy, se crease destulă rumoare pentru ca Frank însuși să aibă timp să dispară.

Blackstone studie din nou harta. Wilde localizase casa de amanet. Râul, depozitul de ceai, docul și magazinul formau un dreptunghi aproximativ, străbătut de străduțe și de alei înguste, cu sute de locuri în care un om putea fi ținut ascuns. Frank Hammersley știuse că raportul lui avea să creeze probleme cuiva. De două ori fusese împiedicat să transmită acel raport agenților britanici. Dacă mai trăia, asta se întâmpla doar pentru că răpitorii lui știau că nu-și raportase descoperirile. Primejdia plana asupra oricărei persoane care ar fi fost suspectată că primise acel raport. Probabil că supravegherea lui Violet și a tatălui ei era principala sarcină a membrilor împopoțonați cu brandenburguri aurii ai escortei prințului Andre.

Și mai era și chestiunea celor o sută de mii de lire! Oare unde găsise Frank de cuviință să ascundă acea comoară care te putea tenta să te abați de la calea cea dreaptă? Indiferent de ceea ce bănuia guvernul, Blackstone nu-l credea pe Frank vinovat de furt, de crimă sau de trădare. Mai degrabă Frank, ca și Violet, alesese să acționeze independent.

– Duc eu unul dintre nasturii ăștia la sora lui. Ea poate confirma dacă i-a aparținut lui Frank.

Ducând în brațe un pachet de hârtie maro, Miranda Kirby bătu la ușa deschisă a biroului.

– O, Lord Blackstone, mi s-a spus că vă găsesc aici! Am un nou lot de cămăși și de cravate.

Ea încercă, fără succes, să-l ignore pe Wilde, dar privirea i se opri la hainele grosolane ale tânărului, care-l făceau să pară un individ periculos.

Blackstone se uită pe rând la amândoi. Wilde nu încerca să ascundă bărbatul care era – curajos, competent, sigur de sine. Părea să-i spună fetei că înfățișarea nu-l definea deloc și că el era în realitate mult mai mult decât părea în acel moment.

Fata strâmbă din nas.

Violet își petrecu după-amiaza închisă în apartamentul ei, ceea ce însemna că istoria se repeta. După episodul din parc, Blackstone spusese ceva care îl alarmase pe tatăl ei, iar acesta insistase ca fiica lui să rămână acasă în timp ce el îi însoțea pe prinț și pe ceilalți în vizita pe care o făceau la uzina de gaz a lui Sir Alexander Jones.

Nimeni nu comentase îngrijorarea pe care ea o arătase în momentul în care îl văzuse pe Oberon cabrându-se și amenințând să-l zdrobească pe omul care trebuia să ajute la găsirea lui Frank. Ea reușea acum să înțeleagă natura îngrijorării pe care o simțise în acel moment. Se temuse pentru Frank. Dacă Blackstone ar fi fost ucis, nimeni n-ar mai fi ajutat familia Hammersley să-l găsească pe Frank. Chartwell și guvernul nu-și făceau cu adevărat griji pentru cel dispărut, dar Blackstone fusese cândva prietenul lui Frank. Asta trebuia să conteze totuși. Violet nu credea că lui Blackstone îi era indiferentă soarta fratelui ei.

Atunci când Blackstone vizitase pentru prima dată Hammersley House împreună cu Frank, Violet, în vârstă de treisprezece ani, fusese închisă în camera ei pentru că se dusese singură în oraș, ca să asiste la o conferință pe teme de economie. În mod ciudat, reapariția lui Blackstone pusese din nou în mișcare vechea lor istorie comună. Timp de trei ani, Violet își spusese că Blackstone era doar o amintire dureroasă din tinerețe, precum un membru care cândva îi fusese rupt și care o mai durea din când în când. Întoarcerea lui semăna cu un îngheț care făcea ca membrul vindecat

să doară din nou. Dar pur și simplu trebuia ca ea să ignore durerea și să se concentreze asupra găsirii lui Frank.

Mai avea și o altă problemă de rezolvat: Penelope Frayne. Deși îi ceruse lui Blackstone să nu publice un anunț în ziar, Violet era sigură că Arabella Young vorbise deja cu Penelope. Balul fiind planificat să aibă loc peste doar câteva zile, o scrisoare către Penelope era imperios necesară. Violet trebuia să-i mulțumească pentru bunătatea ei și să decline politicos orice altă implicare în organizarea balului. Acum conta doar să-l găsească pe Frank. După-amiaza fiind insuportabil de lungă, ea se apucă să citească *Ghidul unei lady pentru atingerea respectabilității perfecte*. Fosta ei guvernantă, Augusta Lowndes, îi dăruise micul manual drept cadou de despărțire. Cartea oferea mai multe modele de bilețele politicoase cu ajutorul cărora se declinau diverse invitații, dar Violet nu găsea nici un model de scrisoare prin care să-i ofere unei alte femei o șansă de a-i cuceri fostul iubit.

Violet își înmuie penița în cerneală și se puse pe scris. Începu prin a recunoaște amabilitatea cu care ducesa sprijinise proiectul balului. Apoi o rugă pe aceasta să înțeleagă că o problemă gravă de familie o împiedica în momentul de față să continue să joace un rol în acel proiect. Mai spuse că spera ca ducesa să continue să sprijine organizarea balului, dar că avea să înțeleagă dacă ea hotăra să renunțe.

Puse penița jos. N-avea rost. Penelope trebuia să fi aflat până acum că Violet fusese la cumpărături împreună cu Blackstone. Nimic din scena la care asistase Lady Chalfont nu putea fi interpretat ca o întâlnire accidentală între Violet Hammersley și baron, fiindcă domnii nu frecventau magazinele de pălării ale doamnelor. Și, odată ce Penelope aflase de la cine știe ce clevetitoare că Violet se logodise cu Blackstone, orice scrisoare, oricât de atent ar fi fost redactată, ar fi părut falsă. Violet se gândi să adauge un post-scriptum în care să dezmintă ideea că ar fi avut vreun interes față de Blackstone. „N-am nici un drept asupra lui Blackstone. Dacă îl vrei, e al tău!" nu suna prea amabil și civilizat. În schimb, scrise că, dacă în societate ar fi apărut zvonuri care să o lege pe ea, pe Violet Hammersley, de Blackstone, Penelope ar fi trebuit să le ignore. Intențiile lui Violet în ceea ce-l privea pe bărbatul acela nu se schimbaseră.

Capitolul 10

„Erau ţintuiţi pentru toată seara la mese de joc diferite, iar ea nu mai avea nimic de nădăjduit decât ca ochii lui să se îndrepte atât de des către colţul în care se afla dânsa, încât să joace tot atât de prost ca şi ea."

Jane Austen, *Mândrie şi prejudecată*

Blackstone intră în salonul lung şi îngust de la parterul lui Hammersley House, care îi era familiar pentru că el şi Frank obişnuiau să-l străbată în drumul lor spre camera de arme a lui George Hammersley. Salonul era de o simplitate neaşteptată, ceea ce însemna întotdeauna o uşurare după ce simţurile îţi erau asaltate de aspectul ţipător al scării principale. Deşi oaspeţii umpleau acum încăperea, Violet, la capătul celălalt al încăperii, cu prinţul la braţ, era imposibil de trecut cu vederea.

Blackstone n-o mai văzuse pe Violet de aproape unsprezece ore. N-ar fi trebuit să numere ceasurile în care era departe de ea, dar, deşi tatăl ei era conştient de pericol, George nu avusese niciodată puterea de a o împiedica pe Violet să acţioneze de capul ei. Blackstone nu ştia dacă ea citise în ziar anunţul pe care-l publicase Goldsworthy.

Străbătu acea mulţime ca să se apropie de ea, dându-şi seama că nu cunoştea decât foarte puţini dintre invitaţi. Ca fiică a unui om îmbogăţit prin propriile puteri, chiar şi a unui bancher bogat, Violet se mişca în cercuri diferite de cel al aristocraţiei. El aparţinea acestuia din urmă, în care naşterea stabilea poziţia şi relaţia cu un grup de persoane familiare, care ştiau totul unii despre alţii: chipuri, reşedinţe, loc în societate, averi. Atmosfera acelei serate, precum şi absenţa pălăriilor cu pene îi atraseră imediat atenţia lui Blackstone. Oaspeţii se angajau în conversaţii serioase mai degrabă decât în

flirturi și-i făceau loc politicos, fără să dea nici un semn că l-ar fi recunoscut. În mulțime n-avea cum să se afle nici una dintre prietenele lui Lady Ravenhurst, astfel încât el putea juca rolul de logodnic îndrăgostit fără să stârnească vreo bârfă.

Fragmentele de discuții pe care le auzea în timp ce se îndrepta spre Violet îi aminteau și mai mult de vizitele pe care le făcuse cândva împreună cu Frank. Conversația de la Hammersley House se învârtea inevitabil în jurul Londrei. Nu era cu nimic diferită acum, constată el, de felul în care fusese atunci când începuse să se alăture familiei Hammersley, pe care o vizita în vacanțele dintre semestrele de la Cambridge. Îl revăzu pe Sir Xander Jones și schimbă cu el un salut constând într-o înclinare din cap. Jones, cu câțiva ani mai în vârstă decât el, schimbase Londra prin iluminatul cu gaz. Alături de Jones, o matroană cu înfățișare îngrijită, îmbrăcată în verde, vorbea despre reformele bancare necesare, iar un tânăr înalt și subțirel, cu o claie cu bucle dese, șatene, susținea deschis meritele prezervativului în fața unui domn mai în vârstă. În momentul în care Blackstone ajunse la pretinsa lui logodnică, aproape că i se părea că păsise înapoi în propriul trecut.

Violet îl zări, iar în ochii ei negri se citi șocul, ca și cum n-ar fi putut pricepe cu nici un preț de ce se afla el acolo. Blackstone înțelese acea expresie fugitivă, pentru că simțise aceeași tresărire la vederea lui Violet. Dacă el ar fi murit și ar fi început s-o bântuie, ea l-ar fi privit în felul acela. Era îmbrăcată în mătase de culoarea fructelor de pădure coapte, iar pielea îi strălucea ca sideful. Părul ei negru era aranjat în bucle moi, care îi încadrau fața. Blackstone ajunsese să cunoască moda curentă a rochiilor de damă, croite astfel încât să pună în evidență panta umerilor unei femei și dimensiunile reduse ale taliei.

În timp ce el își ocupa locul lângă Violet, ea îi dădu de înțeles printr-o privire furișă că între ei reîncepeau ostilitățile.

– N-aveai nici un drept să mă ții închisă în după-amiaza asta! Nu mai sunt o fetișcană fără experiență!

El îi duse mâna la buze și se trase mai aproape de ea, adulmecând un ușor parfum floral.

– Tatăl tău te-a ținut închisă.

– L-ai speriat ca să-l convingi s-o facă!

El se aplecă, invocându-și privilegiul de logodnic, ca să-i vorbească la ureche. Postura lui Violet devenise mai rigidă în anii în care el fusese plecat, și nu ținea minte nici ca ea să fi avut atitudinea rece și distantă de acum.

– Amintește-ți că azi-dimineață cineva a pus un spin sub șaua lui Oberon, cu intenția de a ucide.

– Aș fi putut să cercetez camerele oaspeților în timp ce ei erau plecați cu tatăl meu.

– Camerele lor au fost percheziționate.

Violet se întoarse spre el, iar buclele ei îi atinseră obrazul.

– De către cine?

El socoti că trebuia să se retragă, fiindcă mirosul ei îl ameți se.

– De către cei doi noi membri ai personalului vostru. Doamna Clark, menajera, o femeie foarte isteață, i-a instruit astăzi.

– Ce au găsit?

– Nimic care să ne ajute.

Ea îi scrută chipul.

– Nimic de care să vrei să-mi spui.

– Totuși, am ceva pentru tine. Vorbim mai târziu.

– Ce ai?

– După serată, ne întâlnim în camera lui Frank.

El urmări pe fața lui Violet mica luptă ce se dădea înlăuntrul ei. Oscila între indignarea față de tonul lui poruncitor și inevitabilul ei spirit practic.

– M-am gândit la spinul de sub șaua lui Oberon. Nu e un spin englezesc, nu-i așa? întrebă ea.

– Vorbim diseară.

Un alt oaspete le captă atenția și, timp de o jumătate de oră, jucară rolul de logodnici, iar prințul nu pierdu nici un prilej să pomenească despre logodna lor, în timp ce Dubusari îi privea cu o politețe cordială, iar George Hammersley stătea nemișcat, încremenit într-o postură de un formalism rigid. Primiră felicitările de rigoare, pline de uimire și de căldură, de la prietenii lui Violet, dintre care cei mai mulți păreau să nu le cunoască istoria.

Când Violet fu nevoită să răspundă la o întrebare despre cină, Blackstone se îndepărtă din apropierea brațelor ei albe și a căldurii feminine înnebunitoare, trezindu-se că era obiectul unei priviri

furioase pe care i-o arunca un tânăr cu o claie de bucle castanii, tunse scurt, și care purta un guler de cleric ce părea să-l sufoce.

Gulerul și poziția lui rigidă, cu picioarele depărtate, săreau în ochi și atrăgeau atenția asupra faptului că el se afla în afara grupurilor care conversau. Părea să-și mențină echilibrul pe puntea unui vapor ce se clătina. Avea trăsături tinerești, arătoase, în contradicție cu disprețul rece din ochii lui cenușii, serioși. Părea jignit, ca și cum ar fi asistat la o scenă de desfrâu total.

– Ne-am mai întâlnit? Eu sunt Blackstone.

– Nu, niciodată. Sunt Arthur Rushbrooke, un prieten al domnișoarei Hammersley.

Blackstone își ridică paharul de vin către el.

– De unde o cunoașteți?

– Împărtășim un interes comun pentru operele de caritate.

– Violet e activă în domeniul ăsta, nu-i așa?

– Domnișoara Hammersley e o femeie remarcabilă, neobosită în munca ei de a-i ajuta pe săraci. Ar fi o mare pierdere pentru Londra dacă ceva ar abate-o de la actele de caritate pe care le îndeplinește cu atât de mult devotament!

Blackstone nu se prefăcu că nu pricepuse ce voia să spună acel tânăr.

– Cum ar fi, poate, un soț cu reputație proastă?

Pieptul lui Rushbrooke se umflă.

– Știu că sunt sub nivelul dumneavoastră în rang, milord, dar mă consider suficient de gentleman ca să apăr bunul nume al domnișoarei Hammersley.

– Care nu prea e pus în pericol ca urmare a unui angajament onorabil!

– Un bărbat care se întoarce în Anglia însoțit de un harem...

– E nedemn de domnișoara Hammersley, cu siguranță, dar atunci puțini bărbați sunt cu adevărat demni de femeile la care aspiră. Promit că, după ce ne căsătorim, o s-o țin în pat nu mai mult de opt din cele douăzeci și patru de ore ale zilei. Astfel, ar trebui să aibă suficient timp ca să-și continue activitatea caritabilă.

Blackstone îl salută pe reverendul rămas cu gura căscată și păși în curtea în care urma să fie servită cina. Personalul lui Violet se mișca de colo până colo, punând masa și aprinzând lumânări pe

mesele mici. Blackstone își bău vinul, constatând că era nejustificat de enervat de Rushbrooke. N-ar fi trebuit să fie. Omul acela îi era străin și, pe deasupra, era un îngâmfat. Judecata lui, deși banală și nechibzuită, era ignorantă. Un harem?! De unde apăruse un astfel de zvon?

Își aminti de o poezie care circulase despre el în timpul celui mai mare scandal de după moartea tatălui său. Mama lui îl implorase să cumpere toate exemplarele, dar el refuzase. Fusese un cântecel al cărui text se întindea pe o pagină, despre metrul pe care-l poseda tânărul lord Bl__kst_ne. Nu uitase blestematul de refren:

Metrul lordului Bl__kst_ne măsoară bine, nu greșește,
Iar ciuful doamnelor din Londra de dragoste se umezește,
Și ele zilnic dau năvală ca lordul să le ia măsura,
La ciuf și-n alte părți, de dragoste să-și sature făptura!

Teoria lui Hazelwood că Goldsworthy își alegea spionii pentru notorietatea lor, avea sens. Blackstone și colegii lui spioni se puteau mișca după bunul lor plac în înalta societate, iar membrii acesteia nu vedeau decât eroul căzut, risipitorul și afemeiatul din ei. Nimeni n-ar fi ghicit că, în marele joc care îi înglobа pe toți, cei trei aveau roluri cu totul diferite de clișeele prin care îi caracterizau ceilalți. Totuși, trebuia să vorbească cu cineva care să aibă bun-simț. Puse paharul de vin pe tava unui lacheu care trecea și reintră în luptă.

Pe Violet o durea fața de la zâmbit. Organiza astfel de cine de trei ani și niciodată până atunci nu simțise oboseala de a fi gazdă. Caracterul informal al unei cine se potrivea cu Hammersley House și cu felul în care tatăl ei își îndeplinea îndatoririle de amfitrion. Doamna Hill, bucătăreasa, se pricepea la produsele de patiserie cu brânză, la prăjiturelele cu glazură și la toate delicatesele care mai intrau în acele categorii. Oaspeții obișnuiți ai lui Violet păreau să se bucure destul de mult de libertatea de a cina la mesele din curte, în loc să fie nevoiți să îndure supeuri interminabile în sufragerie. În acea seară, oaspeții ei erau oameni din ceea ce lui Violet îi plăcea să numească „lumea cumsecade", mai degrabă decât „lumea la modă". Cei mai mulți dintre domni îl cunoșteau pe tatăl ei prin

intermediul băncii sau al acțiunilor sale filantropice. Erau londonezi. N-aveau moșii vaste la țară și titluri vechi de trei sute de ani. Aveau afaceri și funcții politice. Doar Blackstone provenea, și încă în chip evident, din acea altă lume. Totul la el proclama asta. Violet îl prezentase în repetate rânduri oaspeților ei, urmărind semnele după care și-ar fi putut da seama dacă aceștia știau ceva despre scandalul din trecut sau despre legătura pe care o avuseseră ei doi.

Atunci când avuseseră loc acele dezvăluiri publice, nu putuse ieși din casă fără să se simtă obiectul unor priviri curioase și indiscrete. Se putea să nu fi fost așa, dar ea totuși simțise asta.

Violet își aminti de mesajul ei către ducesă, care rămăsese neexpediat. Trebuia ca de dimineață să-l termine de scris. Ea crezuse că, cerându-i lui Blackstone să amâne obișnuitul anunț public, ar fi câștigat timp, apoi l-ar fi găsit pe Frank și ar fi rupt logodna înainte ca vestea să se răspândească pe scară largă.

Acum își dădea seama că era inevitabil ca logodna ei să ajungă de notorietate publică. Și n-ar fi fost deloc bine ca Penelope să afle indirect acea veste. Nu oaspeții ei din acea seară erau cei care s-o pună în pericol și să răspândească bârfe, dar, cum ea și Blackstone se aventurau împreună dincolo de Hammersley House, tot aveau să ajungă obiect de discuții în societate. Primul raport al lui Lady Chalfont despre faptul că îi văzuse împreună urma să fie confirmat și să dea naștere la speculații. Iar la Londra, speculațiile ajungeau adeseori să fie luate drept adevăr.

Blackstone compromitea aparența unei logodne prin faptul că abia părea s-o observe pe Violet în timp ce se amesteca printre invitații ei. Cel puțin micuța contesă își căutase alți admiratori, în timp ce Violet îl avea pe domnul Rushbrooke, care venise lângă ea de îndată ce Blackstone dispăruse. Violet nu-și amintea de vreun moment în care să se fi bucurat mai puțin de compania lui Rushbrooke. El se încrunta la tot ceea ce spunea ea și o corecta de îndată ce făcea cele mai banale observații. Dintr-odată, Rushbrooke îi ceruse să-i explice doamnei Pogue proiectul ei legat de apicultură, iar Violet își dăduse seama că nu fusese atentă și că de-abia îl auzise. Proiectul îi era drag, dar, în timp ce încerca să explice de ce i se părea atât de promițător, constată că relatarea ei

suna plictisitor chiar și în propriile urechi. Ochii doamnei Pogue o priveau țintă, precum ochii unui portret.

Un râset îi distrase atenția. Îl recunoscu pe dată ca fiind al lui Blackstone, un sunet grav, bărbătesc, dezinvolt, plin de încredere în sine. Violet simți în stomac vibrația acelui hohot, care stârni un val de emoție în ea. Își abătu privirea de la domnul Rushbrooke chiar în momentul în care acesta îi explica că *Bombus pascuorum* era bondarul comun. Rushbrooke se bucura să îi învețe pe ceilalți un pic de latină și să completeze cunoștințele lui Violet cu erudiția lui.

Blackstone stătea de vorbă cu Lady Jones, o matroană care avea trei copii mici și un soț care îi era extrem de devotat. Ea fusese cea care îl făcuse pe baron să râdă, iar el o făcuse să râdă, la rândul lui. Sunetul intim al amuzamentului lor comun o făcu pe Violet să simtă că, în loc de câțiva metri de covor, ea și Blackstone erau despărțiți printr-un abis. Din cealaltă parte a camerei, Sir Alexander Jones auzi acel râs, se întoarse instinctiv și-i aruncă o privire soției lui. Ce spunea biletul lui Violet către ducesă?

Există o răceală între noi, una care nu poate fi depășită, în ciuda aparențelor publice contrare.

Privi de jur împrejur și constată că în încăpere erau acum mai puțini musafiri. Prințul nu se zărea nicăieri, iar numărul domnilor scăzuse. Ea încă nu dăduse semnalul ca toată lumea să se mute în curte, unde avea să se ia o cină ușoară. Absența atâtor invitați o nedumeri.

Domnul Rushbrooke îi șopti la ureche:

– Domnii au plecat să viziteze camera de arme a tatălui dumneavoastră.

– Mulțumesc, domnule Rushbrooke. Scuzați-mă, trebuie să plec ca să încerc să-i îndrept pe toți către locul în care se cinează.

Tatăl ei, un pasionat vânător de rațe, construise Hammersley House în apropierea ultimului loc bun de vânătoare de rațe din Londra. Colecția lui de arme de foc era expusă pe pereții îmbrăcați în lambriuri de nuc ai încăperii. Nu era deloc ceva neobișnuit ca el să-și atragă oaspeții de sex masculin departe de compania doamnelor, ca să se laude cu bunurile lui cele mai de preț. În pragul ușii, Violet zâmbi. Era exact așa cum bănuise ea. Papa adunase un mic grup de domni în jurul unei vitrine deschise pe masa mare de lucru pe care își curăța de obicei armele. Atunci când ea intră în cameră,

el tocmai ridica unul dintre pistoalele cu cremene din tocul lui de catifea și îl punea în mâinile întinse ale prințului, comentând caracteristicile armei:

– Vedeți, Alteță, un pistol cu cremene reglat așa cum trebuie, cu un sistem de aprindere ce scapără de fiecare dată și cu lăcașul de amorsare lustruit până când ajunge să lucească precum oglinda, o să tragă de fiecare dată.

Prințul apucă pistolul mai bine și îl armă pe jumătate, fără să țintească, doar îndreptând arma, cu un aer indiferent, spre un punct oarecare din încăpere, sub privirile a cinci domni. Mâna lui Papa se întinse ca să împingă țeava în jos, când un braț puternic o prinse pe Violet și o răsuci într-o îmbrățișare strânsă. În același timp, pistolul se descărcă cu un bubuit asurzitor. Lambriul din stânga lui Violet explodă în așchii. Ei îi vuiră urechile, iar nările i se umplură de mirosul înțepător de praf de pușcă ars și de grăsime. În clipa următoare își dădu seama că cel care o strângea în acea îmbrățișare de fier era Blackstone. Ea avea fața lipită de cămașa lui, iar bărbia lui i se sprijinea de creștet.

Orice senzație obișnuită încetă în corpul ei, ca și cum timpul însuși ar fi tras aer adânc în piept și ar fi așteptat până să răsufle din nou. Pe moment, Violet își dori să rămână închisă în acea clipă suspendată. Apoi, încăperea fu zguduită de un alt fel de explozie, una de indignare masculină.

– La naiba! Era încărcată!

Violet recunoscu vocea șocată a prințului și zgomotul unui pistol ce se lovea de masă, iar învălmășeala de zgomote o copleși cu totul. Închise ochii și trupul ei, lipit de cel al lui Blackstone, avu un scurt spasm înainte de a-și recăpăta controlul.

– Violet!

Blackstone îi dădu drumul. Violet se întoarse și Papa se repezi spre ea, cenușiu la față.

Violet se duse la el și îl strânse de mână.

– Nu s-a produs nici o stricăciune, tată, doar peretele a fost afectat!

Prințul se năpusti și el spre ea.

– Domnișoară Hammersley, mii de scuze! De neiertat din partea mea. N-am bănuit. Sunt dezolat. Vă rog să nu leșinați, dragă domnișoară!

– Mulțumesc, Alteță. N-am de gând să leșin.

Fu distrasă pe moment de Blackstone, care își scotea din dosul palmei o aşchie mare de lemn.

–Vă rog, domnilor, să mergem cu toţii la cină! spuse ea făcând semn spre uşile duble care se deschideau spre curte.

Toţi cei din încăpere continuau să vorbească unii peste alţii. Violet îşi ţinea tatăl de braţ şi zâmbea cu fermitate în timp ce se îndreptau amândoi spre curte. Prinţul îi urmă, continuând să-şi ceară scuze, iar apoi se retrase spre sufragerie.

În timp ce Violet îşi conducea oaspeţii la cină, Blackstone se opri în spatele unui palmier sădit într-un ghiveci. Se auzea vocea prinţului, care nu mai contenea cu scuzele. Pe măsură ce povestea circula de la om la om, ceilalţi invitaţi tot spuneau că nu le venea să creadă, dar tresăreau cu toţii, temători. Violet continua să vorbească cu prinţul şi să-şi încurajeze invitaţii să se aşeze la masă.

Blackstone aşteptă ca trupul să i se oprească din tremurat, deşi acesta nu era unul fizic, ci unul interior, undeva în adâncul lui. Mai devreme, intrase în camera de arme în timp ce idiotul de prinţ ridica, blazat, unul dintre vechile pistoale cu cremene ale lui Hammersley. Ştiuse din instinct că arma era încărcată. Fără să se gândească, o răsucise pe Violet în braţele lui, ferind-o din calea glonţului. Ar fi făcut acelaşi lucru pentru oricine.

Violet era în viaţă. El o vedea. În câteva minute avea să se aşeze lângă ea, imediat ce reuşea să-şi alunge din minte imaginea lemnului explodând lângă ei doi.

Încercă să înţeleagă de ce fusese cuprins de acel tremur interior. De când se despărţise de Violet, se culcase cu alte femei. Nu fuseseră atât de multe pe cât sugera reputaţia lui, dar fuseseră destule. Nu se întorsese în Anglia ca s-o regăsească pe Violet Hammersley, în ciuda amintirii fulgerătoare pe care o avusese de curând, pe când naviga pe *Redemption*. Pur şi simplu, nu voia ca Violet să moară. Şi cu siguranţă că nu voia ca ea să fie ucisă în cine ştie ce accident ciudat.

Se întorsese în Anglia ca să-şi refacă averea şi ca să le ajute pe mama şi pe surorile lui să-şi reia locul cuvenit în societate. Odată ce Blackstone Court avea să fie liberă de chiriaşi şi degrevată de datorii, el putea să se retragă într-un anonimat confortabil şi să lase lumea să creadă ce voia.

O văzu pe Violet, îmbrăcată în rochia ei de culoare închisă, care îi punea în evidență pielea albă. Își dădu seama că trebuia să iasă din umbră. Întinse mâna dreaptă în față, ca să-și dea seama dacă putea să-și mențină echilibrul. Constată că mai avea de așteptat.

La ora unu, Violet îl găsi pe Blackstone contemplând bagajul deschis al lui Frank. Zece lumânări ardeau în sfeșnicele așezate deasupra cufărului răsturnat. Lumina contura puternic profilul lui Blackstone. Violet nu se putea obișnui cu prezența lui acolo. Era el însuși și totuși nu era el însuși. Îl auzise râzând în seara aceea. O prinsese în brațe și o salvase din calea unui glonț, dar rămăsese distant de-a lungul întregii cine. Iar acum, profilul lui rece și privirea ațintită în cufărul lui Frank îi aminteau de celălalt Blackstone, de străinul pe care nu-l cunoscuse niciodată.

– Ce ai să-mi spui despre Frank?

Firește, el nu se întoarse spre ea. Violet închise ușa și se apropie. În seara aceea, el aprinsese cărbunii din cămin, iar ea se bucură să simtă căldura focului. Încercă din nou să-l tragă de limbă, spunând:

– Prințul pare să încerce să ne ucidă.

– În orice caz, așa ar trebui să credem, răspunse el, aruncându-i o privire fugară și apoi întorcându-se la contemplarea cufărului lui Frank.

– În general, în afara situațiilor din tragedia greacă, nu cred că oaspeții își ucid gazdele, spuse Violet. Și, de fapt, nu suntem morți, deși fiecare dintre noi a fost la un pas de moarte. Ce-ți face mâna?

– N-am decât o simplă zgârietură, răspunse el trăgându-se într-o parte. Vino și stai jos, Violet!

Ea se așeză pe bancheta din fața cufărului deschis. Acesta părea să ofere la fel de puține informații ca și înainte. Blackstone se așeză lângă ea și, pentru o clipă, fu nevoită să rămână complet nemișcată. Apropierea fizică dintre ei o făcea să simtă că celălalt fel de apropiere, aceea intangibilă pe care o presupusese vechea lor prietenie, se refăcuse. Așteptă ca el să vorbească.

– Cred că accidentele sunt menite să ne distragă atenția, spuse Blackstone în cele din urmă. Sau îi sunt destinate prințului – el ar fi putut să-l călărească pe Oberon azi-dimineață, să știi. Poate că pistolul tatălui tău s-a descărcat accidental.

Violet simți că nu trebuia să-l privească. În orice caz, nu de aproape. Îi simțea căldura, îi vedea, întins lângă ea, un picior îmbrăcat în stofă de lână. Se îndreptă de spate.

– De acord în privința calului, dar una dintre armele tatei nu s-ar descărca niciodată accidental. E obsedat să și le păstreze pe toate în stare bună.

– Dar s-ar putea ca cineva să fi umblat la ele. Prințul și-a exprimat dorința de a vedea armele, nu-i așa?

– În gura mare, de față cu toți oamenii lui, răspunse Violet luându-și inima în dinți și privindu-l, în sfârșit. Înțeleg. Crezi că unul din suită ar vrea să-l omoare? Cahul, garda de corp?

– Nu-l putem exclude. Întotdeauna a fost cel mai apropiat de prinț, iar ca gardă de corp pare neglijent. Dar aș spune că oricine din suita prințului i-ar putea dori moartea acestuia, iar trei dintre servitorii lui au fost aici în timpul zilei. Unul dintre ei ar fi putut încărca arma.

Violet clătină din cap.

– Și noi avem servitori prin preajmă.

De îndată ce spuse asta, își dădu seama de greșeala ei. Ea și Blackstone deveniseră cândva experți în a se feri de membrii personalului. Amintirea o încălzi mai mult decât focul din cămin.

După un timp, el răspunse:

– Știu.

– Ceea ce mă nedumerește e că, din câte știm, nici prințul, nici altcineva din anturajul lui n-a citit raportul lui Frank.

– Nimeni nu recunoaște că l-a citit, dar trebuie să presupunem că răpitorul lui Frank a comis un delict pe care el sau ea crede că raportul o să-l dezvăluie.

– Ea? Atunci o suspectezi pe micuța contesă?

– N-o exclud. Cu toată neputința ei aparentă, aș spune că e la fel de delicată ca un zdrobitor de gheață.

– Deci, conform teoriei tale, cineva a făcut ceva ce nu vrea să fie dezvăluit de raport. Dacă ar fi existat o crimă, un delict, ar fi avut sens, dar nu știm de nici o crimă, nu-i așa? Dacă Frank ar fi fost martor la o crimă, cel care a comis-o ar fi vrut să-l reducă la tăcere.

Blackstone nu răspunse imediat, ca și cum comentariul ei i-ar fi declanșat un șir de gânduri. Dintr-odată, Violet îl privi.

– A avut loc o crimă?

El nu răspunse.

Violet îl împunse cu cotul și regretă pe dată atingerea și senzația pe care aceasta i-o stârnise.

– Blackstone, a avut loc o crimă?

El se întoarse spre ea și-i vorbi deschis:

– Două, de fapt, dar avem un bilet scris de mâna lui Frank, iar biletul sugerează că el e în viață.

Nu spusese „sau *era* în viață"

Violet clipi apăsat, încercând să scape de înțepătura lacrimilor care stăteau s-o podidească.

– Ce secret atât de periculos ar putea să cunoască Frank?

Blackstone îi oferi batista lui. Era una tipic bărbătească, simplă, curată și încălzită de contactul cu corpul lui. Ea o păstră în poală.

– Ai sugerat de la început că banii s-au rătăcit. E posibil ca raportul lui Frank să precizeze unde s-au dus banii? întrebă el.

– Care e cel mai rău loc în care s-ar putea duce banii?

– La ruși. Dacă fondurile destinate creării armatei moldovenești ar ajunge, de fapt, în mâinile rușilor, Anglia și-ar finanța inamicul.

– Iar dacă Frank a descoperit un complot care să direcționeze banii către Rusia, el ar fi în mare pericol? întrebă ea, făcând batista cocoloș între palme.

– Îmi spui și mie ce vezi în cufăr?

– Mi-aș dori să văd ceva. Ca măsură de precauție, Frank a elaborat un sistem de comunicare cu noi, cu mine și cu Preston. Putea face modele servindu-se de imprimeul de pe mătasea căptușelii atunci când modifica aranjamentul sertarelor. Știam că un mesaj venea de la el după ordinea conținutului. Ordinea asta nu s-a schimbat niciodată. Dar acela care i-a umblat în cufăr n-avea cum să știe asta.

– Dacă fratele tău are obiceiul să anticipeze pericolul, ăsta e un semn bun, Violet. S-ar putea să reușească să scape prin propriile puteri. Am ceva pentru tine.

– Așa ai spus, da.

– Desfă-ți palmele!

Violet lăsă batista mototolită să-i cadă în poală. Blackstone îi apucă palma dreaptă și-i puse în ea un nasture de corn cu diametrul

de aproape un centimetru, atașat de o bucată de stofă fină de lână, albastră. Pumnul ei se strânse în jurul nasturelui. O durea gâtlejul. Ochii o usturau din nou și i se umplură pe neașteptate de lacrimi. Nasturele era atât de mic! Nu putea fi tot ce avea să mai aibă vreodată de la Frank. Întinse mâna după batista mototolită a lui Blackstone, dar el i-o luase înainte. Mâna lui îi prinse bărbia și i-o ținu. Îi întoarse fața spre el, în timp ce îi tampona cu batista ochii plini de lacrimi. Ea înțepeni, dar n-avu puterea să-l oprească. Nu putu decât să-și întoarcă fața.

– E a lui Frank? vru Blackstone să știe, dându-i drumul.

Ea dădu din cap în semn că da.

– De unde îl ai? întrebă ea cu glas răgușit, cavernos.

– Un coleg l-a găsit la o casă de amanet de pe Wapping Highstreet.

– Asta înseamnă că Frank e mort?

Blackstone o apucă de umeri și o întoarse din nou cu fața spre el. Fustele ei se răsfirară peste piciorul lui, iar genunchiul ei se apăsă pe mușchiul coapsei lui.

– De fapt, suntem de părere că asta înseamnă că e în viață, răspunse el. Dacă ar fi fost mort, ei ar fi dezbrăcat cadavrul și ar fi vândut hainele. Dacă Frank e în viață, cineva are grijă de el, cineva care vrea să aibă un profit bănesc de pe urma faptului că-l păzește.

– Presupun că nu putem bate la fiecare ușă din Wapping, spuse ea ștergându-și ochii umezi.

– Tu nu poți.

Ea se trase înapoi, încercând să scape din strânsoarea lui.

– Unde au dispărut „noi" și „o să mergem", Blackstone?

– Te-ai face remarcată în Wapping. Noi căutăm, Violet. Dacă Frank e prizonier acolo, o să-l găsim.

El ridică o mână și-i dădu buclele la o parte, ținându-i capul. O privi cu o expresie absorbită, o concentrare masculină intensă, care dezlănțui un val de amintiri.

– Când ți-ai schimbat pieptănătura?

Privirea lui ațintită asupra buzelor ei părea să aibă propria atracție magnetică. Acel moment de pauză o ținea captivă pe Violet, ca și cum s-ar fi dat într-un leagăn și și-ar fi făcut vânt până sus, rămânând suspendată în aer înainte de căderea în gol.

„Nu știu. Eu... nu te uita la mine așa...", spuse ea în gând, dar știa că în realitate doar ochii ei protestau.

Lui Violet i se puse un nod în gât. Trupul ei cel nesăbuit începea să cedeze, mișcându-se către direcția din care venea atracția exercitată de trupul lui. Dar el n-o sărută. În schimb, o trase mai aproape, îi lipi capul de pieptul lui și o ținu în brațe. Iar ea îl lăsă s-o facă, îngădui ca brațele lui s-o înconjoare și-și dădu voie să-i adulmece parfumul.

Blackstone mirosea a lână, a in și a săpun, lucruri englezești, materii ale căror ingrediente proveneau de pe ogoare și din crescătorii și care fuseseră rafinate astfel încât să se însumeze într-o eleganță simplă, ce se potrivea cu felul lui de a fi. N-aveai cum să te înșeli în privința forței sau a fermității acelui bărbat. Nu exista nerăbdare în strânsoarea lui. Ea nu-și imagina că el îi oferea iertare pentru trecut. Blackstone încă îi mai purta pică. Încă era supărat, dar îmbrățișarea lui tăcută era o recunoaștere a faptului că Frank conta pentru ea.

Se cunoscuseră datorită fratelui ei. Frank și Blackstone fuseseră colegi la universitate și se plăcuseră reciproc, iar atunci când Blackstone nu-și dorise să plece acasă pentru o vacanță lungă, Frank îșiinvitase prietenul la Hammersley House. Nimeni nu-și închipuise că Blackstone avea să fie interesat de sora lui Frank, care la vremea aceea nu era decât o fată grăsuță și agitată.

– Ți-ai pierdut un cercel, Violet, spuse el, iar degetul lui mare și aspru îi dezmierdă lobul urechii.

El o dădu la o parte, iar ea ridică mâna ca să-și atingă urechile. Îi lipsea cercelul de la urechea stângă. Profitând de momentul în care ea era ocupată cu acea descoperire, Blackstone se ridică și se îndreptă spre ușă.

Violet nu știa dacă își dorise sau nu sărutul lui, dar el se oprise, nu ea. Își îndreptă spatele. Ea fusese cea slabă, tentată să cedeze în fața amintirii trecutului lor.

El privi înapoi, cu mâna pe clanță.

– Mâine continuăm să-l căutăm pe Frank.

– Și să-l distrăm pe prinț.

– I-ai promis o ieșire?

– Mă întâlnesc cu Dubusari de dimineață, ca să facem planuri. Prințul mai are încă multe lucruri pe care dorește să le vadă la Londra.

Capitolul 11

„Trebuie să învățați un pic din filozofia mea: «Gândește-te la trecut numai în măsura în care amintirea lui îți aduce bucurie»."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Îmbrăcată într-un halat de mătase trandafirie, Violet ședea la birou, iar ciocolata de dimineață i se răcise și depusese un strat calcaros în fundul ceștii. Îi lipseau un cercel, Frank și echilibrul. Blackstone îi putea face asta unei femei.

Violet credea că cercelul ei, care era împodobit cu granate și cu perle, avea să apară în cele din urmă. Oricum, îi rămăsese perechea lui. Ar fi fost destul de ușor să i se facă altul dacă nu-l găsea pe cel pierdut, însă ea credea că n-avea să fie cazul. Wembley, excelentă ei cameristă, era în stare să caute cu sârg în toate locurile în care un cercel se putea strecura – faldurile unui șal, fundul unui dulap, chiar și interiorul unui papuc. Găsirea unui frate – asta era mai dificil. Așa că trebuia să-și recapete echilibrul și să găsească o cale.

Un scurt ciocănit la ușă o făcu să tresară. Se întoarse și îl văzu pe Blackstone intrând.

– Nu poți fi aici!

– Vezi bine că sunt, răspunse el traversând încăperea înainte ca Violet să apuce să-și strângă halatul în jurul ei și să încerce să se ridice, iar apoi îi puse o mână pe umăr ca s-o țină așezată pe scaun. Haide să ne uităm în agenda ta, Violet!

– Agenda mea? întrebă ea, dând la o parte colile ce depuneau mărturie despre încercările eșuate de a-i scrie câteva rânduri lui Penelope.

– Sunt sigur că o femeie cu atâtea angajamente ține o agendă!

Blackstone găsi un caiet legat în piele neagră, cumpărat de la Letts. Îl deschise și răsfoi paginile, făcându-le să fluture și să foșnească.

– În câte societăți ale doamnelor ești membră, Violet? Ești președinta tuturor?

– Sigur că nu. De ce faci asta?

Apropierea din noaptea precedentă dispăruse. Poate că Blackstone își recăpătase propriul echilibru.

El nu răspunse. Mâna lui subțire și brună, de o formă tipic masculină, continuă să întoarcă paginile, dând la iveală însemnările ei așternute pe hârtie cu un scris îngrijit.

– Văd că Rushbrooke ocupă un loc important aici. Te consideră un model de virtute feminină, Violet. Ai de gând să-l iei de bărbat?

– Eu ar trebui să fiu „domnișoara Hammersley" pentru tine.

Mâna lui se opri.

– Am stat goi împreună, Violet.

Ea nu reuși să vorbească. Trupul îi reacționă la acele cuvinte cu o străfulgerare instantanee de căldură. El se întoarse la răsfoirea paginilor.

– Nu-mi amintesc.

– Nu poți să uiți, spuse Blackstone lăsând agenda să cadă, deschisă. Nici eu nu pot.

Vorbele prin care el recunoscuse asta, spuse pe un ton calm, o zguduiră. Se uită țintă la pagina din agendă care imortaliza o anume zi. Voia să recupereze viața așezată și bine planificată pe care o descria pagina. În ziua aceea participase la două întâlniri cu domnul Rushbrooke, una pentru proiectul ei de școli de croitorie și cealaltă pentru înființarea unei echipe de crichet în care să joace băieții săraci, sponsorizată de bancă. Iar acum Blackstone stătea lângă ea, îmbrăcat în gri și maro, debordând de eleganță masculină. Dar ea își amintea de alte vremuri.

– Sper că nu i-ai spus asta lui Rushbrooke, zise ea, iar trupul cuibărit în învelișul de mătase și de pânză i se agită și vibră drept reacție la apropierea de el.

– Violet, n-ai auzit niciodată pe cineva să mă acuze că aș trăda secretele unei femei!

„Cu excepția faptului că ai arătat lumii un tablou cu amanta ta spaniolă."

– Rushbrooke e un om de bun-simț, spuse ea încercând să aibă un ton convingător.

Violet considera că Rushbrooke era unul dintre cei mai de soi bărbați pe care îi cunoștea.

– E un îngâmfat. Pe deasupra, știe foarte bine ce avere ai.

El își trecu degetele subțiri și brune peste pagina albă, iar acea atingere ușoară făcu pielea lui Violet să tânjească.

Ea nu-l înțelegea. Se întorsese în viața ei ca să-l găsească pe Frank, nu ca să anuleze ordinea pe care ea și-o făurise în absența lui.

– Domnul Rushbrooke îmi e prieten. Nu vreau să te las să te porți urât cu prietenii mei!

– Ai nevoie de prieteni mai buni.

– E un apicultor pasionat.

– Admirabil!

– Cel puțin... admiratorii pe care îi atrag sunt oameni decenți.

– Of, ai auzit zvonuri despre mine! exclamă el luându-și mâna de pe agendă. Și ești mereu gata să asculți ce spun detractorii mei!

Acuzația o duru pe Violet, care se întoarse cu spatele la el. Blackstone n-avea nici un drept să fie supărat pe prietenii ei.

– Nu detractorii tăi, ci femeile care recunosc cu sinceritate că sunt curioase în legătură cu apetitul tău carnal și că s-ar bucura să împartă patul cu tine.

Prea târziu își dădu seama de greșeala ei. Agenda era deschisă în fața ochilor lui Blackstone, iar pe pagină era notată vizita de dimineață la Penelope Frayne. El citise și înțelesese pe dată că Violet auzise deja bârfa.

– Tu ai un avantaj față de doamnele astea, Violet, fiindcă știi din experiență ceea ce ele mărturisesc că vor să afle. Le poți spune cum stau lucrurile.

– Ce știu eu și alte femei nu știu mai bine? încercă ea să-l zeflemisească într-un chip ușuratic.

– E adevărat. S-ar putea ca acum să știu ceva mai mult decât știam pe când aveam douăzeci și patru de ani. Ești curioasă, vrei să afli ce am învățat între timp?

– Nici gând!

Ea își plecă privirea. Îl sărutase pe Blackstone de o sută de ori, de o mie de ori. Nu era curioasă. N-avea nevoie să știe ce anume ar fi simțit dacă buzele lui s-ar fi lipit de ale ei, dacă trupul ei s-ar fi lipit de trupul lui zvelt și puternic. N-avea nevoie să știe ce gust ar fi avut

gura lui și în ce chip l-ar fi putut ațâța până când el s-ar fi năpustit asupra ei, dorindu-și cu disperare ca trupurile să li se împreuneze. Cunoașterea tuturor acestor lucruri făcea pur și simplu parte din ea.

– Violet, ești mai curioasă decât Eva și Pandora la un loc!

– Nu în privința ta și a practicilor tale carnale, răspunse ea, reușind să se ridice în picioare, să se îndepărteze de el și să-și strângă bine halatul în jurul trupului. Singurul lucru pe care îl vreau de la tine e să mă ajuți să-l găsesc pe Frank.

El își scoase ceasul din buzunarul de la vestă și se uită la cadran.

– Pentru asta sunt aici, dar trebuie să-mi treci numele în agenda ta. Altfel, vigilenții noștri prieteni moldoveni n-o să creadă în logodna noastră fictivă.

– Cum poate agenda mea privată să servească ficțiunii noastre?

– L-am lăsat pe Dubusari la micul dejun. Intenționează să vă sfătuiți în dimineața asta și să afle ce planuri ai. Ar fi bine să apar în ele mai des decât prietenul tău, Rushbrooke.

Violet studie un petic de covor pe care razele soarelui desenau un pătrat auriu. Strălucirea limpede a dimineții senine de martie îi făcu ochii să lăcrimeze și să clipească.

– Bine, fu ea de acord întorcându-se la birou și luând penița, fiindcă tocmai se hotărâse ca, de dragul lui Frank, să-l treacă pe Blackstone pe fiecare pagină a agendei ei. O să scriu aici tot ce trebuie. Când te-ai întors la Londra?

– Acum o lună.

El veni să stea în spatele ei, din nou atât de aproape încât orice mișcare imprudentă ar fi însemnat ca ei doi să se atingă din nou. Violet își înmuie penița în cerneală. Mâna îi tremură foarte puțin, împrăștiind câteva picături negre pe pagina goală.

– Și ne-am întâlnit unde și când?

– Aici, bineînțeles, în particular, răspunse el, arătând cu degetul spre o zi marcată în agendă, ca și cum ar fi putut să-i rescrie viața lui Violet. Am venit să te văd imediat ce m-am întors în Anglia.

– O, să nu exagerăm! Asta e o agendă, nu un jurnal.

– Ei bine, atunci, am fost..., spuse el răsfoind paginile spre începutul agendei, iar brațul lui îi atinse umărul. Aici ai putea să mă strecori între Comitetul Doamnelor pentru Adăpostirea Săracilor și vizita ta de după-amiază la Augusta Lowndes.

– Unde am plecat noi doi?

– Am mers să vedem statuile de marmură, cred că asta se potrivește cu un călător în Grecia, ca mine. Ți-am explicat de unde provin statuile și cum le-a achiziționat Elgin.

El era atât de aproape, iar trupul îi era atât de cald! Dacă acel episod ar fi fost o întâlnire din trecut, ea s-ar fi aplecat pe spate, capul i s-ar fi lipit de pântecul lui, iar mâinile lui s-ar fi încleștat pe umerii ei, gesturile acelea fiind o recunoaștere a neajutorării lor în fața dorinței.

– Și ar fi bine să mă incluzi în planurile tale pentru astăzi, în demonstrația de la stupi, iar apoi să mă treci pe paginile cu planurile tale pentru seara asta, pentru mâine și pentru poimâine. Ce-i cu însemnarea asta? *O inițiativă lăudabilă*?

Violet încercă să râdă.

– E un bal pentru strângerea de fonduri care să fie folosite în scopuri caritabile. Folosim banii ca să pregătim foste lucrătoare în mătase astfel încât ele să devină croitorese și modiste. Nimic n-ar putea să merite mai mult un astfel de efort, înțelegi?

El răsfoi din nou agenda până la pagina care amintea de probele de rochii pe care patroanele balului ar fi trebuit să le facă acasă la Penelope.

Ea îi dădu mâna la o parte.

– Dacă te trec în agendă, cred că ar trebui să fim de acord să uităm trecutul.

– Să ne comportăm ca niște străini?

– Gândește-te la avantaje. Străinii nu știu nimic unul despre celălalt. Schimburile lor de cuvinte sunt inofensive, iar între ei există o anumită rezervă.

– Să te joci de-a străinii nu ți-ar conveni niciodată, Violet. Ești prea curioasă. Vezi prea multe.

– Atunci, ar trebui să ne gândim la amnezie. Ar trebui să ne comportăm ca niște oameni care au căzut în cap și au terci în loc de creier. Suntem norocoși dacă ne amintim cum ne cheamă și unde locuim. Dacă mă uit la tine abulic, e pentru că am creierul încețoșat.

– Crezi că amnezia te-ar scuti de frământări. Nu m-ai mai simți? Aș putea face asta, spuse el aplecându-se și apăsându-și gura în locul în care gâtul ei se întâlnea cu panta umărului, iar tu n-ai mai tremura ca acum.

Orice ar fi intenționat să facă, el nu se opri. Dădu la o parte halatul de mătase de pe umărul ei și găsi șuvița subțire care îi lega coada împletită. Trase de ea ca să-i elibereze părul, iar apoi i-l despleti și îl lăsă să se reverse peste umărul pe care îl dezgolise.

Violet vru să se răsucească, dar mișcarea se transformă într-o întindere care îi oferi lui un acces mai bun. Mâinile lui alunecară pe brațele ei. Capul ei căzu pe spate, sprijinindu-se de trupul lui. El o învârti pe scaun, iar apoi o trase în brațele lui și-și lipi gura de a ei. Acum Violet îl săruta pe Blackstone, desfăcându-și buzele, apăsându-și-le peste ale lui ca să-l întâlnească, gustându-i căldura și dorința.

Blackstone sărută buzele trandafirii pe care le privea de două zile și două nopți. Ele erau arogante sau generoase, niciodată strânse. În timp ce îi ținea gura ocupată, Blackstone trase de cordonul halatului ei, astfel încât acesta se desfăcu, iar el își putu apăsa tot corpul de bariera subțire a cămășii ei, care nu era atât o barieră, cât o perdea transparentă. El știa că sfârcurile ei ar fi fost la fel de roz ca și buzele ei și la fel de pârguite și de pregătite pentru el, dar pe moment era preocupat de gura ei.

Violet îi răspundea, îl săruta cu tot focul arzător al naturii ei, ca și cum și ea s-ar fi întors în trecut.

Acum era pierdută. Se bucura de senzația de a fi strânsă, strivită de trupul neînduplecat al lui Blackstone. Știa cum să-și încline capul, să se apese exact așa cum trebuia și să se deschidă către el. Blackstone o învățase cu ani în urmă, iar prima atingere a gurii lui de a ei fusese precum acel moment de bucurie al unui dans care începea atunci când muzicienii invocau o notă din eter și fericirea însăși devenea partenera lui Violet.

Corpul ei simțea amprenta lui prin straturile de in și de lână. Căldura părea să-i unească. Mâinile lui alunecară în jos ca să-i cuprindă fundul și s-o ridice până la punctul în care trupurile li s-ar fi potrivit precum două jumătăți perfect suprapuse. El își îndoi genunchii și-și apăsă, la baza coapselor ei, erecția deplină. Dar ea n-avea nouăsprezece ani. Știa încotro se îndreptau, iar drumul acela nu ducea la fericire. Învățase și lecția asta de la el.

– Blackstone, oprește-te!

Asta era o premieră. El o auzise, totuși, clar și răspicat. Violet își puse palmele pe pieptul lui și îl împinse cu putere. El făcu un pas poticnit înapoi.

Apoi mai făcu un pas în spate. Pentru o clipă, se pierduse în uimirea și bucuria de a fi acolo. Nu mai era posibil să ascundă starea lui sau a ei. Stăteau în picioare, gâfâind. Mădularul lui, în plină erecție pulsatilă, se încordase dincolo de limitele civilizate ale croielii pantalonilor. Prin cămașa ei aproape transparentă, el vedea cum sânii i se ridicau și coborau cu repeziciune.

– Se pare că amnezia nu e boala noastră.

– Nu, recunoscu ea în timp ce își strângea cu putere halatul în jurul trupului și-și răsucea la ceafă, într-un nod, părul despletit, negăsindu-și nici o scuză pentru cele întâmplate. Nu, suntem pur și simplu nebuni!

– Ai dreptate. Demenți de-a binelea.

– Cu greu avem, luați împreună, o jumătate de creier. Și poate că doar de asta avem nevoie. Poate că trebuie ca măcar unul dintre noi să aibă suficient bun-simț ca să facă un pas înapoi. Data viitoare e rândul tău, Blackstone!

„Data viitoare". Blackstone nu-și putea scoate din minte acele vorbe. Se retrăsese în curtea interioară, înconjurat de palmierii plantați în ghivece, care nu-l judecau. Nu avusese intenția s-o sărute. Ce bărbat rațional ar fi sărutat de bunăvoie o femeie care avea o părere atât de proastă despre onoarea lui încât credea mai degrabă în cel mai banal zvon, decât în dovezile propriei experiențe cu privire la caracterul lui?

Seara trecută se felicitase pentru că se retrăsese din fața tentației. La vârsta de douăzeci și patru de ani, crezuse că putea suporta șocul de a descoperi că tatăl lui avea o a doua familie, de a descoperi că avea un frate vitreg, la care tatăl lui ținea cu adevărat, pe care tatăl lui îl adora, de fapt, un băiat căruia tatăl lui îi citea și împreună cu care râdea. Crezuse că putea îndura oprobriul societății londoneze. Dar Violet fusese dragostea și prietena lui. Violet n-ar fi trebuit să se întoarcă împotriva lui.

Acum o făcuse. Își dăduse voie să guste din Violet. Și îl dureau și vintrele, ca dovadă. Avea nevoie de o mănăstire, de o celulă

friguroasă în vârful unui munte, de un loc într-o expediție polară. Blestemat să fie!

Și la fel și Goldsworthy și frații pierduți!

Ceea ce își dorea, ceea ce începuse să-și dorească din momentul în care o văzuse pe Violet pe treptele de la Hammersley House, era să facă din nou dragoste cu ea în toate locurile din conacul ridicol al tatălui ei, în care mai făcuse dragoste cu ea în trecut. Făcuseră dragoste în camera în care era găzduit, în sala de biliard, în galeria cea lungă, într-una dintre debaralele de sub scară și în vechea sală de clasă din pod. Își imaginase în acele zile un viitor în care avea să facă dragoste cu ea într-un pat, patul lui. Îi povestise despre asta, o ispitise cu o descriere a acelui pat.

N-ar fi trebuit să se gândească la locul în care ar fi putut face dragoste, fiindcă era imposibil ca ei să mai facă dragoste vreodată. Nu fusese un școlar atunci când făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, dar nici prea experimentat nu fusese. Se gândise s-o protejeze de consecințele aventurii lor doar pentru că Violet, cu obișnuita ei curiozitate, făcuse un studiu atent asupra prezervativelor și știa de unde să facă rost de ele. Iar el făcuse dragoste cu ea având intenția fermă de a o lua de soție. O ceruse în căsătorie înainte ca ei doi să facă dragoste și aproape imediat după aceea, iar apoi petrecuseră, dezbrăcați, ore lungi în cursul cărora el încercase s-o încredințeze pe deplin că oferta lui se baza pe dragoste, și nu pe convenții.

Ea își schimbase complet camera de când o văzuse el ultima oară. Încăperea era acum simplă și utilă, lipsită de frumosul tapet verde pe care el și-l amintea. Lui Violet îi plăceau lucrurile frumoase. Agenda legată în piele neagră era o altă schimbare față de gusturile ei de altă dată.

Acele schimbări îi îndurerau conștiința mai mult decât îl durea îmbrățișarea lor întreruptă. Citise acea agendă. Din fiecare pagină reieșea în mod clar ce anume făcuse ea de când rupseseră logodna. Violet se transformase într-un model de corectitudine, într-o femeie care își umplea zilele cu întâlniri și cu fapte bune. Singurul bal din tot acel pustiu de respectabilitate, legat în piele, fusese catalogat ca fiind „o inițiativă lăudabilă". Nulele lui Rushbrooke putea să apară pe fiecare pagină a agendei, dar

schimbarea aceea nu survenise din vina lui Rushbrooke. Survenise din vina lui, a lui Blackstone.

Își amintea cât de neînfricată fusese Violet ca amantă. Aparent, el nu numai că ucisese în ea acea calitate, dar o făcuse să se creadă atât de rea, încât o viață întreagă petrecută în calitate de salvatoare de croitorese și de orfani n-ar fi compensat niciodată în ochii ei faptul că-l iubise. Pentru o clipă, el crezuse că amândoi își aminteau cum fusese pe vremuri, dar ea nu voia să-și amintească, iar el ar fi fost înțelept dacă i-ar fi urmat exemplul. Îi putea reda fratele – asta putea face pentru ea. El nu putea fi bărbatul care să-i redea capacitatea de a iubi neînfricat.

Trecu ceva timp până când se consideră pregătit să înfrunte privirile celorlalți.

Poate că, după ce îl găsea pe Frank, avea s-o roage pe Lady Ravenhurst să danseze goală în fața lui. Și poate că atunci avea s-o uite pe Violet Hammersley.

După ce domnișoara Wembley veni s-o certe și s-o ajute să se îmbrace, Violet îndură cu egal stoicism mustrările cameristei și îngrijirile ei. Sărutul flămând al lui Blackstone o făcuse să uite cine era, dar domnișoara Wembley îi aduse aminte. Chiar și în timp ce o lăsa pe cameristă s-o îmbrace, s-o aranjeze, să-i pieptene și să-i perie părul ca să revină la starea de dinainte de acel sărut, întrebarea care îi venise în minte de-a lungul acelei prime nopți îi absorbea acum orice alt gând. După mai bine de un an petrecut în străinătate, Blackstone nu se întorsese acasă, în locul pe care-l iubea. Violet voia să știe de ce. Dacă el nu voia să-i răspundă la întrebări, avea să investigheze singură. Plănuia să înceapă cu finanțele lui. N-ar fi fost greu, i-ar fi luat doar câteva ore ca să afle care era starea lui financiară. *„Urmărește banii și vei găsi adevărul"*, spunea mereu tatăl ei. Nici înfățișarea și nici purtarea lui Blackstone nu dădeau de bănuit că acestuia i-ar fi lipsit banii, dar o intriga faptul că el avea acel cal, un animal care n-ar fi făcut niciodată parte din genul de grajd pe care obișnuia el să-l țină. Ea era nedumerită și în privința faptului că Blackstone lucra pentru guvern și a celui că apăruse călare pe acel căluț jalnic.

Sfârși prin a scrie două bilete, unul către Penelope, iar celălalt către un angajat discret al băncii tatălui ei, în care putea

avea încredere că urma să facă cercetările necesare și s-o pună la curent cu situația financiară a lui Blackstone. Următoarea dată când avea să-și întâlnească falsul logodnic, ea avea să fie înarmată cu informații.

Capitolul 12

„El luă hotărârea înțeleaptă de a fi deosebit de atent ca, mai ales acum, să nu-i scape vreun gest de admirație, nimic care i-ar fi putut trezi ei speranța de a însemna ceva pentru fericirea lui..."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

De îndată ce Blackstone își reveni după întâlnirea cu Violet, își aminti de intenția lui. Îl voia pe Wilde. În biletul pe care i-l trimisese mult mai devreme tânărului, îi ceruse acestuia să-și amâne explorarea zilnică a docurilor. Cineva din suita prințului trebuia să fi dus mesaje către și de la răpitorii lui Frank. Blackstone voia ca Wilde să-i vadă pe membrii suitei, astfel încât el să poată recunoaște orice mesager trimis la cei care-l păzeau pe Frank.

Stevens raportă o altă ceartă între conte și contesă și îl urmări pe valetul prințului de două ori până la hotelul Milvert, dar nu-l văzu pe valet întâlnindu-se cu altcineva în afară de personalul hotelului. Conducerea de la Milvert încă îl întârzia pe prinț, pretinzând că trebuia să facă pregătiri suplimentare în apartament, necesare găzduirii unui oaspete de sânge regesc. Potrivit lui Stevens, nimeni de la Hammersley House n-o văzuse nici pe servitoarea contesei și nu-l văzuse nici pe bucătarul prințului părăsind casa.

Blackstone se întoarse la club și îl găsi pe Wilde așteptându-l în salonul în care se lua cafeaua. Canapelele fuseseră date la o parte ca să se creeze un spațiu mare, în care Clare și Hazelwood se duelau cu cele mai bune săbii ale cavaleriei britanice.

Încăperea răsuna de zăngănitul metalului lovit de metal. Wilde ședea într-un fotoliu din piele maro, bând cafea și urmărind duelul. Sări în picioare atunci când intră Blackstone.

– M-ați chemat, domnule?

– Blackstone! exclamă Hazelwood parând o lovitură a lui Clare cu mai multă îndemânare și energie decât bănuia Blackstone că poseda el. Rezolvă o dispută pentru noi!

– Nu cu sabia, răspunse Blackstone, iar apoi se întoarse spre Wilde. Te vreau la demonstrația de apicultură a domnișoarei Hammersley. Poți să ajungi acolo?

– Apicultură? Unde, domnule?

– În Chelsea. Vreau să faci parte din public, ca să-i studiezi bine pe prinț și pe oamenii lui. Probabil că unul dintre ei trimite mesaje de la paznicii lui Frank sau le primește. Dacă reușești să-l reperezi la Wapping, el te poate conduce la paznicii aceia și la prizonierul lor.

– Ce deghizare ar trebui să port pentru misiunea asta, domnule?

Blackstone îl studie pe băiat. Era îmbrăcat ca un gentleman desăvârșit, dar în trăsăturile lui, în lățimea pomeților, în urechile ușor clăpăuge, în pistrui, existau elemente care sugerau un englez din straturile inferioare ale societății.

– Poate că ar trebui să te deghizezi în băcan...

– Are voie s-o ia și pe fată cu el? întrebă Hazelwood.

În ochii tânărului apăru pe dată o expresie de speranță.

– Domnișoara Kirby ar face ca deghizarea să fie perfectă, răspunse Blackstone. Vezi dacă poți s-o convingi, Wilde.

Hazelwood îi făcu un semn aprobator din cap.

Nate se îndreptă spre magazinul lui Kirby imediat ce se îmbrăcă pentru rolul lui.

Magazinul era gol. Miranda ședea pe un taburet înalt din spatele tejghelei, aplecată asupra lucrului ei de mână. Nate privi strălucirea aprinsă a părului ei, cărarea albă și îngrijită care îi urca până în vârful capului și claviculele ca de fildeș ce se iveau deasupra dantelei de la corsaj. Miranda lucra cu mișcări iuți și îndemânatice ale acului, cosând nasturi la o vestă de mătase albă, brodată cu fir de argint.

Mișcările fetei se schimbară puțin atunci când ea îl observă și apoi se prefăcu a nu-l vedea.

– Ce pregătești? întrebă el.

– Poți să vezi și singur.

– Pentru cine e vesta?

– Pentru lordul Hazelwood, răspunse ea ridicând vesta și privind-o cu un ochi critic. Mi-aș dori ca domnul Goldsworthy să nu-l facă să poarte totul pătat!

– E deghizarea lui.

Miranda își dădu ochii peste cap și-și vârî din nou acul în lucrul ei.

Nate se bucură să vadă că fata purta un degetar de piele pe degetul mijlociu. Așteptă. Știa că și ea îi observase hainele. Era fiica unui croitor, la urma urmei! Analiza hainele fiecărui bărbat și-i putea citi acestuia detaliile extrasului de cont bancar doar aruncând o privire la croiala reverului.

– Pentru ce ești îmbrăcat? Pleci să coseşti?

– M-am deghizat pentru cazul la care lucrez, răspunse el, știind că ea avea să-i observe pe dată cămașa descheiată la gât și mânecile suflecate, precum și bretelele roșii.

– Nu te duci la docuri îmbrăcat așa.

– Ești isteață, Miranda Kirby!

– Ei bine, atunci încotro te îndrepți? vru ea să știe și-i aruncă o privire supărată.

– Să văd un prinț.

– Ce trăsnaie! pufni ea continuând să treacă acul prin mătase, dar el știa că-i captase atenția.

– E adevărat. Lordul Blackstone mi-a cerut să merg. Mi-a spus că te pot invita.

– Mă păcălești!

– E o zi frumoasă. Ai putea să vii și tu. Mergem cu o trăsură până acolo și înapoi.

Nate își zornăi în buzunar monedele pe care le primise din fondurile de lucru ale lui Goldsworthy.

Ea își puse lucrul de mână în poală.

– Crezi că m-aș duce undeva cu tine dacă arăți ca un fermier?

– De fapt, arăt ca un băcan. E o meserie perfect respectabilă. Ar trebui să te îmbraci și tu corespunzător.

– Corespunzător!

– Suntem o pereche de fermieri interesați de apicultură.

– De albine? Astea nu-s altceva decât niște roiuri de insecte înțepătoare, făcu ea, cutremurându-se.

– Ai o părere greșită despre albine, Miranda! Sunt producătoare de miere, sorbitoare de nectar, dansatoare înaripate. Acolo se duce prințul Andre Sturdzi astăzi, ca să vadă demonstrația de apicultură a domnișoarei Hammersley.

– Ia te uită ce pungaș cu limbă dulce ca mierea îmi ești!

– Asta e atitudinea care trebuie, o lăudă el zâmbind la auzul jocului ei de cuvinte. Ești de acord?

Miranda plecă. Se întoarse în câteva minute, arătând atât de frumos în rochia ei albă cu broderie albastră, încât el își pierdu pe moment mințile.

Corpul lui intră în alertă precum un bun soldat care aștepta ordine, dar nici un ordin nu veni din partea minții lui năucite. Apoi ea vorbi, redevenind Miranda pe care o cunoștea prea bine.

– Fără atingeri!

El dădu din cap în semn de aprobare.

– Dar tu mă poți atinge, dacă vrei.

– Asta o să se întâmple doar la sfântu-așteaptă.

– Mai vedem noi!

El îi ținu deschisă ușa magazinului, iar ea ieși cu pași grațioși.

Violet îi zâmbi domnului Rushbrooke, care îi întâmpină la ușa căsuței familiei Tallant. Peste costumul negru de cleric, el purta acum o salopetă groasă de apicultor, din bumbac alb. Fața îi era roșie din pricina căldurii, iar pe frunte avea broboane de sudoare.

– Alteță, domnișoară Hammersley, bine ați venit! Ați ajuns exact la timp. I-am adunat pe localnici pentru demonstrația de la poalele grădinii.

Pe Blackstone și pe ceilalți îi salută doar cu un semn scurt din cap.

Drept răspuns, Blackstone se mulțumi să ridice dintr-o sprânceană. Violet se întoarse ca să-i prezinte pe oaspeți familiei Tallant. Domnul Tallant și soția lui se numărau printre cei mai pricepuți apicultori din organizație. Căsuța avea o grădină lungă și îngustă, mărginită de o bordură de gard viu de păducel și de trei goldani meniți să protejeze împotriva vântului. O cărare de pietriș ducea până la marginea grădinii și cobora în pantă printre straturi de ierburi și de flori și printre brazde negre pe care creșteau legume

proaspăt plantate. Aerul era parfumat de mirosul de pământ reavăn și de muguri noi și verzi de praz. La poalele grădinii, într-un spațiu liber, se înălțau trei stupi, aflați față în față cu o pereche de meri pe cale să înmugurească. Zumzetul slab și somnoros al albinelor și aerul cald, înmiresmat, făceau din acea grădină un loc diferit față de străzile pe care le lăsaseră în urmă. Mai târziu, în timpul sezonului, cu ocazia vreunei vizite la unul dintre asociații ei apicultori, Violet își punea și ea peste haine un costum alb de bumbac, cu pălărie și voal închis la culoare, precum și mănuși groase, din piele. Să pășești într-o grădină în calitate de apicultor era ca și cum ai fi intrat într-un dans elegant după ce te zbătuseși pe ritmul nebunesc al unei zile obișnuite. Ori de câte ori asculta zumzetul albinelor și pompa burduful afumătoarei de tablă ca să trimită vălătuci de fum liniștitor peste stup, ea simțea cum acele mișcări încetinite își impuneau ritmul chiar asupra bătăilor inimii. Sub influența fumului, albinele căutau stratul de jos al stupului și se umpleau cu miere.

În ziua aceea, Violet n-avea de gând să lucreze direct cu albinele, dar avusese prudența să se îmbrace într-o rochie cu mâneci lungi, croită dintr-o muselină albă cu model de crenguțe de lavandă. Deși le recomandase oaspeților ei o ținută similară, prințul și însoțitorii lui purtau albastru și roșu militar, cu detalii strălucitoare de șnur auriu. Ei se strânseră în partea de sus a grădinii, lângă un mic șopron în care domnul Tallant își ținea uneltele și trusele. Generalul Dubusari declară că grădina era fermecătoare. Cahul se încruntă cu severitate, iar contesa își flutură evantaiul, având grijă să facă asta cu mișcări încete. Contele găsi o bancă la umbră, se sprijini de șopron și închise ochii.

Contesa se agăță de brațul lui Blackstone, cu pieptul apăsat de el.

– Suntem în siguranță îmbrăcați așa cum suntem? Oare atrag cumva albinele?

În timp ce domnul Tallant îl ajuta pe domnul Rushbrooke să-și pună pălăria cu voal și mănușile, el îi sfătui pe ceilalți domni să se schimbe:

– Acum, domnii mei și Alteța Voastră, ar fi bine ca și dumneavoastră să vă scoateți jachetele și vestele înainte de a coborî în grădină. Albinelor nu le plac culorile închise, fiindcă ele le amintesc de bursucii care le fură mierea.

Violet încercă prea târziu să-și întoarcă privirea de la Blackstone, care tocmai își dădea jos jacheta, pe care apoi i-o înmână doamnei Tallant. O vestă de mătase de culoarea ciocolatei îi îmbrățișa silueta zveltă și-i punea în valoare umerii lați. El își descheie și vesta, iar lui Violet i se uscă gâtul. Din pricina căldurii neobișnuite, inul fin al cămășii i se lipi de piept și de pântec. El îl dezlipi. Nu era gol, așa că Violet n-ar fi trebuit să fie distrasă de felul în care arăta, dar țesătura fină, ca o perdea transparentă, se lipea de formele musculoase de sub ea. Blackstone îi dădu și vesta doamnei Tallant, iar Violet se trezi uitându-se la șireturile legate strâns în partea de sus a pantalonilor lui, care îi puneau în evidență talia îngustă. În acea dimineață, ea se lipise de el ca și cum ar fi fost flămândă să-i simtă coastele, pântecul, pieptul. Dar asta n-avea nici un sens. Dacă o femeie tânjea după contactul cu o suprafață dură, de ce nu putea să îmbrățișeze o frumoasă coloană de marmură din vestibulul ei și să termine cu asta? De ce coloanele de marmură, tari și netede cum erau, nu-ți satisfăceau nevoia prostească de a te lipi nebunește de un bărbat?

Cahul îl ajută pe prinț să se dezbrace de haina militară. Fără ea, arăta ca un școlar supraalimentat, îmbuibat cu bunătăți trimise de acasă. Alături de Violet, contesa îl studia fără sfială pe Blackstone.

– Ce cald e! Ce norocoși sunt domnii că pot să se dezbrace de haine! Nu v-ar plăcea să faceți același lucru, domnișoară Hammersley?

Violet abia dacă își dădu seama ce răspunse. Cu ani în urmă, la început, nu știuse prea bine ce făceau ea și Blackstone. Dar, oricât de ignorantă fusese pe atunci, tot simțise limpede că hainele o încurcau, că pielea ei tânjea după atingerea pielii lui. În acea primă după-amiază a descoperirii, Blackstone își dăduse jos haina și vesta și-și scosese cămașa de in din pantaloni, astfel încât mâinile ei să-i poată cutreiera și cerceta pieptul și coastele. Atingerea lui o făcuse să caute, disperată, o apropiere și mai mare, până când își apăsase obrazul pe pieptul lui ca să-i audă inima bătând.

Privirea amuzată a lui Blackstone o întâlni acum pe a ei. Fusese prinsă studiindu-l nu chiar pe furiș.

– Practici amnezia?

Violet își coborî în pământ privirea rătăcită și se duse să-l ajute pe domnul Rushbrooke. Complet echipat, acesta se uita prin plasa

întunecată a pălăriei sale, căutând afumătoarea. Violet o ridică astfel încât el s-o poată vedea.

– Poftim, domnule Rushbrooke!

Ea simțea arsura soarelui pe gât și pe umeri.

Respirația înfierbântată a lui Rushbrooke îi sufla acestuia vălul înainte și înapoi.

– Gata? strigă el. Vă conduc eu!

El porni pe cărare de-a lungul gardului viu, cu pași hotărâți. Violet îl urmă. În spatele lor, prințul sporovăia cu entuziasm, iar domnul Tallant îi răspundea pe un ton calm. Violet descoperise că prințul era un ins înclinat să ia decizii dezordonate, impulsive. Părea sensibil la orice influență. Dacă primea cel mai mic impuls, reacționa foarte intens.

În partea de jos a grădinii, aproximativ zece invitați ai Asociației Apicultorilor se adunaseră la umbra răcoroasă a celor doi meri înmuguriți. Rushbrooke și Tallant se apropiară de unul dintre cei trei stupi din zona deschisă. Stupii lui Tallant erau construiți din cutii stivuite unele peste altele, precum etajele unei case de închiriat. Chiar dacă acelor stupi le lipsea forma romantică a celor clădiți după moda veche, Violet admira inovația, fiindcă, astfel, domnul Tallant putea să-și recolteze mierea fără să deranjeze regina și puietul ei din părțile de jos ale stupului. În ziua aceea, care era una dintre primele zile calde din acea primăvară, domnul Tallant voia pur și simplu să vadă dacă albinele lui aveau suficientă miere ca să înceapă să se înmulțească. Uneori, apicultorul era nevoit să le dea un sirop de apă caldă cu zahăr ca să se hrănească până când apăreau suficiente flori de primăvară.

Domnul Rushbrooke, care, în straturile lui suplimentare de haine, se mișca greoi precum un urs dansator, pompa fum în jurul părții de sus a stupului. Violet nu observase până atunci cât era de neîndemânatic.

Domnul Tallant, urmărindu-l pe Rushbrooke, luă o tijă scurtă de fier și încercă să ridice capacul cutiei care servea drept vârf al stupului. Acesta părea blocat. Domnul Tallant apăsă mai tare pe pârghie. Rushbrooke, care stătea nemișcat lângă el, pompă cu putere fum. În curând amândoi fură învăluiți într-un nor asemănător cu funinginea pe care o scoteau coșarii atunci când curățau un horn.

– Ce face Tallant? întrebă în şoaptă unul dintre vecinii acestuia.

Violet se întoarse spre el şi-i explică:

– Uneori, ceara lipeşte capacul de stup, iar apicultorul trebuie să-l deschidă cu forţa.

Apoi Violet îi zâmbi unei fete roşcate şi drăguţe, care se ţinea de braţul unui tânăr cu pălărie de paie şi cu mânecile suflecate până la coate. Dintr-odată, un pocnet de lemn ce se spărgea o făcu pe fată să tresară şi să se agaţe de însoţitorul ei. Violet căută cu privirea motivul pentru care se alarmase fata. Îl zări pe domnul Rushbrooke prăbuşindu-se ca un copac doborât de topor. Înainte ca ea să se poată mişca, el se izbi de pământ cu un zgomot surd. Zăcea întins şi nemişcat pe iarbă. Afumătoarea i se rostogoli din mână.

Pentru o clipă, toată lumea rămase încremenită locului, uitându-se lung la Rushbrooke.

– A fost înţepat şi a murit? se întrebă cineva cu voce tare.

Tânărul cu pălărie de paie, care îşi petrecuse braţul în jurul fetei, interveni imediat:

– Cred că a leşinat de la căldură.

– Un bărbat să leşine? Cine a mai auzit vreodată de aşa ceva? râse altul.

Blackstone făcuse deja un pas înainte. Îngenunche lângă bărbatul căzut, ridicându-i de pe cap pălăria cu voal.

– Doamnă Tallant, avem nevoie de apă!

Doamna Tallant plecă în grabă.

Violet îngenunche de cealaltă parte a lui Rushbrooke şi-i scoase mănuşile. Blackstone îi descheie costumul de apicultor şi-i desfăcu gulerul. Ochii lui Rushbrooke rămaseră închişi, iar faţa îi era stacojie. După ce doamna Tallant se întoarse aducând o găleată cu apă, Blackstone îşi scoase cravata şi i-o întinse lui Violet.

– Spală-i gâtul şi tâmplele! Tallant, ajută-mă să scot costumul ăsta de pe el!

Timp de câteva minute, cei trei lucrară în tăcere ca să-l răcorească pe bărbatul supraîncălzit.

Violet înmuia a treia oară cravata lui Blackstone în găleată, când remarcă o schimbare distinctă în zumzetul albinelor. Îl văzu pe domnul Tallant ridicându-şi capul şi privind alarmat înspre stupi. Sări în sus, iar Violet se întoarse şi se uită în direcţia în care privea el.

Prințul ținea în mâinile lui neocrotite de mănuși o bucată de fagure de miere care picura, în timp ce albinele se revărsau din stupul deschis și se învârteau în jurul capului său. Câteva i se agățaseră de mustață, făcând un dans al cozilor și al aripilor, ceea ce semnala că aveau să vină și mai multe albine. În loc să-l ajute, Cahul se îndepărtă de prinț și-și flutură brațele cu furie, incitând insectele care deja roiau.

În timp ce domnul Tallant se îndrepta în fugă spre stup, Violet îi aruncă lui Blackstone cârpa umedă, luă afumătoarea căzută pe iarbă și sări în picioare. Scuturâ afumătoarea și începu să pompeze burduful, învăluind capul prințului în fum. Albinele îi înconjurară pălăria.

– Închideți gura și ochii, Alteță, și stați nemișcat!

Într-un minut, domnul Tallant fu lângă ea și-i dădu o perie cu peri moi. Violet îi trecu lui afumătoarea. Auzea cum zumzetul albinelor începea să se liniștească. Începu să perie albinele de pe fața și de pe părul prințului. El tresări și tremura, iar Violet știu că fusese înțepat.

– Mai aveți răbdare câteva minute, Alteță!

Îl auzea pe Blackstone vorbind cu Rushbrooke, iar pe generalul Dubusari certându-l pe Cahul într-o limbă pe care ea n-o recunoștea. Doamna Tallant le vorbea pe un ton calm vizitatorilor adunați sub măr.

Urmară câteva clipe de tăcere, iar apoi Violet îl auzi pe Rushbrooke vorbind, iar pe doamna Tallant spunând:

– Iată, vedeți, nu e mort!

Jumătate de oră mai târziu, după ce fuseseră cu toții cercetați de doamna Tallant și declarați liberi de albine persistente, domnii își îmbrăcară din nou vestele și jachetele. Vecinii plecaseră clătinând din cap, convinși, probabil, că albinele erau periculoase. Violet îi aduse lui Rushbrooke o gură de cidru scos de domnul Tallant din pivniță și urmări cum îi revenea culoarea în obraji. El îi spuse că încă nu se simțea în stare să facă o plimbare cu trăsura, așa că Violet aranjă ca aceasta să se întoarcă și să-l ia după ce îi ducea pe prinț și suita lui înapoi la Hammersley House. În timp ce trăsura pleca, ea îi văzu pe Cahul și pe contesă schimbând cuvinte cu mare iuțeală și pe prinț lăsându-se pe spate, cu brațele încrucișate pe piept.

Blackstone rămase să vorbească cu Tallant, cu tânărul cu pălărie de paie și cu fata cea drăguță, cărora la un moment dat le spuse ceva care îi făcu să râdă. Văzând cum reușea el să-i facă pe niște străini să râdă atât de ușor, Violet se simți străbătută de un fior absurd de invidie. Își spuse că era caraghioasă. Nu voia să râdă cu Blackstone. Voia să-și găsească fratele și să se întoarcă la apicultură și la faptele ei bune. Apoi Blackstone se îndreptă spre ea. O luă de braț și o întoarse spre el, smulgând o albină din florile care îi decorau boneta.

– Vii cu mine.

Ea ar fi trebuit să protesteze. Lucrurile n-ar fi mers atât de oribil de prost dacă n-ar fi fost distrasă de prezența lui, dar el era deja în mișcare, grăbind-o spre trăsura lui, care era una elegantă.

Blackstone își îndemnă caii, care de data asta nu erau mârțoage, iar trăsura porni.

– Nu știam că eforturile tale de a face bine lumii sunt atât de pline de primejdii. Ai fost înțepată?

– Nu, dar mă tem că prințul trebuie să se fi ales cu trei sau patru înțepături pe buza de sus. N-o să se simtă bine deloc în seara asta.

– Nu ești înțelegător, nu-i așa?

– Sunt uimit că nu reușește să se omoare. Se comportă ca un copil care n-are nici un simț de autoconservare.

– Ai observat că nici unul dintre oamenii lui nu i-a venit în ajutor?

– Majoritatea oamenilor se tem de albine în mod nejustificat.

– Cahul e unul dintre ei. Se pare că e îngrozit de albine, dar ceilalți pur și simplu au urmărit pasivi desfășurarea scenei.

Violet se gândi la asta. Blackstone avea dreptate. Pentru a doua oară avea un motiv ca să-și reproșeze turnura pe care o luaseră evenimentele. Dacă ar fi fost mai puțin atentă la felul în care i se lipea lui Blackstone cămașa de trup, poate că ar fi observat pericolul din vreme.

– Da, cei din suita lui s-au purtat de parcă el ar fi o rușine sau un inconvenient.

– O rușine utilă atât timp cât guvernul nostru îi dă bani.

– Cel puțin nimeni n-a încercat să-l ucidă pe el sau să ne ucidă pe noi.

– Nu știu. Poți să-l pui pe Preston să aducă niște pomadă pe care o folosește prințul pentru mustață? Aș vrea ca un chimist să se uite la compoziția ei.

– Crezi că cineva a pus în pomada lui ceva care să atragă albinele?

– Avea un miros floral suspect de puternic și a atras toate albinele.

– Nu m-am gândit la asta.

– Ce ați trecut tu și Dubusari în agendă pentru diseară?

Blackstone coti cu măiestrie și intră cu trăsura pe Park Lane, unde defilau ca la paradă o sumedenie de echipaje elegante. El părea capabil să amintească de agenda ei fără să se gândească la sărutul care le încheiase conversația. Era complet îmbrăcat, cu mâinile învelite în mănuși de vizitiu. Corpurile lor nu se atingeau pe bancheta trăsurii. Violet își lăsă bărbia în jos și se agăță de partea laterală a vehiculului. Nu-i trimisese ducesei scrisoarea, iar a merge într-o trăsură deschisă împreună cu Blackstone pe cea mai la modă stradă din Londra, trecând chiar pe lângă ușa lui Penelope, însemna să invite la observație și la discuții.

– O, Doamne!

– O, Doamne?

– În seara asta avem o lojă la teatru.

– Te aștepți ca asasinii să fie la pândă în public?

Trăsura se hurducă pe șoseaua cea largă, trecând pe lângă vehiculele de diferite feluri care veneau din sens opus și atrăgând laudele pasagerilor și pe cele ale vizitiilor.

– Nu mă aștept deloc la așa ceva.

Violet și-ar fi dorit să fie invizibili, dar nu erau. Blackstone nu putea fi niciodată invizibil. Nu era nimic jenant în legătură cu caii sau cu echipamentul lui din ziua aceea, iar Blackstone însuși atrăgea atenția oamenilor, chiar și numai prin felul în care îi stătea înclinată pălăria sau prin ușurința cu care își mâna caii.

– Îmi cer scuze! Tocmai mi-am amintit ceva. M-ai întrerupt și am uitat.

– Pericolele amneziei!

– Sau binefacerile.

Violet își încrucișă mâinile în poală. Chiar și în acele clipe se putea să nu fie prea târziu. Oamenii aveau să-l observe pe Blackstone, nu pe doamna care-l însoțea. Iar ea avea să-și trimită scrisoarea de îndată ce se întorcea la Hammersley House.

Capitolul 13

„Sunt gata să cred că despre mine se pot spune lucruri foarte diferite unele față de altele și mi-aș îngădui să vă rog să nu-mi schițați caracterul în momentul de față..."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

În timp ce intrau în loja de la teatru, cei din suita prințului nu mai păreau să afișeze semnele de iritare reciprocă de mai devreme. Pentru o clipă, nu părură nici răpitori, nici criminali, ci un grup de călători obosiți de împrejurimile necunoscute și de însoțitorii prea familiari. Frank o făcuse adesea pe Violet să râdă descriindu-i acel moment din fiecare călătorie a lui în care trebuia să fie amabil până în punctul în care accepta să mănânce un fel de mâncare misterios, de mare importanță națională, servit în cinstea lui. După aceea îi tresărea stomacul și, în plus, nu mai reușea să rostească nici un cuvânt în limba gazdelor lui. Generalul Dubusari părea să fie singurul membru al suitei prințului care călătorea bine. Vorbea în limba lui și se simțea în largul lui, iar acum, liniștit, își instala companionii în loja îngustă și chiar îi făcea să zâmbească puțin.

Oricât de mult ar fi vrut Violet să dea crezare imaginii de oaspeți politicoși pe care ei o afișau, nu putea să uite de biletul lui Frank sau de nasturele acela. O situație în care cineva tăia nasturii de la haina lui Frank nu era una prielnică fratelui ei, iar cineva din grupul aflat în fața ei îl adusese în acea situație. În timp ce Blackstone o asista pe contesă, Violet luă loc lângă prinț.

– Ați supraviețuit albinelor, Maiestate?

Prințul avea fața umflată și presărată cu pete roșii.

– Câteva înțepături, domnișoară Hammersley. Nu le iau în seamă. Să știți că un conducător e pregătit să sufere pentru poporul lui. Altfel, oamenii lui n-o să-l urmeze.

– Câți oameni aveți, Maiestate?

– În garda mea, vreți să spuneți?

Violet aprobă din cap.

– Mă refer la cei pentru care ați conceput uniforma.

– Aha, garda mea princiară, se dumeri el, iar un zâmbet mulțumit făcu să i se ridice mustața. Au început ca o unitate mică, dar numărul lor a sporit. Cu ajutorul Angliei, am recrutat și instruit noi ofițeri. Cred că acum avem două batalioane complete. Dubusari, e corect ce spun?

Auzind că prințul i se adresa, Dubusari li se alătură.

– E corect, Alteța Voastră.

– Fratele meu trebuie să fi fost impresionat. Atunci când a plecat spre țara voastră, era nerăbdător să vadă ce ați realizat.

Pentru o clipă, prințul se încruntă, nedumerit.

– Dar, domnișoară Hammersley, fratele dumneavoastră nu i-a văzut niciodată pe oamenii mei!

– Poftim? Am înțeles greșit. Credeam că Frank a călătorit în Moldova ca să vă vadă armata.

– Da, dar vedeți, terenurile de antrenament sunt la Tiraspol. Nu-i așa, Dubusari? continuă prințul bătând-o pe Violet pe mâna înmănușată. Data viitoare când ne vizitează, trebuie să facem o trecere în revistă completă.

Violet îi studie fața în căutarea unor semne care să indice panică sau remușcări, dar nu văzu nici unul. Doar fericita incapacitate a prințului de a pune la îndoială orice i se spunea. Apoi el se întoarse spre Cahul și-i vorbi în limba lor. Cahul clătină din cap. Cei doi ridicară din umeri ca și cum n-ar fi avut habar de ciudățenia faptului că Frank nu văzuse trupele pe care le finanțase cu bani englezești.

Dubusari păru să înțeleagă mai bine decât ceilalți.

– Domnișoară Hammersley, ați primit vești de la fratele dumneavoastră? E un bun corespondent? Am auzit că englezii se pricep foarte bine să scrie epistole.

Purtând haina lui militară cu brandenburguri de fir aurit și peruca pudrată, Dubusari părea la fel de politicos și de ciudat ca întotdeauna, dar interesul pe care-l avea față de corespondența lui Frank nu ținea deloc de simpla politețe a unui oaspete față de gazdă. Dubusari așteptă răspunsul ei, în timp ce, peste

umărul lui colorat în albastru și în auriu, Violet o văzu pe contesă înclinându-și capul spre ei.

Comentariul lui Dubusari creă un minut de tăcere, timp în care Violet încercă să-și pună ordine în gânduri fără ca el să observe. Frank călătorea săptămâni întregi atunci când făcea câte un tur în interesul afacerilor băncii în Europa. Pentru că munca lui implica deseori împrumuturi de la guvernul britanic către diverși aliați, își trimitea mesajele săptămânale în cutiile de corespondență roșii, sigilate, ale Ministerului de Externe. Violet își dădea seama acum că practica lui Frank de a se baza pe guvern ca să-i transporte scrisorile îl putea face pe fratele ei să pară un spion periculos. Gândurile ei ajunseră în acest punct în doar câteva secunde, chiar în timp ce zâmbetul lui Dubusari devenea un pic rigid.

Își lăsă mica geantă de seară ornată cu mărgele să-i alunece din poală și să-i cadă la picioare în loja înghesuită.

Fața lui Dubusari se încruntă pe dată. Violet dădu să se ridice ca să-și recupereze geanta, când Dubusari puse o mână surprinzător de fermă peste a ei, ținând-o pe scaun.

– Permiteți-mi, domnișoară Hammersley!

El se întinse după baston și, cu vârful lui, agăță șnurul de mătase al genții, ridicându-l ca să-i fie la îndemână lui Violet. Ea îi aruncă pe loc cel mai dulce zâmbet de care era în stare.

– Vă mulțumesc. Frank e un bun corespondent. Pot să mă bazez pe faptul că primesc vești de la el în fiecare duminică, regulat precum predica de la slujba de dimineață.

Încercă să deslușească vreo reacție pe chipul lui Dubusari, însă chiar atunci intrară doi tineri în lojă, salutându-l pe Blackstone. Toată lumea se întoarse spre ei. Blackstone se ridică, întrerupându-și conversația cu contesa. Mâna ei înmănușată alunecă de pe mâneca lui. Scaunele mici fură date la o parte și toată lumea se mută pentru ca nou-veniții să se înghesuie în lojă. Cel mai înalt dintre cei doi, un domn cu față prelungă și cu părul auriu, vorbi primul:

– Blackstone, suntem aici ca să te acuzăm că ești... plictisitor. Unde e haremul tău în seara asta?

Prietenul lui mai scund și mai voinic i se alătură:

– Nu te-am văzut în camera verde. Credeam că o să vii să-i faci curte actriței aleia cu picioare frumoase! Dar lui Lady R. nu i-ar fi plăcut, nu-i așa?

– Domnilor, cred că n-ați făcut cunoștință cu companionii mei, spuse Blackstone, iar apoi îi prezentă pe prinț și pe însoțitorii acestuia prietenilor săi: Lordul Slindon și onorabilul Charles Fothergill!

Slindon, cel cu păr auriu, o zări pe contesă și făcu o reverență adâncă, cu o expresie de înțelegere șireată pe față, ca și cum splendida frumusețe din lojă ar fi explicat prezența lui Blackstone.

Atunci când acesta se întoarse ca s-o prezinte pe Violet, ridicându-i mâna într-a lui, ea își dădu seama de ceea ce avea să se întâmple, și mai știu că nu putea face nimic ca să pună capăt acelei scene. În fața prințului și a suitei acestuia, Blackstone trebuia s-o numească logodnica lui.

Expresia prietenilor săi se schimbă.

– Ia te uită, nu cred că ai..., începu Fothergill, domnul cel scund, dar Slindon îl întrerupse dându-i un cot.

– Blackstone, n-am venit să-ți scoatem la iveală trecutul scandalos, ci să-ți cerem să-i spui lui Fothergill povestea lui Vasiladi și a caprelor. El n-a auzit-o.

Blackstone ridică dintr-o sprânceană.

– Cu siguranță că toată lumea a auzit povestea. Vreme de săptămâni întregi am fost invitat la o cină sau la alta ca să fiu auzit spunând-o.

– Dar Fothergill nu cunoaște povestea. A fost plecat la Bath, ca să-și îngrijească o mătușă aflată pe patul de moarte.

Fothergill dădu din cap ca să întărească spusele lui Slindon.

– Blackstone, acolo am întâlnit-o pe sora ta, Elena. Spune că nu poate să ia legătura cu tine prin poștă. M-a rugat să te caut și să-ți dau niște scrisori pe care ți le-a trimis și care i-au fost returnate. Nu le-am adus în seara asta, desigur.

O schimbare a muzicii din fosa orchestrei puse capăt discuției lor, atrăgându-le atenția spectatorilor că urma să înceapă spectacolul. Prietenii lui Blackstone își luară rămas-bun.

– Ne ești dator, Blackstone, spuse Slindon gesticulând cu un deget îndreptat spre baron.

Dirijorul își ridică privirea spre loja lor, iar Violet sări în picioare, cu prințul în stânga ei. Blackstone luă poziție în dreapta, iar orchestra începu să cânte imnul Moldovei. Prințul, care purta celebra lui haină albastră, decorată cu brandenburguri aurite, radia de încântare. El salută mulțimea. Ochii lui, scufundați în umflătura

roșie a feței, nu păreau să strălucească mai puțin de plăcerea de a se bucura de atenție. Aflat la dreapta lui Violet, Blackstone ținea mâna înmănușată a acesteia într-a lui. Ea simțea apăsarea tare, inconfundabilă, a inelului cu blazon pe care-l purta baronul.

Violet zâmbea, dar în mintea ei se ciocneau imagini diametral opuse ale lui. Acei doi prieteni pomeniseră în treacăt de harem și doriseră să audă anecdote amuzante de la Blackstone, ceea ce făcea ca și călătoriile lui să pară la fel de scandaloase precum îi fusese tinerețea. Dar dacă ea se gândea la cât de slabă era mâna cu care el i-o ținea pe a ei, precum și la înfățișarea lui atât de schimbată, trebuia să ajungă la concluzia că, în timpul petrecut în străinătate, baronul îndurase mai mult decât îi spusese. Violet nu știa cum să împace cele două imagini din mintea ei: reputația lui de risipitor și de afemeiat cu bunătatea și curajul pe care ea i le cunoștea prea bine.

În seara aceea aflase detalii șocante despre finanțele lui. Nu-i venea să creadă ce-i dezvăluise prietenul tatălui ei. Conform informațiilor venite de la bancă, Blackstone nu mai avea nici un ban. Nimeni nu știa exact ce făcuse cu fondurile lui. Era de notorietate publică faptul că ipotecase porțiunile din Blackstone Court care îi aparțineau personal. Își închiriase chiar și casa, cel care locuia acum în ea fiind un bogat fabricant de porțelanuri. Ultimul lucru pe care-l făcuse înainte să plece în Grecia fusese retragerea unei sume uriașe din banca la care își ținea banii. La acel episod se opreau informațiile despre starea lui financiară. Cum și unde cheltuise o avere, Violet nu putea ști. Și, cu siguranță, Blackstone nu pusese la loc nimic din ceea ce risipise.

Violet nu știa în ce condiții locuia el și nici unde anume era reședința lui de burlac. Informatorul ei trecuse cu trăsura pe lângă casa de la Londra a familiei Blackstone și o găsise ocupată de chiriași. În mod evident, prietenii lui nu erau la curent cu nici o schimbare în situația lui.

Nu ajutase nici faptul că, în seara aceea, se posomorâse pe dată atunci când fusese pomenit numele surorii lui.

În clipa următoare, el se aplecă spre ea fără să țină cont de bunele maniere, aproape atingându-i urechea cu buzele.

– S-ar putea ca în seara asta să ai mai mulți dușmani aici decât are prințul. Ai jignit-o cumva pe ducesa de Huntingdon? Îți aruncă priviri tăioase precum o lamă de cuțit.

Violet își ridică privirea și o zări pe Penelope. Nu mai era cale de întoarcere. Probabil că prietenii lui Blackstone răspândiseră deja vestea logodnei acestuia. Violet trebuia să-și mențină o expresie de indiferență, ca și cum apropierea lui n-ar fi avut nici un efect asupra ei. Și, mai ales, trebuia să nu se uite la Penelope. În câteva minute începea piesa de teatru. Ea și Blackstone aveau să fie în continuare expuși privirilor tuturor celor din sală, dar cel puțin atenția publicului avea să fie parțial îndreptată către scenă. Violet nu se aștepta să mai audă de Penelope sau să se întâlnească din nou cu ea. Își putea imagina cum arăta intimitatea ei publică cu Blackstone și cum părea că o înșelase pe ducesă. Spera că n-o jignise. Fără sprijinul lui Penelope, putea să-și șteargă din agendă planurile legate de balul dat în scopuri caritabile. N-avea să mai existe nici un eveniment public care să susțină munca acelor croitorese din Spitalfields.

Violet ședea în mijlocul companionilor prințului. Blackstone nu știa de care dintre ei se îndoia mai mult – de prințul cel zevzec, de uriașul care îi servea acestuia drept gardă de corp, de generalul cel politicos, de contesa prea iubăreață sau de soțul ei care bea vinul roșu ca pe apă. Era de datoria lui s-o păzească pe Violet. Cu o ușoară ajustare a poziției scaunului, constată că o putea supraveghea perfect. În seara aceea, ea purta o altă rochie de un roșu închis, intens, care îi punea în valoare pielea albă și strălucitoare. Își ținea capul sus, dar el, văzându-i poziția încordată a gâtului, ghicea tensiunea din întregul ei trup. Un obelisc de marmură ar fi fost mult mai destins.

Nu-i scăpase unda de panică din expresia ei atunci când își dăduse seama că trebuia să fie prezentată drept logodnica lui. Era surprins că, după perioada pe care o petrecuse în Grecia, un astfel de lucru încă îl mai putea deranja. Se întrebă de ce. Ea rupsese adevărata lor logodnă, așa că n-ar fi trebuit să se tulbure deloc rupând una falsă, dar el nu mai era sigur că știa cine era Violet cu adevărat.

Cât fusese el plecat, ea devenise cumva acea femeie rece și sofisticată de acum, îmbrăcată într-o rochie la modă care etala ornamente de dantelă neagră și care avea o culoare de-a dreptul îndrăzneață. Doar o urmă de pistrui palizi pe obraji și pe nas mai amintea de fata de odinioară, de fata încrezătoare care fusese ea.

Fusese o greșeală s-o sărute, o greșeală pe care o repetase atât de des în trecut încât acum ar fi trebuit s-o evite. Cândva, sărutul lui Violet îi dusese pe amândoi la nebunia unei logodne.

La acea vreme, el crezuse că era cu totul independent de familie. Tatăl, mama și surorile păruseră să ducă vieți separate de a lui, așa că se socotise liber să se căsătorească cu Violet indiferent de dezaprobarea pe care familia și-ar fi putut-o exprima. Crezuse că luase în calcul tot ceea ce se putea spune sau face împotriva căsătoriei lor. Știa că era posibil ca tatăl lui să-i suprime alocația, dar avea economii, iar George Hammersley s-ar fi îngrijit de ele. La urma urmelor, Blackstone Court urma să devină cândva a lui, indiferent dacă taică-său era sau nu de acord cu proiectata căsătorie dintre Violet și fiul lui. Blackstone nu prevăzuse niciodată că avea să fie silit să-și aleagă familia în detrimentul lui Violet, așa cum nu se îndoise niciodată de angajamentul ei față de uniunea lor.

Dar, chemat la căpătâiul tatălui său aflat pe moarte, el se gândise doar că trebuia să-i aline pe acei membri ai familiei care aveau să sufere cel mai mult de pe urma acelui eveniment tragic. Făcuse promisiunea pe care tatăl său i-o ceruse.

„Acum tu ești Blackstone!", îi spusese acesta.

Trecuseră zile întregi până să se poată întoarce la Hammersley House și la Violet. Între timp, izbucnise scandalul. Toată înalta societare londoneză văzuse tabloul, iar el se dusese la Hammersley House ca să găsească alinare în brațele lui Violet. În schimb, o găsise cu sufletul rănit și de neatins. Blackstone încă nu știa care dintre ei doi greșise mai mult în acea noapte, în acel moment crucial în care el se așteptase ca ea să-l aleagă și să lase lumea să spună ce voia. În schimb, Violet pusese capăt logodnei lor și-i dăduse înapoi inelul.

Fusese o greșeală s-o sărute de dimineață, nu pentru că gestul acela ar fi invocat trecutul, ci pentru că el voia să repete acel sărut și să schimbe viitorul.

În timpul primului act al piesei, Violet ședea între Dubusari și prinț, în timp ce contele privea spre sală. Pe scenă, actorii se străduiau cu îndârjire să-și facă auzite replicile și se bazau pe comicul unor gesturi exagerate. Violet îi studie pe conte și pe contesă, care nu se potriveau cu nici una dintre ideile pe care ea și le făcuse despre cum se comportau cuplurile căsătorite. Cei doi nici nu aveau

un atașament cald unul față de celălalt și nici nu se purtau ca și cum familiaritatea dintre ei i-ar fi predispus să se hărțuiască și să se agaseze reciproc, chiar și atunci când erau și alte persoane de față. Violet trebui să recunoască în sinea ei că se putea ca ea să nu cunoască toate posibilitățile oferite de căsătorie. Moartea timpurie a mamei ei nu-i dăduse ocazia să cunoască mare lucru din căsnicia părinților, lipsind-o, astfel, de informații prețioase. Dar, în cazul de față, ea intuia că relației dintre conte și contesă îi lipsea ceva, un liant, fie că era vorba de afecțiune sau de iritare, de un indiciu care să arate că cei doi erau făcuți unul pentru celălalt.

Prințul se aplecase în față, captivat de piesă, și rămase astfel până la sfârșitul primei părți. Apoi el se întoarse spre Violet ca să declare că i se părea remarcabilă tânăra actriță care o interpreta pe sclava pierdută. Prințul chiar își șterse ochii umezi atunci când se jucă scena despărțirii dintre tânăra sclavă și tatăl ei.

Pauza care urmă aduse un alt oaspete în loja lor: Penelope Frayne, ducesa de Huntington. La sosirea ei, scaunele și persoanele fură mutate din nou. Penelope îi zâmbi lui Violet și-i făcu o reverență grațioasă prințului, care, fiind informat de rangul Excelenței Sale, o ridică pe dată în picioare. Penelope îi mulțumi pentru amabilitate și îl rugă s-o prezinte companionilor lui. Prințul făcu introducerile în chip admirabil, încheind cu Blackstone și cu Violet.

– Oare fiecare lady englezoaică e mai frumoasă decât precedenta? se întrebă retoric prințul, făcând o reverență amplă. Ducesă, o să-mi frângeți inima dacă, la fel ca domnișoara Hammersley, aveți un logodnic!

Lui Violet nu-i scăpară încordarea bruscă a lui Penelope și ușoara grimasă din zâmbetul ei. Dar ducesa își reveni imediat.

– Am un soț, Alteță.

– Aha, un soț!

Prințul nu considera că existența unui soț ar fi fost un amănunt important.

– Soțul trebuie să facă întotdeauna loc pentru admiratorii soției sale. Vă rog să-mi permiteți să vă devin *cavalier servente*, ducesă. Pariez că aveți mulți.

– Sună foarte italian, Alteța Voastră!

Prințul îi rugă pe toți să ia loc din nou. Blackstone se așeză alături de cei din suită, iar Penelope se așeză lângă Violet.

– Ce s-a întâmplat cu prințul? întrebă Penelope trecându-și un deget înmănușat peste buze. E secret de stat, sau ai voie să spui?

Întrebarea ei se referea la prinț, dar privirea îi era ațintită asupra lui Blackstone. Violet vedea bine asta.

– Înțepături de albine!

– Ce? se miră Penelope, iar râsul îi fu dezinvolt și sincer, la fel ca și privirea pe care i-o aruncă lui Violet. L-ai dus la unul dintre proiectele tale?

– Exact.

– Trebuie să recunosc că rezistă eroic!

Din nou, privirea ducesei se întoarse spre Blackstone. Apoi o privi pe Violet și vorbi din nou:

– Prințul nu pare să înțeleagă prea bine cum merg lucrurile pe la noi, nu-i așa?

Violet confirmă cu o înclinare din cap. Dar, în gând, încercă să descopere ce văzuse cealaltă femeie la baron. Pentru ea, el era în același timp Blackstone și opusul a ceea ce considera ea a fi Blackstone. Pe vremea când fuseseră iubiți, el i se păruse mult mai în vârstă decât ea, dar acum își dădea seama că nu avusese decât șaptesprezece ani atunci când îl întâlnise pentru prima dată. Crezuse că el știa infinit mai multe decât ea, fiindcă era în stare să călărească și să tragă cu arma, fiindcă se descurca în conversațiile despre bani și politică pe care le purta cu tatăl și cu fratele ei. În acele prime luni petrecute alături de el, Violet se temuse mai presus de orice că Blackstone avea s-o găsească ignorantă și prostuță, asemenea celorlalte fete.

Penelope o urmărea cu atenție, iar ea încercă să-și păstreze o expresie senină și indiferentă.

– Acum, draga mea Violet, am venit să-ți ofer compătimirea mea, așa cum știu că trebuie. Mă gândesc că ți se pare destul de ciudată întoarcerea lui Blackstone în acest moment de triumf al tău, urmă ea în timp ce Violet își studia mâinile înmănușate. Dar ce vrea să spună prințul atunci când îl numește logodnicul tău? E adevărat anunțul din ziare?

Dintr-odată, Violet își ridică privirea. El fusese de acord să nu publice anunțul în presă. Și totuși o făcuse!

– Te rog să nu înțelegi greșit situația noastră. Fratele meu trebuia să fie gazda prințului, după cum știi, dar afacerile au întârziat

întoarcerea lui Frank la Londra, iar ministerul ni l-a trimis pe Blackstone, fiindcă el cunoaște acea parte de lume din care vine prințul.

– Aha, deci Blackstone v-a fost impus de un guvern indiferent sau prost informat, spuse ducesa aruncându-i o ocheadă lui Blackstone.

– Am sperat că o să înțelegi.

Penelope se ridică.

– Cred că da. Perfect. Pur și simplu, am rupt scrisoarea ta, Violet. Trebuie să ținem totuși balul nostru, draga mea. Insist!

Faptul că ducesa se ridicase le semnală celorlalți încheierea pauzei. Astfel, se produse o mișcare generală a scaunelor, pentru ca ea să poată ieși din lojă. Blackstone se ridică, la rândul lui, întinzând o mână ca s-o ajute să treacă printre scaunele risipite peste tot. Nu voia să-i acorde atenție în mod special. Era firesc pentru el să fie galant. Doar că zâmbetul lui le făcea pe femei să dorească mai mult de la el, să dorească ceva ce trupul lui păcătos părea să promită. Violet înțelese că ducesa profita la maximum de contactul ei momentan cu Blackstone. Atunci când ea îi mulțumi baronului pentru ajutorul dat, acei ochi verzi transmiseră o invitație subtilă. Contesa observă și ea, iar chipul ei își pierdu pentru scurt timp dulceața de păpușă. Spectacolul se reluă. În starea ei de spirit tulburată, Violet nu reținu nimic din chinurile sclavei sau din întâlnirea emoționantă a acesteia cu tatăl ei muribund. Meditând la trecut, Violet își dădu seama că se îndrăgostise de Blackstone pe vremea când era fată, adică într-o epocă în care nu-l văzuse în compania altor femei. El era prietenul fratelui ei și părea să le aparțină lor, familiei Hammersley, și ei în special. Știa că el avea mamă și surori, dar nu-și imaginase că avea cunoștințe printre celelalte femei și nici nu se gândise la felul în care îl vedeau acestea sau la felul în care el le vedea pe ele. Acum Violet își dădea seama că în atitudinea lui Blackstone față de femei era ceva mai mult decât amabilitate. Corpul lui părea conceput să trezească o conștiință a senzualității în orice femeie pe care o întâlnea.

Prietenii lui vedeau asta. Ducesa o văzuse, de asemenea, dar Violet n-o văzuse până acum, pentru că îl cunoscuse doar la Hammersley House. În acele zile de început, ei doi n-ar fi putut fi mai singuri nici dacă ar fi fost aruncați la țărm pe vreo insulă

pustie dintr-o mare îndepărtată, precum Crusoe. Absurdul situației o lovi puternic. Toate regulile de comportament feminin existau pentru ca fetele impresionabile, așa cum fusese ea, să nu fie supuse efectului emoționant al prezenței unui bărbat. Făcuse greșeala de a se crede diferită de celelalte fete. Știa că avea o minte bună și nervi tari. Nu fusese niciodată prostuță și se simțea neînfricată. Se înșelase. Singurul lucru corect și de bun-simț pe care îl făcuse în toată relația ei cu Blackstone fusese să pună capăt logodnei lor.

Și ar fi făcut bine să țină minte asta. El încă purta pe deget inelul cu blazon, poate că cel mai faimos blazon din Anglia, cu *B*-ul masculin, îndrăzneț și inconfundabil pe fundal negru și cu frunzele de acantă gravate în aurul din care era făcută veriga. Inelul era pictat amănunțit în faimosul tablou cu degetele bărbatului întinse posesiv pe clavicula goală a unei frumuseți culcate, prin asta sugerându-se că acel bărbat o revendica pe femeie ca fiind a lui.

Umilința prin care trecuse o învățase pe Violet nu numai adevărul despre bărbați, ci și despre caracterul adevăraților prieteni. Colegele de școală cărora le anunțase logodna o abandonaseră imediat ce se aflase public că fusese umilită. De atunci, învățase cum să judece un potențial prieten. Satisfacția de a se ști înțeleaptă și de a fi sigură că, sporindu-și cunoștințele despre oameni, devenea și mai înțeleaptă, era o satisfacție deosebit de plictisitoare. A fi înțelept nu-ți grăbea evoluția, nu te făcea să râzi sau să strigi de fericire. Însemna pur și simplu că învățai să nu te poticnești și să nu-ți rupi picioarele. Violet spera ca, în timp, după întoarcerea lui Frank, să poată să-și scoată de pe deget diamantul fals al lui Blackstone și s-o ia de la capăt.

Câteva ore mai târziu, Blackstone intră în camera lui Frank. Deborda de autoritatea relaxată care-i era proprie.

– Ce ai aflat în seara asta? întrebă el.

Violet aprinsese câteva lumânări, fiind în stare să facă orice ca să reducă gradul de intimitate al întâlnirii lor. Nu voia să se repete sărutul de dimineață. Se înfășurase într-un șal de lână călduros și-și trăsese lângă fereastră un fotoliu confortabil.

– Frank n-a văzut niciodată regimentele prințului. Asta a părut să-l nedumerească pe prinț, de parcă nu-și dădea seama cum de reușise să nu-i arate regimentele acelea musafirului său englez.

– Cum de nu le-a văzut Frank?

– Se pare că soldații sunt staționați departe de capitală, într-un loc numit Tiraspol. Mi s-a părut că Dubusari s-a grăbit să distragă atenția Alteței Sale de la subiectul ăsta.

– Dubusari conduce totul. Și nu-i atât de fragil pe cât pare.

Blackstone o privea din cealaltă parte a camerei, cu o expresie preocupată. După întâlnirea lor de dimineață, părea la fel de hotărât ca și ea să se țină la distanță.

– Ai dreptate, recunoscu Violet. Dubusari nu obosește niciodată, iar Cahul îl urmărește la fel de mult ca pe prinț.

– Deci ce facem cu informațiile astea? Ne ajută ele să-l găsim pe fratele tău?

Blackstone îi distrăgea atenția cu „noi și „ne". Ei nu se încadrau în conceptul de „noi", iar să se convingă de contrariu ar fi fost pentru Violet o relaxare periculoasă în calea amintirilor, care se tot adunau ca și când ar fi fost niște trupe pregătite de atac.

– Contele și contesa nu se comportă ca niște oameni căsătoriți, spuse ea.

– Ai dreptate în privința asta. Dacă ar fi putut, ea l-ar fi eliminat până acum.

În clipa aceea, el păru s-o vadă cu adevărat și se îndreptă spre ea. Întinse mâna, își deznodă nodul de la cravată și și-o scoase, iar apoi își descheie un nasture de la cămașă astfel încât vârfurile gulerului i se lăsară în jos. Privindu-l cum arunca cravata peste spătarul unui scaun, Violet înghiți în sec. Voia ca el să nu mai fie atât de familiar și să nu se mai simtă atât de în largul lui, ca și cum ar fi reluat lucrurile de unde le lăsaseră.

– Să-l ucidă? întrebă ea. Contesa asta pare să aibă șaptesprezece ani și vorbește despre rochii și pălării. Nu mi-a spus niciodată nimic care să dea de înțeles că ar fi altceva decât o gâsculiță, și-și flutură genele la tine cu suficientă forță ca să spulbere frunzele de pe aleea unei grădini.

Blackstone își sprijini un cot pe șemineu.

– E un soi ciudat de seducătoare, sunt de acord. Totuși, ea nu bate cu bâta, ci cască ochii, spuse el făcând ochii mari, ca să exemplifice.

– Seducătoare? se miră Violet, gândindu-se că Blackstone era expert în a recunoaște așa ceva într-o femeie.

– Ai observat? E mult mai versată decât o fetișcană care flirtează. Are un adevărat repertoriu de gesturi neajutorate – mâna tremurândă pusă pe mâneca unui bărbat, ridicarea neputincioasă din umeri – nimic accidental, nimic spontan. Și mereu urmărește efectul, dar ea însăși nu e afectată. Nu ca prietena ta, ducesa.

– Cuvântul „prietenă" exagerează gradul de legătură dintre mine și Penelope Frayne.

– Cu toate astea, ea ți-a făcut vizite. Tu i le-ai întors. Lucrați împreună la organizarea acelui bal pe care-l numiți „inițiativa voastră lăudabilă"

Privirea lui Blackstone era vicleană și sugestivă, arătând că el observase mai multe despre calendarul lui Violet decât i-ar fi plăcut acesteia. Însă baronul nu văzuse ceea ce ei îi era acum deosebit de clar: interesul ducesei de Huntingdon pentru actele de caritate ale domnișoarei Hammersley apăruse după întoarcerea lui, a lui Blackstone. Ducesa căutase s-o cultive pe Violet nu de dragul filantropiei, ci din interes față de persoana lui Blackstone.

– Violet, ești cu mine? Noi încercăm acum să înțelegem inamicul!

Ea își ridică privirea și văzu ochii lui albaștri privind-o cu intensitate. Trebuia să-l facă să nu mai spună „noi"

– Cine e Vasiladi?

El se îndepărtă de șemineu și se îndreptă spre biroul lui Frank.

– Vasiladi e un patriot grec alături de care am petrecut ceva timp.

– Nu trebuie să mă minți în legătură cu el. Pot să mă uit la tine și să văd că ospitalitatea lui n-a inclus suficientă mâncare. Vasiladi e motivul pentru care ai ipotecat Blackstone Court?

– Credeam că ești dornică să-i investighezi pe cei care ți-au răpit fratele.

Violet respiră adânc și mărturisi:

– Am pus un bancher să te investigheze.

– Ai făcut-o? întrebă el, apăsându-și palma pe biroul lui Frank, iar inelul cu sigiliu strălucі puternic pe degetul lui. Ești îngrijorată să nu urmăresc să pun mâna pe averea ta cu ajutorul falsei noastre logodne?

– Ai publicat un anunț în ziare după ce ne-am înțeles să n-o faci.

– De fapt, n-am făcut asta. Angajatorul meu a făcut-o.

– Guvernul? De ce?

El nu răspunse.

– Blackstone, izbucni Violet, investigatorul meu a descoperit că întreaga moștenire care îți aparține exclusiv e ipotecată! Casa ta din Londra e închiriată. Blackstone Court e închiriată și ea. Unui fabricant de porțelanuri. Unui om care face bibelouri pictate.

– E un fabricant destul de prosper.

Lui Violet i se încleștau mâinile pe faldurile șalului. Își dorea să-l lovească și să-i spulbere acel calm imperturbabil.

– Iar mama și surorile tale locuiesc la Bath. Și nu în cea mai elegantă dintre case.

– Da, Elena n-a ezitat să-mi detalieze dezavantajele situației lor confortabile, dar lipsite de orice strălucire. Mă aștept să le readuc la o situație mai bună în decurs de un an.

– N-am putut să descopăr unde locuiești. Se pare că nu ai un grajd propriu, dar astăzi ai fost...

El îi aruncă peste umăr o privire pe care Violet i-o mai văzuse înainte, atunci când ea rupsese logodna lor. Fața lui era lipsită de expresie, ca și cum sufletul i-ar fi plecat din trup, lăsând în urmă doar o mască. Dar el se și schimbase în decursul timpului. În lumina lumânării, Violet văzu scobiturile de pe fața lui trasă, contururile ascuțite care îl făceau să se deosebească mult de prietenii lui, ale căror chipuri erau netede și prospere. Mintea ei, mintea ei activă, mintea ei de neoprit, care voia să știe totul, continua să pună cap la cap piesele din puzzle. Violet se ridică de pe scaun.

– Anul tău în Grecia n-a fost legat de capre și de haremuri, ci de răscumpărare. I-ai dat bani lui Vasiladi, spuse Violet după ce, în câteva clipe, calculase, pusese cap la cap puținul pe care îl știa, însă Blackstone nici măcar nu clipi, necum să-și schimbe expresia feței. Cât de mult trebuie să fi plătit! exclamă ea, aproape voind să întindă mâna spre el și totuși lăsându-și-o încleștată pe șal. Ce ai răscumpărat, Blackstone?

– Investigația dumneavoastră a fost destul de amănunțită, doamnă, răspunse el apropiindu-se de ea, cu gura devenită acum doar o linie întinsă.

Violet își ridică bărbia ca să-i întâlnească privirea sumbră și fixă. El se întinse și-i desprinse mâinile de pe țesătura de lână a șalului.

– Doar n-ai un câine în poală, ascuns sub asta, Violet!

Marginile șalului se desfăcură, iar ea simți cum alunecară și cum o învălui aerul rece.

Blackstone îi luă mâna stângă în mâna lui și-și strânse degetele în jurul falsului inel de logodnă pe care i-l dăduse.

– Violet, pe degetul tău e doar un giuvaier fals. Averea ta cea mare nu e în pericol din cauza lipsei mele de avere, spuse el întorcându-se cu spatele.

– Ai fi putut să-mi spui, pledă Violet, părând să i se adreseze spinării lui.

Ea chiar că nu-l înțelegea. Cândva, Blackstone riscase oprobriul public logodindu-se cu ea fără să aibă avere proprie. Dacă ar fi luat-o de nevastă, ar fi fost numit vânător de zestre și ar fi îndurat și mai multe scandaluri publice. Ea nu știuse niciodată de ce luase el atunci o astfel de hotărâre. Deschise gura ca să-l întrebe, dar el îi aruncă peste umăr o privire sumbră și spuse:

– Aș prefera, ca de obicei, ca preocupările mele private să nu fie atât de mult expuse publicului.

Violet rămase uimită. Iată că se sfârșise cu „noi" și cu „pe noi"

– Ai spus că soldații prințului sunt cantonați la Tiraspol, continuă el, schimbând vorba.

Ea dădu din cap, adeverind.

– Asta e la granița cu Rusia. Interesant, comentă el, revenind la tonul său obișnuit. Mă întreb cine a decis să antreneze armata acolo.

Violet se strădui să stea dreaptă și să aibă un aer ferm. Blackstone își revenise. Era stăpân pe sine. Putea să intre în Hammersley House, să răsfoiască paginile agendei ei și să-i tulbure viața, dar ea n-avea voie să afle nici cel mai mic lucru despre viața lui.

Iar Frank era încă dispărut.

Capitolul 14

„...ar trebui să mai țineți seama de faptul că, în ciuda numeroaselor dumneavoastră farmece, nu e deloc sigur că o să vi se mai facă vreodată o altă cerere în căsătorie."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Violet îl găsi pe domnul Rushbrooke în salonul ei decorat în galben pai, la o oră excepțional de matinală. În ultimul timp lucraseră împreună ca să sponsorizeze un meci de crichet între un grup de băieți din oraș și câțiva elevi de colegiu. Pentru excursia din acea zi, Violet se îmbrăcase într-o rochie de bumbac ciocolatiu, cu un cordon împletit în talie și cu un guler pătrat, de muselină brodată. Nici măcar un centimetru din persoana ei n-ar fi fost expus privirii lui Blackstone.

Granthem intră în salon, îl salută pe vizitator și întrebă dacă domnul Rushbrooke o însoțea pe domnișoara Hammersley la meciul de crichet. Domnul în cauză deveni destul de posomorât și-și exprimă regretul că n-o putea face. Noaptea îi redase culoarea naturală, cu excepția a două pete roșii în obraji, ca niște focuri strălucitoare, aprinse deasupra hainelor sale negre și sobre de cleric.

O fixă pe Violet cu o privire severă și anunță că nu-i va ocupa mai mult de un minut din timpul ei prețios.

– Domnule Rushbrooke, luați loc și lăsați-ne să vă oferim ceai și prăjituri cu marmeladă.

– Dacă insistați, domnișoară Hammersley...

– Desigur. Efectele soarelui nu sunt de neglijat. Sper că veți avea grijă de sănătate până când vă veți simți pe deplin recuperat.

Violet îi făcu semn din cap lui Granthem, care plecă imediat. Probabil că deja comandase o tavă cu gustări și răcoritoare.

Ea se așeză, iar domnul Rushbrooke făcu același lucru, dar cu o reticență evidentă. O privea cu o expresie de bosumflare încruntată, ca și cum s-ar fi simțit jignit, și părea că se pregătea să țină un discurs.

Granthem se întoarse însoțit de un lacheu care ducea o tavă cu ceai și prăjituri. În timp ce o așeza pe masă în fața ei, îi zâmbi.

– Băieții dumneavoastră au meci astăzi, nu-i așa, domnișoară?

Violet dădu din cap, adeverind.

– Mult noroc, atunci! O să pariez pe ei.

Acestea fiind zise, Granthem își drese glasul, iar lacheul se retrase în anonimatul cuvenit. Odată cu plecarea lor, Violet simți cum greutatea dezaprobării lui Rushbrooke se instala în cameră. Ea turnă ceaiul, îl servi și așteptă.

După mult prea mult timp, invitatul ei își șterse firimiturile de pe degete.

– Recunosc că sunt dezamăgit, domnișoară Hammersley. N-am înțeles că intenționați să-l aduceți ieri pe lordul Blackstone cu dumneavoastră, zise el încruntându-se spre mâinile lui Violet.

Ea încetă să-și mai răsucească pe deget diamantul fals de la Blackstone. Ce situație ridicolă! Nu-l putea învinovăți pe Rushbrooke pentru că înțelesese greșit adevărata situație.

– Suntem adesea împreună în etapa de acum a logodnei noastre.

– Înțeleg, dar nu cred că o logodnă cu un bărbat ca Blackstone vi se potrivește, domnișoară Hammersley.

Violet simți că se încorda. Diamantul și înșelătoria pe care o reprezenta îl vădeau pe domnul Rushbrooke ca fiind impertinent. Ea vru să-i reamintească faptul că, deși erau prieteni, el nu era în măsură s-o sfătuiască într-o astfel de decizie personală.

– O femeie trebuie să decidă singură ce bărbat i se potrivește, răspunse ea pe un ton pe care încercă să și-l facă deosebit de blând și socotind că, dacă el înțelegea aluzia, puteau trece peste momentul stânjenitor. Mai doriți ceai?

Domnul Rushbrooke clătină din cap și se aplecă în față, vorbind foarte serios și nemaipăstrând nimic din aerul vechiului prieten pe care îl îndrăgise Violet:

– Draga mea domnișoară Hammersley, o femeie poate greși în acordarea afecțiunii ei unui anume bărbat. Blackstone e un om care

reprezintă un afront pentru tot ceea ce am lucrat noi în rândul celor săraci. V-a sucit mințile. Nu puteți gândi cum trebuie. Ați abandonat toată munca noastră!

Violet simți prima împunsătură de supărare și o dorință complet absurdă de a-l apăra pe Blackstone.

– Domnule Rusbrooke, sunt obligată temporar să fiu gazda prințului, dar, odată ce vizita acestuia se încheie, o să-mi văd de treburile mele obișnuite.

– Cum puteți... logodită cu un asemenea om... dușmanul a tot ceea ce încercăm să facem împreună?!

– Trebuie să recunoașteți că ieri lordul Blackstone a acționat cu promptitudine și cu bunăvoință atunci când vi s-a făcut rău.

Iată adevărul curat. Blackstone era la fel de amabil cu clericii prostuți și cu caii nervoși care încercau să-l ucidă.

Ușa salonului se închise încetișor în spatele lui Violet. Ea își puse jos ceașca de ceai și se pregăti să se ridice de îndată ce Granthem ar fi anunțat că trăsura aștepta. Ea s-ar fi bucurat să pună capăt acelei întâlniri stânjenitoare.

Dar Granthem nu spuse nimic, iar Rushbrooke continuă:

– Cu toate astea, un om cu obiceiurile de trândăvie și excesele lui Blackstone n-ar fi trebuit să fie prezent la o manifestare menită să promoveze industria și munca cinstită.

Acum era evident că Violet trebuia să-și oprească oaspetele înainte ca, din pricina siguranței și a insistenței cu care el se străduia să-i arate că o cunoștea, să se producă o ruptură iremediabilă între ei doi.

– Domnule Rushbrooke, cred că...

Nu ajunse să mai spună și altceva. O pereche de mâini calde și puternice i se așezară pe umeri. Blackstone.

Vocea lui, liniștită și rece, părând atât de sigură și de calmă după efuziunile lui Rushbrooke, răsună în salon:

– Ai spus destule, Rushbrooke!

Obrajii lui Rushbrooke căpătă o nuanță alarmantă de roz.

Se ridică brusc în picioare și-și ațintă peste capul lui Violet, spre Blackstone, un deget tremurător.

– Tu, tu ai distrus o femeie bună!

Mâinile lui Blackstone rămaseră nemișcate pe umerii lui Violet, degetele apăsate pe clavicula ei.

– Îi interpretezi greșit caracterul, Rushbrooke, dacă îți închi-i că eu sau oricine altcineva o poate corupe pe domnișoara mmersley. Iar acum, dacă aș fi în locul tău, aș pleca.

– Ești...

– Acum, Rushbrooke. Cu demnitatea încă intactă.

Mâinile lui Blackstone o împiedicau pe Violet să se ridice ca ·și conducă oaspetele.

Acesta făcu un pas înainte, ciocnindu-se de masa de ceai și runcinând cești le pe farfurii. Se redresă, se răsuci iute pe călcâie plecă. Nu trânti ușa, ci o închise cât de ferm îndrăzni.

Violet stătea nemișcată sub mâinile lui Blackstone. Nu se putea tărî dacă să-i mulțumească pentru că îi luase apărarea sau să-l ească pentru că se amestecase. Îl alungase pe unul dintre priete-ei, îl șterse se din viața ei așa cum un partener de dans e șters de un carnet de bal. Dar nu-și dădea seama cu adevărat ce gândea mnul Rushbrooke despre ea, sau cum se făcea că el devenise nu ît un prieten, cât un bărbat care credea că putea prelua controlul upra vieții ei.

– Se pare că ți-am creat probleme, spuse Blackstone.

– Da, cred că unul dintre noi, domnul Rushbrooke sau eu, tre-ie să demisioneze din Asociația Apicultorilor.

– Nu trebuie s-o faci tu. O s-o facă el.

Violet își dădu seama că Blackstone avea dreptate. Deși se aflase ar de trei ori în compania domnului Rushbrooke, el îl înțelesese rfect.

– Mă aștept să primesc o scrisoare de la el în cursul zilei de ăzi.

– Nu ți-ar fi fost un soț bun, Violet.

Își luă mâinile de pe umerii ei, iar Violet tremură după ce nu mai simți acolo. Mâinile lui fuseseră calde și neașteptat de ali-toare. Dar ea nu-l asociase niciodată pe Blackstone cu alinarea.

– Văd asta. O să-i șterg numele de pe lista de candidați de nă-jde la mâna mea. Îți mulțumesc. Nu m-am gândit la el în aceeași nină în care se pare că s-a gândit el la mine.

– Nu, sunt sigur că nu. S-a gândit la tine ca la o modalitate să-și împlinească ambiția de a obține mitra episcopală.

– Tu chiar nu mă flatezi, nu-i așa? întrebă ea coborându-și privirea la mâinile împreunate în poală.

– Credeai că te-a văzut ca pe o femeie frumoasă și dezirabilă pe care trebuia s-o aibă în patul lui?

Pat! Violet nu asociase niciodată noțiunea de pat și pe cea de domnul Rushbrooke. Posibilitatea o făcu să se cutremure și știu că Blackstone îi văzu pe dată reacția trădătoare. Nu-i plăcea să-i dea o asemenea satisfacție. Ce știa ea despre pat, la urma urmei, decât să fie în pat cu el?

– Imaginează-ți, Violet! Tu, soția lui Rushbrooke, întorcându-te să trăiești aici, la Hammersley House, în timp ce acel bărbat serios, în sutană, slujește la o biserică modestă și așteaptă să vină vremuri mai bune. Să zicem că ai parte de obișnuitele felicitări, de tort de nuntă și de prezența prietenilor, deși cred că tatăl tău și Frank n-ar prea zâmbi. Domnul Rushbrooke e roziu de mândrie și de fericire. Se umflă un pic în pene și te strânge de mână, îți spune „draga mea" și „soția mea" cât poate de des. Îți descrie marile proiecte la care o să lucrați împreună, în timp ce îi mustrați pe cei săraci ca să-i determinați să fie corecți și cumpătați. Cu o politețe și cu un formalism elaborate, el vine în dormitorul tău, acoperit decent de la tibii până la bărbie cu o cămașă de noapte și cu un halat, neliniștit, dar hotărât cu tărie să-și facă datoria de soț și de cleric...

– Oprește-te! Nu știi cum s-ar petrece astfel de lucruri între mine și soțul meu!

– Dar știu cum ar putea să se petreacă, Violet.

O sărută pe creștet, iar apoi plecă.

Blackstone îi luă mâna lui Violet ca s-o sprijine în timp ce ea cobora din trăsura deschisă. Ce glumă proastă era acea strângere fermă! Nimic n-o putea stabiliza mai puțin decât atingerea mâinii lui înmănușate care o ținea pe a ei, ajutând-o să coboare. Odată cu sărutul din dormitorul ei și cu alungarea lui Rushbrooke, Blackstone se întorsese în viața ei, dar, de data asta, își spunea Violet în sinea ei, ea nu mai era o fată fără experiență. De data asta știa cum să-i reziste. Norii se îngrămădeau pe cerul albastru

de deasupra lor, transformându-se din alb orbitor într-un gri mohorât. Undeva, prințul sporovăia despre meciul care urma să aibă loc, iar spectatorii se adunau sub o marchiză cu dungi roșii. Un vânticel răcoros făcea să fluture uniformele albe de crichet ale celor două echipe de băieți adunate pe gazonul verde. Dubusari, contele, contesa și Cahul coborâseră dintr-un al doilea vehicul, dar Violet n-avea timp să observe acele evenimente îndepărtate. Lumea ei era tărâmul îngust al atingerii prin care ea și Blackstone erau conectați. Încercă să nu se mai gândească la asta. Puteai stinge o lumânare, puteai închide o ușă, îți puteai lua degetele de pe clapele pianului și puteai opri într-o clipă impresia senzorială a momentului, dar senzația atingerii lui Blackstone o marca într-un fel anume. Pielea ei era mai întinsă, mai sensibilă acolo unde fusese mâna lui.

O atinsese pentru prima dată pe când ea avea treisprezece ani și învăța să călărească. Planul fusese ca Blackstone să-l învețe pe Frank, astfel încât, atunci când fratele ei mergea în vizită la Blackstone Court, el și Blackstone să se poată plimba singuri pe proprietate. Violet li se alăturase celor doi ori de câte ori aveau loc lecțiile lui Frank. Pierduse zeci de atingeri ale lui Blackstone înainte de a învăța să le primească. El îi potrivise piciorul în scară, îi așezase mâinile pe frâie sau o prinsese de talie în timp ce cobora. Apoi, într-o zi, îi aruncase o privire ciudată și se dăduse înapoi. Ea încercase să priceapă sensul acelei expresii săptămâni întregi înainte de a-l revedea. Înțelesese mult mai târziu despre ce era vorba. Iar acum se gândea că nu mai văzuse privirea aceea de ani de zile. Iată unul dintre lucrurile pe care le pierduse.

În momentul în care picioarele ei atinseră de-a binelea marginea gazonului, își retrase mâna dintr-a lui.

– O, domnișoară Hammersley, o zi perfectă, un loc perfect! exclamă prințul.

Alteța Sa purta joben și un costum splendide, albe, de crichet. Pe umăr ducea o bâtă imaculată, neatinsă, cu suprafața de lemn perfect lustruită, fără zgârieturi de la joc.

– Fratele dumneavoastră mi-a dat bâta asta. Mi-a spus că nu pot să-i înțeleg pe compatrioții voștri dacă nu înțeleg jocul de crichet.

Violet își putea imagina scena. Să-i dăruiască gazdei lui din Moldova o bâtă de crichet era exact maniera de a se purta a lui

Frank, un fel al lui de a face din diplomație ceva mai jucăuș și nu un lucru teribil de serios. Violet avusese o idee asemănătoare atunci când propusese un meci de crichet între echipa Knightsbridge și băieții din Camden Town.

În trăsură, Violet și Blackstone stabiliseră că Alteța Sa putea să joace. Episoadele periculoase din ultimele două zile fuseseră accidente sau fuseseră puse la cale de oamenii prințului. Caracterul public al meciului de crichet ar fi trebuit să garanteze o anumită siguranță. Violet privi în jur și văzu doar cele două echipe, grupul de școlari din Knightsbridge și propria ei echipă din Camden Town, alături de familiile lor, care se adunaseră să privească. Se îndoia că în acel public puțin numeros s-ar fi ascuns vreun dușman, cu excepția, poate, a propriilor compatrioți ai prințului.

Alteța Sa bătu cu bâta în pământ.

– O să încerc câteva lovituri de antrenament, dacă se poate. N-am mai avut ocazia de când m-a vizitat fratele dumneavoastră, domnișoară Hammersley. Nimeni din țara mea nu înțelege jocul ăsta.

Prințul tocmai luase poziție, când zgomotul unei alte trăsuri care sosea îi făcu pe toți să se întoarcă. Violet recunoscu pe dată livreaua servitorilor ducesei de Huntingdon. Nu credea că îi pomenise vreodată lui Penelope despre acel meci, nici nu crezuse că ducesa ar fi avut vreun dram de interes față de un joc de caritate între școlari. Dacă Penelope se deranjase să vină atât de departe într-o zi vântoasă, o făcuse pentru Blackstone, nu pentru un grup de băieți anonimi.

– Nu vă supărați că am invitat și alți oaspeți, domnișoară Hammersley?

Prințul îi aruncă bâta lui Cahul și o luă de mână pe Violet. Avea bunul-simț de a arăta ca un școlar care depășise măsura.

– Ducesa m-a asigurat că ar fi foarte onorată să participe la una dintre acțiunile dumneavoastră de caritate, domnișoară Hammersley. Dumneavoastră și Excelența Sa lucrați împreună în interesul unor croitorese, nu-i așa?

– Așa e, Alteță.

El zâmbi larg, încântat că reușise să se descurce. O bătu pe umăr pe Violet și se grăbi să-și întâmpine oaspetele. Violet își dădu seama că Blackstone venise lângă ea.

– Mă întreb cine i-a băgat în cap ideea de a o invita pe ducesă!

– Nu crezi că a fost ideea lui?

– Nu cred că el are capacitatea de a avea o idee.

Blackstone ținea o minge de piele roșie în mână, iar postura lui vădea toată degajarea pe care i-o dădea obișnuința.

Prințul se întoarse însoțit de Penelope și de restul suitei lui. După ce fură schimbate toate saluturile, el începu să-și exprime entuziasmul în legătură cu acel eveniment.

– E un joc periculos, Alteță, comentă Blackstone cu un zâmbet plăcut pe buze. Se spune că o minge de crichet l-a ucis pe Frederick, prințul de Wales, nu departe de aici, nu cu mult timp în urmă.

– Acum șaptezeci de ani, completă Violet și-i aruncă lui Blackstone o privire tăioasă. Mă îndoiesc că tinerii noștri jucători, cu toată îndemânarea lor, sunt în stare să arunce cu o asemenea putere letală. O să punem fiecare echipă să aleagă un jucător care să vă lanseze mingea, Alteță. O să fie o onoare pentru ei.

Blackstone dădu din cap în semn de aprobare, cu o licărire amuzată în ochii lui întunecați.

– Prințe și Excelența Voastră, mă duc să văd ce fac băieții domnișoarei Hammersley, da?

Blackstone îi conduse pe teren, îndreptându-se apoi spre echipa lui Violet, aflată în partea opusă. Violet voia să știe cum își dăduse el seama care era echipa ei, dar n-avea de gând să-l cheme înapoi.

Se întoarse la propriile îndatoriri, salutând echipa din Knightsbridge. Băieții aceia erau siguri de victorie și conștienți de favoarea pe care le-o făceau unor muritori mai puțin importanți. Violet presupunea că nu erau atât de diferiți față de fratele ei atunci când el fusese de vârsta lor, dar siguranța lor în privința victoriei o irita, iar zâmbetele îi deveniră din nou încordate. Iată rezultatul faptului că Blackstone se întorsese în viața ei! Lucrurile pe care le făcuse ani de zile i se păreau acum iritante. Dar nu mai conta. Trebuia să le facă oricum. Și să continue să le facă și după ce el pleca din nou.

Încercă să fie atentă la oaspeți, dar îl vedea pe Blackstone în mijlocul băieților ei, în timp ce Penelope și prințul priveau. Băieții păreau să beneficieze de întreaga atenție a lui Blackstone. El îi conduse spre centrul terenului, spre fâșia dintre butuci, și-i puse să-și

frece mâinile de iarbă. Își dezbrăcă jacheta și o aruncă neglijent la o parte, astfel încât mânecile albe ale cămășii îi fluturau în vânt, în timp ce vesta de mătase gri îi scotea talia în evidență. Violet privi cu groază cum îi punea pe băieți să-și șteargă mâinile pe noii lor pantaloni de flanelă albă. Băieții rânjiră unul la altul și făcură schimb de îmbrânceli și de palme. Apoi Blackstone îi întoarse ca să se uite la teren. Jucătorii se răspândiră, studiind terenul și făcând gesturi spre diferitele părți ale acestuia. Apoi Blackstone dădu mâna cu fiecare dintre ei și se întoarse spre ea cu pasul lui ușor. Prințul, ducesa și Cahul rămaseră pe teren, în timp ce prințul exersa lovituri de antrenament.

– De unde ai știut că șepcile albastre sunt echipa mea? întrebă Violet, care tare ar fi vrut să știe ce credea ducesa de faptul că Blackstone se îndepărtase de ea.

– După faptul că au echipamente noi, răspunse el.

– Am vrut ca ei să fie dotați ca la carte. Nu sunt jucători inferiori doar pentru că nu frecventează o școală publică.

– Sunt sigur că nu sunt.

– Atunci de ce i-ai pus să-și murdărească uniformele albe și noi?

– Vrei ca ei să câștige? întrebă el în timp ce lua un pahar cu bere pe care i-o oferea un chelner.

– Da.

– Atunci, mulțumește-mi, Violet. Dacă se tem să nu se murdărească de iarbă, n-au cum să joace fără nici o frică.

El întinse mâna și-i dădu o șuviță de păr pe după ureche, vârându-i-o sub boneta de mătase de culoarea ciocolatei pe care ea și-o cumpărase de la doamna Girard.

„Nu mă face să te iubesc din nou!" se gândi Violet.

– Și de ce i-ai spus prințului despre acea poveste veche despre moartea lui Frederick? Ai vrut să-l îngrozești?

– Mi-a venit în minte. Eu sunt un bun cunoscător al trecutului, iar prințul are nevoie de un mai bun simț de autoconservare. El n-are deloc.

Blackstone dădu berea pe gât și se întoarse pe teren.

Contele, contesa și Dubusari se întoarseră lângă spectatori, ca să urmărească meciul împreună cu Violet. Ea ar fi trebuit să le pună întrebări și să încerce astfel să lămurească misterul absenței lui

Frank, dar nu putea s-o facă atâta vreme cât Blackstone stătea pe teren, alături de ducesă.

Mai întâi baronul, apoi prințul îi dădură ducesei lecții de ținut bâta de crichet. Prințul îi arătă lui Blackstone bâta, iar apoi Blackstone o testă cu câteva mingi de la unul dintre băieții lui Violet. Îi arătă ceva despre bâtă prințului, iar apoi un băiat înalt din echipa Knightsbridge îi oferi prințului bâta sa. Blackstone îi înmână lui Cahul bâta dăruită de Frank, iar apoi luă poziție în spatele porților, ca să-l încurajeze pe prinț. După ce lovi o minge peste linie fără să ricoșeze, Alteța Sa o escortă pe Penelope afară de pe teren, rumen la față după triumful obținut. Apoi își șterse fruntea și acceptă un pahar de bere rece, pe care-l savură alături de Violet.

– Domnișoară Hammersley, trebuie să-i mulțumesc fratelui dumneavoastră. El m-a învățat bine.

Arbitrii le făcură semn băieților să înceapă jocul. Până la ora două, cerul era plumburiu și acoperit de nori. Jucătorii de la Knightsbridge avuseseră un parcurs destul de bun, iar atunci când echipa lui Violet intră pe teren, fu clar că era nevoie ca ei să joace extraordinar de bine ca să-și egaleze adversarii. Blackstone trecea de la un băiat la altul, oferind sfaturi sau o mână liniștitoare pe un umăr. Aruncătorul și jucătorii de câmp de la Knightsbridge îl eliminară rapid pe primul dintre băieții de la bătaie din echipa lui Violet, în timp ce spectatorii se retrăgeau din ce în ce mai mult sub marchiză, cu excepția susținătorilor băieților lui Violet. Ea se scuză față de suita prințului și se duse să-i îndemne pe toți să se adăpostească sub cortul care se agita de la vânt.

Blackstone rămase pe teren. Penelope se așeză lângă Violet.

– E o plăcere să-l privești, nu? întrebă ducesa.

– E un exemplu minunat pentru băieți.

– N-ai văzut niciodată tabloul ăla cu el, nu-i așa?

Violet clătină din cap în semn de negare. Nu era nici o îndoială în privința tabloului la care se referise Penelope și nu exista nici un motiv pentru ca ea, Violet, să pretindă că îl văzuse.

– Ai fi mult mai liniștită acum dacă l-ai fi văzut cândva, fu de părere Penelope. Din tablou reiese limpede că Blackstone e foarte nepotrivit pentru tine!

– Crezi că ar trebui să văd tabloul? Acum?

– Se poate aranja, să știi.

– De ce ar fi nevoie să-l văd? Ți-am spus că îi cunosc adevăratul caracter.

O spusese ca să fie contrazisă. Voia ca cineva să-i spună:

„Violet, dragă, ai înțeles greșit. Blackstone n-are nici un harem, nici o avere pierdută. E un om de onoare și cu principii."

Dar Penelope n-o contrazise. Ea continuă, pe un ton calm:

– Ar trebui să-l vezi pentru liniștea ta, Violet. El e un om aventuros, iar tu, continuă ea ridicând din umeri, nu ești. Tu ești unul dintre oamenii serioși și sensibili de pe lumea asta. Ești dreaptă și cinstită. Nu ești niciodată leneșă. Nu faci strategii și nu riști. Tu bifezi una și alta de pe lista ta. Nu faci lucruri frivole – cum ar fi să iei parte la un joc – doar de plăcere, doar ca să simți că trăiești și ca să te bucuri că faci ceva.

– Sunt condamnată la o respectabilitate plictisitoare. Aparent, pentru mine sunt buni doar cei ca Rushbrooke, spuse Violet, simțind cum obrajii îi ardeau de umilință.

Penelope râse.

– Draga mea, sper din toată inima că nu-i așa. Dar n-o să fii fericită cu Blackstone. E firesc ca el să farmece. E un bărbat care se bucură de femei. O iubită sau o soție nu se poate aștepta la fidelitate sau chiar la un interes susținut din partea unui astfel de bărbat. El e pur și simplu făcut pentru plăcere.

Penelope se întoarse înapoi la prinț și la suita acestuia. Violet urmări acțiunea de pe teren. Ce știa ea cu adevărat despre Blackstone? Baronul era chiar în fața ei, dar în fiecare moment i se amintea că nu-l cunoștea. Cu excepția acelei laturi ale lui care se vădea chiar atunci și chiar în fața ei. Acea bunătate instinctivă cu care era înzestrat.

Violet își amintea de ziua în care împrumutase hainele lui Frank și se dusese, astfel îmbrăcată, să-l asculte pe Ricardo ținând o prelegere despre economie. Stătuse la distanță de studenții din sala de lectură, dar nu atât de departe încât să nu poată auzi conversațiile din jurul ei. Vorbeau despre sport și băutură și se luau unii pe alții în râs în legătură cu datoriile neplătite, iar ea se simțise superioară ca intelect. Apoi, doi dintre cei de lângă ea glumiseră pe seama unui prieten al lor și a decanului Bates, o conversație despre care ea știa instinctiv că era sexuală și obscenă, dar pe care n-o putea înțelege.

Concluzia celor povestite de ei fusese enunțată printre hohote homerice de râs, dar ea tot nu înțelesese la ce anume se referiseră.

Prelegerea de economie o înțelesese fără dificultate, dar faptul că nu pricepuse sensul acelei glume îi rămăsese în minte ca o dovadă umilitoare a ignoranței sale. Nici măcar nu-l rugase pe Frank să-i explice.

Tabloul lui Blackstone și al amantei lui fusese o altă mare glumă pe seama ei. Toți ceilalți îl văzuseră și îl înțeleseseră, în timp ce ea rămăsese o fată ignorantă și neajutorată. Toți ceilalți știau gluma pe care ea n-o știa.

Cu o strălucire îndepărtată și cu un tunet slab, ploaia sosi și-i alungă pe jucători de pe teren. Timp de o jumătate de oră, toată lumea se înghesui sub copertină, iar jucătorii celor două echipe, care rămăseseră grupați ca atare la cele două capete opuse ale cortului, aruncau priviri îmbufnate spre teren.

Cerul începuse să se însenineze în momentul în care Dubusari i se adresă lui Violet:

– Îmi cer scuze, domnișoară Hammersley, dar Alteței Sale îi lipsește una dintre medalii, Ordinul Sfântului Ștefan. Ați putea să-i rugați pe băieții dumneavoastră să se uite prin cort? Sunt sigură că a căzut pe undeva.

Lui Violet nu-i scăpă aluzia că băieții ei ar fi putut să știe unde se află bijuteria lipsă. Blackstone veni pe dată lângă ea.

– Probabil că prințul, atunci când a lovit cu bâta, a dislocat acul cu care se prinde decorația, spuse el.

Părul lui Blackstone era ciufulit de vânt, iar ploaia îi lipise de brațe pânza subțire a mânecilor, conturându-i mușchii bine făcuți. Pe față îi șiroiau firișoare de apă, iar vârfurile negre ale genelor îi scânteiau, îngreunate de picături.

Pentru o clipă, Dubusari păru orice altceva decât blând și politicos, având o mină de-a dreptul amenințătoare. Apoi Cahul ieși în ploaia torențială. Îl priviră pe colos căutând pe jos și apoi ridicând brațul în semn de triumf. El se întoarse sub marchiză complet ud, ca un model de servitor loial.

Nate intră, făcând să sune vesel clopoțelul magazinului lui Kirby. Nu putea să nu fie puțintel mândru de el. Călătoria lui în cartierul docurilor dăduse roade. Încă nu-l zărise pe nici unul

dintre oamenii prințului cutreierând străzile din Wapping, dar în ziua aceea găsise o comoară neașteptată și o băgase în buzunar. Se îndrepta spre Blackstone, dar mai întâi intenționa să-i arate obiectul Mirandei Kirby, ca să-i dea de înțeles că munca lui era importantă pentru caz.

Intrând, îl văzu pe vicontele de Hazelwood, care tocmai se depărta de tejgheaua Mirandei. Ea își ridică privirea, iar faptul că era conștientă de intimitatea momentului cu Hazelwood îi zugrăvea pe obraji o strălucire aparte. Se îndreptă de spate și-i aruncă lui Nate o privire rece. Magazinul era înmiresmat de izul săpunului de bărbierit cu aromă de lemn de santal pe care Mirandei îi plăcea să li-l arate clienților ei.

– Tinere Wilde, trebuie să ai ceva de raportat! făcu Hazelwood.

– Da, milord.

– Nu mă lua cu „milord", Wilde! Cred că Goldsworthy ne-a confundat. Pe tine ar trebui să te trimită să dansezi la Almack's, în timp ce eu cutreier barurile cu reputație proastă din Covent Garden.

Privirea Mirandei deveni ca de gheață.

– Nu spuneți asta, Lord Hazelwood! Nu v-ați născut pentru asemenea locuri! Nate Wilde știe să se descurce în locurile acelea, fiindcă el de acolo vine.

– Familia mea ar fi de acord cu dumneavoastră, domnișoară Kirby. Cu toate astea, am curtat dizgrația, iar ea e o amantă binevoitoare. Acum, vă rog să mă scuzați, plec înapoi la club.

Hazelwood spunea adevărul, indiferent dacă Miranda îl credea sau nu. Dar el avea darul s-o uimească doar prin faptul că era viconte, chiar și în hainele zdrențuite și murdare pe care îl puneau să le poarte. Uniforma pe care Goldsworthy i-o repartizase lui Hazelwood era confecționată în mod deliberat din țesături pătate. Deși vicontele nu mai punea nici o picătură de alcool pe limbă de aproape o lună, Goldsworthy ținea secret acest fapt. Voia ca toată lumea să vadă în Hazelwood același om pe care el îl scosese din închisoarea datornicilor. Se pare că vicontele avusese prima aventură la optsprezece ani și-și băuse sau își jucase toată averea, cu excepția fondurilor pe care le pusese deoparte pentru copiii lui nelegitimi. Taică-său, contele de Vange, își chemase fiul în instanță ca să se asigure că Hazelwood avea să fie chiriaș pe viață

al domeniului său și că proprietatea urma să treacă la moștenitorul lui legitim, în cazul în care trăia și se învrednicea să aibă unul.

Dar Miranda refuza să dea crezare oricărei povești despre el care contrazicea ideea ei de vlăstar de familie nobilă. Ea se încăpățâna să spună că vicontele de Hazelwood n-ar fi putut face lucrurile care se povesteau despre el.

Ușa magazinului se închise în spatele vicontelui, iar Nate avu nevoie de o clipă ca să alunge orice gânduri legate de rivalul lui. Soarta cea crudă îl făcuse s-o cunoască pe Miranda Kirby tocmai atunci când el profita la maximum de oportunitățile care îi ieșiseră în cale prin intermediul polițistului Will Jones. Ea era exact genul de frumusețe pe care Nate n-o putea ignora. Nu știuse, n-avea cum să știe la vârsta de treisprezece ani, pe când era unul dintre băieții lui Bredsell, că o femeie putea avea o asemenea influență asupra unui bărbat.

Era un fapt ciudat, dar nu mai puțin adevărat, că o anume înclinare a capului sau felul în care se legăna o buclă castaniu-roșcată, o fâșie de piele albă ca frișca sau rotunjimea unui braț – toate astea puteau opri un bărbat din drumul lui, îi puteau face gura să se usuce și creierul să i se transforme în terci.

Acum avea de lucru ca s-o convingă pe frumoasa lui Miranda că nu proveniența, ci faptele îl făceau pe om. Era o campanie. La fel ca un război, putea să dureze ani de zile ca s-o câștige. Având aproape douăzeci de ani, el nu se grăbea. Îl întâlnise o dată pe marele Lord Wellington și știa că Wellington luase toată Spania și Franța de la Napoleon, oraș după oraș.

Munca lui actuală îl dezavantaja puțin pe Nate, fiindcă trebuia să poarte hainele grosolane cu care se deghiza ca să meargă la docuri. Mirandei îi plăceau domnii și toate hainele lor fine: paltoane de lână, veste de mătase, manșete de dantelă. Nate putea să se descurce cu ele la fel de bine ca oricare alt bărbat din Londra, și nu fusese nici măcar atât de greu. Un bărbat trebuia pur și simplu să fie atent, să observe. Goldsworthy înțelesese asta. Un om pasionat de modă era un bun spion, la urma urmei, pentru că avea obiceiul de a observa detaliile. Faptul că fusese băiatul lui Bredsell îl antrenase pe Nate să observe privirile și vocile și o mulțime de gesturi care trădau intențiile unui bărbat. Will Jones îl eliberase de Bredsell și îl învățase să organizeze și să analizeze

ceea ce vedea. Iar Goldsworthy îi oferise o nouă limbă pe care s-o stăpânească, plină de sensuri – moda.

Ca s-o cucerească pe Miranda Kirby, trebuia să facă uz de toate abilitățile lui.

– Îmi pare rău că ți-am alungat admiratorul, spuse el apropiindu-se de tejgheaua Mirandei.

– Lord Hazelwood nu se lasă alungat și nu e admiratorul meu. Doar stăteam de vorbă, asta-i tot.

Ea își făcu de lucru cu borcanele și sticlele de pe raftul din spatele tejghelei.

– Am văzut. Cred că te simți singură în magazin.

– Nate Wilde, încerci să mă cucerești?

– Nici pomeneală. Mă gândeam doar că poate ți-ar plăcea să faci mai mult decât spumă de ras. Poate că ai vrea să participi la muncă, spuse Nate proptindu-și coatele de tejghea.

– Te referi la cazuri?

El dădu din cap în semn că da, fără să se uite la ea. În acel moment, era mai bine să nu se lase distras.

– Ca și cum te-ai duce să fii înțepat de albine? O doamnă nu poate merge niciodată în locurile în care mergi tu. N-ar fi decent.

– Fără albine. Doar o șansă de a-ți folosi scăfârlia, zise el și riscă să-i arunce o privire.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Scăfârlia mea! Cum vorbești!

– Dar vrei?

– Să-mi folosesc creierul? De parcă n-aș face-o în fiecare zi, spuse ea, iar apoi se uită la el și îl întrebă: Ce propui?

– Am găsit ceva care probabil că are legătură cu cazul lordului Blackstone. M-am gândit că ai vrea să arunci o privire.

El aștepta. Era nedrept să-l pomenească pe Blackstone, dar n-avea de gând să joace corect dacă era vorba s-o cucerească pe fată.

– Ce e?

– Vrei să arunci o privire?

– Îți bați joc de mine!

– Nici vorbă. Ai putea să mă ajuți să-mi dau seama ce să fac cu asta.

El bagă mâna în buzunar după comoara pe care o avea ascunsă acolo. Era o bancnotă spaniolă.

Atunci când patronul de la King Edward, o cârciumă imundă de unde Nate supraveghea cartierul de docuri, se plânsese de bancnota inutilă, Nate se oferise să i-o răscumpere. Individul devenise bănuitor, dar banii reali îl făcuseră să fie dispus să încheie afacerea. Nate își dăduse seama pe dată că era straniu ca un docher local să aibă o bancnotă spaniolă. La fel ca și nasturii, bancnota provenea de la altcineva decât de la un marinar obișnuit. De la cineva ca Frank Hammersley.

– Vrei să arunci o privire? întrebă Nate din nou.

Miranda puse deoparte peria pe care o curăța.

– Foarte bine, atunci. O să te ajut.

– Amabil din partea ta! replică el, zâmbind la auzul tonului ei de mare doamnă.

– Ce e?

– Eu am găsit obiectul ăsta, așa că numai eu pot spune cine îl vede și în ce condiții.

– Ce vrei să spui prin „condiții"?

– Termeni.

Nate o privi, cântărind proporția de curiozitate și pe cea de suspiciune din încruntarea ei.

– Să zicem că mi-ai da voie să te ating.

Nate o lăsase fără cuvinte. O roșeață puternică îi inundă obrajii. În acel moment, latura grosolană a firii lui, cea care nu putea pretinde că avea maniere de gentleman, reacționă pe dată. Nate se stăpâni. Dacă ea spunea „nu", atunci era „nu" O bătălie pierdută nu însemna că pierduse întreaga campanie.

– Dacă mă atingi, nu ești un gentleman.

Asta îl duru un pic.

– Depinde de locul în care te ating. Încă n-am spus unde, preciză el, iar mâna îi rămase în buzunar, ținând obiectul pe care ea nu-l putea vedea. Vezi tu, mâna înmănușată a unui gentleman atinge mâna înmănușată a unei doamne la un dans sau atunci când el o ajută să urce într-o trăsură.

Ea se încordase, dar acum se mai relaxă un pic, ceea ce îi făcu pieptul să se miște în moduri interesante.

– La asta te refereai? La o atingere de mâini înmănușate?

El clătină din cap în semn că nu. Cu siguranță că n-avea de gând să se mulțumească cu ceva atât de neînsemnat și de cuminte ca mănușă peste mănușă. Ar fi obținut asta oricum, într-o bună zi.

– Ceea ce am în buzunar valorează mai mult de-atât.

– Ei bine, atunci ce vrei?

– Vreau să-ți ating fața cu mâna mea neînmănușată, spuse Nate încercând să pară relaxat și nepăsător, dar vocea îi sună cam aspru.

Pieptul Mirandei se ridică, agitat de o respirație iute. Ea privi în jos, examinându-și opțiunile. Nate era îndeajuns de isteț încât să aștepte. Putea să privească ore întregi cărarea albă și subțire de pe creștetul ei arămiu.

– Bine. Despre ce e vorba?

– Mai întâi, atingerea!

Ea îi aruncă o privire rece și arogantă, ridicându-și bărbia. Gâtul ei neted, care se pierdea în dantela albă a gulerului, îl făcu să înghită în sec.

– Perfect. Rămâi așa. Închide ochii.

– De ce?

– Dacă închizi ochii, n-o să știu la ce te gândești.

– Ba da, o să știi. Iar asta n-o să-mi placă.

– Închide ochii.

– Ei bine, îi închid. Dar atingerea trebuie să fie scurtă, să știi.

– Da, dar și tu trebuie să aștepți până când termin. N-o să dureze mult.

Ea îi mai aruncă o privire bănuitoare, iar apoi închise ochii.

Tentația exercitată de acea gură strânsă într-o linie încăpățânată aproape că era prea mare. Nate își reaminti că își dorea victoria finală, că acesta era doar un pas. Fusese un hoț, dar acum era un strateg. Își ridică mâna și-și lăsă degetele să atingă partea de jos a bărbiei Mirandei. Era la fel de netedă și de moale precum își imaginase. Se strădui să-și oprească orice tremur al mâinii. Dacă întrerupea contactul acum, ea ar fi deschis ochii și s-ar fi îndepărtat. Și fetele aveau instincte. Chiar și o fată fără mamă, așa cum era Miranda, avea cunoștințe misterioase, accesibile numai fetelor. Nate își plimbă dosul palmei peste bărbia ei și apoi îi întoarse capul în așa fel încât să-i poată mângâia buzele cu degetul mare. Ea nu și le desfăcu la atingerea lui, dar el o simți că reacționa. Era cu toate

simțurile în alertă, conștientă pe deplin de ceea ce se petrecea. Asta îl făcu să amețească un pic.

Își retrase mâna.

– Poți să te uiți acum, spuse el.

Ea deschise ochii și-și strânse buzele.

El își permise un zâmbet scurt înainte de a scoate bancnota și de a o pune pe tejghea.

– Ce vezi?

– O bancnotă.

– De unde?

Ea se uită din nou.

– Din Spania, cred.

– *Le Banco Espanola de Madrid.*

– De ce contează că e din Spania?

– Pentru că bancnota asta a apărut într-un local din Wapping, unde nu-și are locul, la nici trei zile după ce Frank Hammersley trebuia să sosească la Londra, din Spania. Ce vezi atunci când te uiți la ea? întrebă el, netezind hârtia așezată pe tejghea.

Miranda se aplecă și studie bancnota cu toată atenția de care era în stare.

– Ei bine, văd numărul o sută și imaginea unui ins a cărui îmbrăcăminte pare medievală. El are vreun nume?

Bancnota fusese tipărită cu două cerneluri, una albastru-închis, iar cealaltă, roșu-deschis. Personajul din dreapta semăna cu portretul unuia dintre vechii regi, cu o mantie albă și rigidă în jurul gâtului, o față lungă și o mustață în formă de V inversat.

– Nu știu. Trebuie să fie unul dintre regii spanioli din vechime.

Ea îi aruncă una dintre privirile ei disprețuitoare, iar el întoarse bancnota. Pe partea cealaltă, aceasta avea un scut cu blazon, desenat între doi pilaștri.

– Ce-i asta? se miră ea, făcând semn spre o linie trasată cu cerneală de un albastru mai închis.

Miranda frecă linia cu vârful unui deget, iar apoi și-l ridică și-i arătă lui Nate că îi rămăsese pe piele o pată slabă de albastru.

– Cineva a scris ceva pe bilet, conchise ea.

Nate se uită la locul pe care ea își pusese degetul. Ceea ce nu văzuse în întunericul din cârciumă, acum se vedea limpede: rânduri scrise de mână, ascunse între rândurile tipărite ale bancnotei.

Cuvintele nu semănau cu nici unele dintr-o limbă pe care s-o fi cunoscut Nate, ceea ce nu-l ajuta în teoria lui conform căreia bancnota provenea de la Frank Hammersley. Dar, una peste alta, era o altă ciudățenie care trebuia examinată. Cineva folosise spațiile din desen ca să scrie pe bancnotă. Și încă de curând, dacă cerneala încă mai păta.

Smulse bancnota de sub nasul cel frumos al fetei.

– Mulțumesc, Miranda! exclamă el strecurându-se în spatele tejghelei și îndreptându-se spre ușa din spate a magazinului. Știi ce-mi place cel mai mult la tine, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Mintea ta.

Era aproape de asfințit când jocul se încheie în cele din urmă. Echipele se reuniră ca să se salute, prilej cu care se împroșcară cu o tonă de noroi. Furtuna trecuse, iar lumina soarelui se strecura printre norii care se spărgeau. Acele raze lungi și oblice, de după-amiază târzie, lăsau pete strălucitoare pe iarba umedă. După ce echipa învinsă din Knightsbridge ieși de pe teren, băieții victorioși ai lui Violet se îmbulziră în jurul lui Blackstone, care avea noroi până și în urechi. Băieții ieșiră de pe teren în uniformele lor albe, pătate, și-i dăruiră ceremonios lui Violet o jachetă a echipei. Momentul se dovedi a fi cel în care Blackstone cedă. Violet îi zâmbi, un zâmbet ca soarele de iarnă. Și apoi, pentru că părea atât de mulțumită și de recunoscătoare, strângând jacheta la piept, el o sărută. Înconjurat de băieții împroșcați cu noroi, care aplaudau, Blackstone nu pusese nici urmă de dorință în sărutul lui, ci doar bucurie și prețuire, pecetluind astfel un moment de fericire împărtășită, una la fel de trecătoare precum schimbătoarele pete de lumină de pe iarbă. Pentru o clipă, Violet îl privi pe Blackstone ca și cum l-ar fi văzut cu adevărat. Acea privire îi distrase periculos de mult atenția, astfel încât nu fu de față la plecarea celor două trăsuri în care se urcaseră însoțitorii ducesei și ai prințului. Lui Blackstone nu-i plăcu deloc faptul că suita prințului se separase de restul grupului lor. Ca măsură de precauție, îi ceru vizitiului să meargă spre Londra pe un alt drum.

– Vorbim diseară, îi spuse el lui Violet în timp ce o conducea la trăsură.

Fiindcă hainele îi erau ude și pline de noroi, alese să călătorească pe capră, înfășurat în pătura trăsurii, în timp ce prințul se cocoță, fericit, în trăsură, sporovăind în engleză și în limba lui maternă, revărsând lingușeli asupra logodnicei lui Blackstone.

Capitolul 15

„...ea continuă cu îndrăzneală să meargă mai departe, numai cu el."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Blackstone se dezbrăcă de hainele lui terfelite. Schimba hainele elegante ale lui Kirby la fel de repede pe cât i le putea furniza clubul. Să fii logodit cu Violet Hammersley era greu atât pentru demnitatea unui bărbat, cât și pentru garderoba lui. Twickler, competentul valet care îi îngrijea pe cei trei membri ai clubului lui Goldsworthy, îi adusese un rând de haine noi și-i lăsase în cameră două găleți pline cu apă caldă. Blackstone își turnă pe cap apa dintr-o carafă. Putea să spele noroiul, dar sărutul acela prostesc persista.

Îl întrerupse o bătaie în ușă. Se înveli iute într-un prosop.

– Intră!

Era Wilde, a cărui privire căzu imediat pe grămada de haine distruse.

– V-am adus ceva interesant, domnule, zise el arătându-i, din prag, o bancnotă spaniolă.

Blackstone luă bancnota, o sută de *pesetas* spaniole.

– Unde ai găsit asta, Wilde?

– Într-o cârciumă din Wapping. Nu e locul obișnuit în care să circule o bancnotă spaniolă, nu-i așa, domnule?

Lui Blackstone nu-i plăcu acea descoperire. Dacă bancnota fusese a lui Frank, faptul tindea să susțină teoria lui Goldsworthy despre o dispariție, și nu o răpire, despre un om care se ascundea și care, prin urmare, nu era captiv.

– Cineva a scris pe ea. Cerneala e încă proaspătă, spuse Wilde.

– Scris pe ea?!

Blackstone puse bancnota pe birou și apropie de ea un sfeșnic în care ardeau câteva lumânări. Wilde îi arătă liniile întortocheate ale unei scrieri ilizibile care umplea spațiile desenului tipărit. Era greu să-ți dai seama dacă era scrisul lui Frank Hammersley – de asta Blackstone era destul de sigur –, dar ar fi trebuit să poată compara cerneala aceea cu cea care fusese folosită la scrierea biletului adresat lui Violet. Scrisul de pe bancnotă schimba totul.

– Ce credeți, domnule? Să fie ăsta un mesaj?

– Unul pe care răpitorii lui nu-l pot citi. Cum a ajuns bancnota asta la cârciuma din Wapping?

Blackstone ținea în continuare la teoria lui cum că Frank era ținut prizonier. Cu siguranță că, dacă ar fi fost liber, Frank n-ar fi fost atât de nebun încât să intre într-o cârciumă și să plătească cu o bancnotă spaniolă.

– Aș paria că Hammersley i-a oferit mită unuia dintre ei, fu de părere Wilde.

– Are sens. Probabil că Frank avea nevoie de ceva. Ce a primit în schimb?

– Stilou și cerneală? sugeră Wilde.

– Pe astea le avea deja. Voia altceva.

Blackstone se gândi la peștera lui Vasiladi. Dacă ar fi putut să-l mituiască pe oricare dintre răpitorii săi, ce ar fi cerut? Intenționase să obțină eliberarea colegilor lui de prizonierat, cei mai mulți dintre ei fiind tineri și neajutorați. Dacă ar fi putut, s-ar fi târguit pentru ca ei să fie cruțați, dar, dacă i-ar fi dat de înțeles lui Vasiladi că îi păsa de suferințele celorlalți, asta ar fi însemnat să le sporească. Vasiladi s-ar fi bucurat să chinuie vreun copil neajutorat doar ca să-l vadă pe Blackstone nevoit să îndure moral suferința acestuia. Mai presus de toate, trebuia să aibă grijă să nu arate nici un fel de sentimente față de tânărul lui frate vitreg, capturat într-una dintre expedițiile lui Vasiladi împotriva tinerilor idealiști, dornici să elibereze Grecia de turci, care se treziseră împotmoliți în noroi și certuri. Așa că se prefăcuse, pretinzând că răscumpărarea celor doisprezece prizonieri era un capriciu de om bogat. Îi spusese lui Vasiladi că își dorea un harem al lui.

– Oare Hammersley are nevoie de mâncare și băutură? întrebă Wilde.

Blackstone clătină din cap în semn de îndoială. Probabil că paznicii lui Frank îşi hrăneau prizonierul, chiar dacă răpitorii intenţionau să-l ucidă în cele din urmă. Şi, firește, acei răpitori n-aveau nici un interes ca acoliții lor să le cunoască acea intenție.

Wilde rosti întrebarea pe care Blackstone şi-o pusese deja:

– De ce i-ar oferi răpitorii stilou şi cerneală unui prizonier?

– Au vrut ca el să scrie ceva. L-au testat cu acel bilet către Violet ca să vadă dacă era dispus să le urmeze ordinele. Acum el îi testează pe ei. Vrea să încerce să transmită un mesaj.

– A funcționat, nu-i așa?

Blackstone dădu din cap în semn că da.

– A funcționat. Cel care a luat bancnota de la Hammersley s-a dus cu ea la cea mai apropiată cârciumă fără să detecteze mesajul. Unde se află cârciuma asta?

– E pe strada principală, nu departe de casa de amanet la care am găsit nasturii.

Blackstone văzu în minte harta: râul, depozitul şi labirintul de străduțe de dincolo de strada principală.

– Aşadar, nu departe de depozitul incendiat de ceai, acela spre care se îndrepta încărcătura de pe *Madagascar*. Dar n-ai văzut nici un semn că ar fi cineva acolo?

– Agentului din schimbul de noapte al lui Goldsworthy i s-a părut că a văzut lumini noaptea trecută, în colțul de sud-vest. E destul de uşor să stau cu ochii pe cârciumă, domnule, ca să văd dacă unul dintre oamenii prințului îşi face apariția pe acolo.

Blackstone dădu din cap în semn că era de acord.

– Wilde, deocamdată păstrează afacerea cu bancnota strict între noi doi. Nici un cuvânt lui Goldsworthy.

– Domnule? Da, să trăiți!

Violet coborî pentru cină, iar Granthem îi înmână un mesaj de la Blackstone. Baronul o anunța că avea veşti despre Frank. Ea înțelese bine formularea – „veşti" nu însemna că Frank fusese găsit. Cina deveni un interval insuportabil. Şi-ar fi dorit să-i fi spus doamnei Hill să reducă meniul la jumătate. Oaspeții lor, o pereche de bancheri şi soțiile lor, păstrau o tăcere respectuoasă, uluiți de prezența unui personaj de os domnesc. În dreapta lui Violet, prințul nu se mai oprea din felicitări cu privire la succesul echipei

ei. Rumen în obraji și săltând pe scaun, el era încântat să repovestească meciul de crichet minge după minge, încurcându-se în relatarea scorului. În stânga ei, contele bea, îmbufnat. De cealaltă parte a mesei, contesa era aplecată spre Blackstone, iar Papa se întreținea cu colegii lui bancheri și cu Dubusari, discutând despre fluctuația prețului grâului și despre efectul acesteia asupra valorii lirei. Violet abia aștepta să ia sfârșit cina, iar apoi își dori fierbinte ca intervalul dintre cină și cafea să se încheie cât mai repede.

Invitatele ei urmară cu ușurință exemplul contesei, disecând subiectul balului de caritate. Violet fu nevoită să explice în detaliu aranjamentele pe care le făcuseră ea și Penelope. Fu ușurată să constate că bărbații zăboviră mai puțin ca de obicei ca să-și savureze vinul de Porto. Blackstone o salută scurt, dar, atunci când ea îi oferi o cafea, nu-i dădu nici un indiciu despre noutățile pe care le avea. Apoi el se întoarse lângă contesă.

Violet își îndreptă spatele pe deasupra tăvii de ceai și-i zâmbi bancherului din fața ei. Probabil că reținerea lui Blackstone era înțeleaptă. Ei doi uitaseră deja de două ori într-o zi barierele care ar fi trebuit să-i separe. Să se comporte ca parteneri era mai periculos decât să se comporte ca o pereche logodită.

Atunci când Violet intră în camera lui Frank, o lumânare ardea cu flacără slabă pe cufărul de lângă bancheta lor. Blackstone n-o așteptase. Poate că, până la urmă, nici n-avea vești pentru ea. Fuseseră împreună aproape toată ziua și nimeni nu încercase să-i ucidă nici pe ei, nici pe prinț. Un fior de dezamăgire îi făcu obrajii să se încălzească. Își dorise să-l vadă pe Blackstone și nu se putea păcăli singură că dezamăgirea pe care o simțea era legată de veștile despre Frank.

Se duse la cufăr ca să vadă dacă Blackstone nu lăsase vreun bilet, dar nu găsi nici unul. Rămase locului pentru o clipă, rumegând acea a doua dezamăgire. Blackstone se retrăsese nu numai din trecut, ci și din parteneriatul pe care îl încheiaseră ca să-l găsească pe Frank. Ei bine, el avea să se întoarcă de dimineață. Se putea s-o dezamăgească pe ea, dar nu și guvernul. Indiferent pentru cine ar fi lucrat Blackstone, el avea să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Se aplecă să sufle în lumânarea pe care el o lăsase. Ar fi trebuit să se bucure că Blackstone se răzgândise și nu mai venise la întâlnirea

lor nocturnă. El se întorsese pe capra trăsurii, ud și murdar, iar ea bănuia că o evitase fiindcă se sărutaseră din nou. Și o făcuseră într-un mod foarte nechibzuit.

Pe toată durata drumului spre casă, în trăsura care mirosea a lână udă și a apa de colonie a prințului, ea se gândise la ce anume voise să-i transmită Blackstone prin acel sărut. Zdruncinată de trăsură din pricina denivelărilor drumului, cu genunchii lovindu-i-se din când în când de cei ai prințului, ea continuase să simtă acel minunat sărut. Nu se asemăna cu cel din dormitorul ei. I se părea că avusese gust de prietenie, nu de dragoste. În același timp, acel sărut o făcuse să realizeze ceva ce ignorase de multă vreme. Pe când era fată, îl invidiase pe Blackstone pentru libertatea de care se bucura. El venea la Hammersley House, iar apoi pleca la cealaltă viață a lui, printre familiile aristocrate ale Londrei, în a căror lume ea nu-l putea urma. Violet alesese să-și imagineze că, atunci când se despărțiseră, el pur și simplu ieșise din viața ei și intrase în cealaltă viață, dar acum știa că nu fusese așa. O lăsase în urmă, dar nu fusese liber să se plimbe prin saloanele și sălile de bal din Londra, așa cum o făcuse înainte. Numele lui fusese mânjit de parcă ar fi fost acoperit de noroiul unui teren de crichet înmuiat de ploaie.

Stinse lumânarea de pe cufăr. În timp ce se îndrepta de spate și se întorcea ca să plece, propria lumânare, a cărei rază răzbătu prin fumul învolburat al celei stinse, i-l dezvălui pe Blackstone. Stătea întins pe patul lui Frank, cu capul sprijinit de pernă ca și cum ar fi vrut doar să închidă ochii pentru o clipă, dar respirația lui egală și mâna relaxată pe tăblie îi arătară lui violet că el dormea profund.

Se apropie încetișor, încercând să-și oprească foșnetul fustelor și ținându-și lumânarea într-o parte. Picioarele lui lungi se întindeau aproape pe toată lungimea patului, picioare care se împletiseră adesea cu ale ei atunci când erau împreună în pat. Își scosese din nou cravata și-și desfăcuse gulerul cămășii. Părul negru îi cădea pe frunte până la sprâncene.

Ar fi trebuit să-l trezească imediat. Dar apoi Violet avu sentimentul că acel moment însemna un avantaj pentru ea. Blackstone treaz era un ins teribil de atent la detalii. În timp ce prințul și Rushbrooke se poticneau sau se năpusteau pe cărări înguste, Blackstone se mișca cu ușurință, observând pe toată lumea și

tot ceea ce îl înconjura. Pentru prima dată de la întoarcerea lui, ea putea să-l privească fără să fie observată și să încerce să deslușească puzzle-ul a ceea ce devenise el.

Rămase la marginea patului și-și îngădui să se uite. Nu putea exista nici un pericol atât timp cât rămânea la simpla contemplare, studiindu-și adversarul.

Lumina gălbuie a lumânării îi aurea o parte a feței, dezvăluind numai oase ieșite în relief și scobituri, iar gura îi era definită de o vale adâncă, ce i se săpa deasupra buzelor. Avea un nas grecesc, drept și simetric precum visul unui sculptor. Sprâncenele îi erau niște dâre întunecate pe frunte. Din nou, o impresionă cât de tras era la față. Mărul lui Adam i se vedea pe gât precum o creastă tăioasă. Obrazul și maxilarul aveau margini și unghiuri care nu mai erau la modă, în ultima vreme fiind admirați mai degrabă bărbații care aveau fețe rotunde și netede. Byron, celebru pentru senzualitatea lui, avusese un chip rotund, ceea ce Blackstone nu avea defel.

Senzualitatea lui Blackstone era definită de forme suple, longiline, trupul lui fiind alcătuit din arcuri întinse, care vibrau profund, din piatră curbată sau din oțel ciocănit. Degetele lui lungi și slabe se încolăceau ușor pe tăblie, dar venele tot ieșeau în evidență pe dosul mâinilor.

De când se întorsese, existaseră momente în care arăta ca un om înfometat. Paloarea pielii lui sporea acea impresie. În seara aceea, avea de-a lungul obrajilor și al nasului o dungă rozie, care se ivise acolo unde îl arsese soarele. Sub liniile întunecate ale genelor lui se conturau trăsături care păreau mai degrabă ale unui băiat. În somn, părea la fel de tânăr ca pe vremea când îl întâlnise prima dată. Dar Violet își spuse că el n-avea cum să fie așa. Era un afemeiat blazat, care se întorsese în Anglia însoțit de un harem. Însă pe terenul de crichet se mișcase cu o iuțeală uluitoare, fiind în stare să facă întoarceri rapide și să arunce mingea cu abilitate, de parcă, alături de ceilalți jucători, ar fi fost și el un băiat, fapt întărit de totala lui lipsă de teamă față de ideea de a-și mânji hainele de noroi, care în cele din urmă ajunsese să-i intre chiar și în urechi.

Se crezuse modernă și rațională pe când avea nouăsprezece ani și, într-o bună zi, îl anunțase că ea n-avea să se mărite cu un bărbat fără să știe dinainte cum avea să fie intimitatea alături de el.

Stăteau întinși pe spate pe podeaua sălii de clasă din pod și priveau luna în descreștere. El se rostogolise imediat deasupra ei și o sfătuise:

– Atunci, ar fi bine să te culci cu mine, Violet, pentru că o să te căsătorești cu mine!

Cuvintele lui schimbaseră totul. Ea rămăsese nemișcată, știind că viitorul îi fusese hotărât. Căsătoria, care i se păruse la fel de îndepărtată precum semiluna galbenă care se zărea prin fereastră, ajunsese dintr-odată la fel de aproape precum acoperișul de alături, în spatele căruia apunea acea lună somnoroasă. N-avea să se mărite cu vreun străin care o aștepta în viitor, ci cu bărbatul care o ținea în brațe chiar atunci. Câteva săptămâni mai târziu, ea acceptase inelul lui. O scurtă perioadă de bucurie ametitoare trecuse până când el venise la ea purtând celălalt inel, acela împodobit cu faimoasa majusculă, iar ea pusese capăt logodnei lor.

Se uită la fața lui frumoasă și adormită.

În ziua aceea îi văzuse bucuria din ochi și bunătatea din gesturi. El știa instinctiv ce anume le trebuia băieților ei. Fără Rushbrooke lângă ea, îi văzuse cu alți ochi. Rushbrooke fusese cel care insistase ca ei să fie curați și cuminți, în timp ce Blackstone înțelesese că era nevoie să-și murdărească uniformele ca să câștige meciul. Violet vedea acum că insistența lui Rushbrooke în favoarea ideii ca băieții să aibă uniforme frumoase nu izvora deloc din milă, ci din dezaprobare. Lui nu-i plăceau copiii săraci așa cum erau. Trebuia să-i deghizeze, să-i curețe, să-i limpezească și să-i facă respectabili înainte de a-i putea susține. În același fel încercase s-o „limpezească" și pe ea.

Întinse mâna ca să atingă umărul lui Blackstone, iar lumina din sfeșnicul ei căzu pe fața lui. El tresări, iar ochii întunecați i se deschiseră, albaștri precum cerul nopții. În acel moment în care el abia se trezise, lui Violet i se păru că ochii lui erau plini de dragoste.

Blackstone îi apucă încheietura și i-o strânse. Ea se trase înapoi, iar lumânarea i se clătină în mână, vărsând ceară în tăvița de alamă a sfeșnicului. O picătură se scurse peste margine și îl atinse pe dosul mâinii, acolo unde aschia își lăsase urma zimțată. Inima ei bătea cu putere. Se apropiase prea mult. Își permisese să zăbovească și să se bucure să-l privească, în loc să se ocupe de investigațiile menite să ducă la găsirea lui Frank. Violet îndreptă sfeșnicul

și șterse de pe mâna lui Blackstone pata de ceară, acum răcită. La atingerea ei, el se liniști.

– Violet, trăiești periculos!

Se ridică și-și trecu picioarele peste marginea patului. Nici unul dintre ei nu se clinti. Lumânarea pâlpâi și trimise în sus rotocoale de fum cu miros acru, împroșcând în același timp stropi de ceară fierbinte. Pe vremuri, la ora asta, singuri, atât de aproape unul de celălalt, s-ar fi prăbușit în patul aflat la îndemână, pradă unei dorințe nebunești. Dar, în acea seară, Violet își aminti că trebuia să se gândească la Frank.

– Cât timp am dormit? întrebă el.

Ea ridică din umeri. Nu voia să recunoască nici în ruptul capului că-l studiase.

– Voiai să-mi spui ceva despre Frank?

– Fratele tău pare să încerce să transmită un mesaj, răspunse Blackstone, dar ochii lui încă mai păstrau o expresie visătoare.

O trăsură trecu pe stradă, huruind.

El dădu drumul mâinii lui Violet și se depărtă de ea.

– Așa. Mesajul fratelui tău. Avem nevoie de un loc cu mai multă lumină și de o lupă.

– Tata ține o lupă în camera de arme.

– În camera de arme să fie!

Se îndreptă spre ușă, iar Blackstone o ținu deschisă ca să treacă ea. Străbătură în tăcere casa întunecată. Odată ajunși, Violet așteptă ținându-și lumânarea, în timp ce Blackstone aprindea o pereche de lămpi de masă ca să facă mai multă lumină.

– Stai jos, zise el, iar apoi îi întinse o bancnotă. După cum poți vedea, e spaniolă.

– Da, am mai văzut și altele. Hammersley Bank are relații cu *Banco Espanola de Madrid*.

– Bancnota a apărut astăzi în cartierul Wapping, unde am găsit nasturii de la haina fratelui tău.

Ea se întoarse și îl privi. Părea supărat, deși indiciul n-avea cum să nu le fie util.

– Deci Frank e în Wapping? Atunci, ar trebui să fie ușor de găsit.

– Întoarce bancnota!

Violet făcu așa cum i se spusese. Blackstone se aplecă peste ea, atingându-i umărul cu mâneca hainei, și-i arătă imaginea centrală a unei steme pe care o flanca o pereche de coloane.

– Dacă te uiți în spațiile dintre coloane și scut, se vede un scris. Cerneala s-a luat pe mâinile unuia dintre asociații noștri.

Violet își duse degetul la limbă, apoi îl puse pe bancnotă și se alese cu o pată de cerneală albastră.

– Crezi că e aceeași cerneală ca pe biletul lui Frank?

– Da, așa cred. Poți să deslușești ce scrie?

Violet luă lupa ca să studieze misterioasele linii de cerneală. Scrisul adăugat nu semăna cu nici un cuvânt pe care îl cunoștea. Mută lupa înainte și înapoi peste scrisul cel ciudat. Apoi o străbătu un mic fior, fiindcă tocmai avusese o revelație.

Blackstone își dădu seama de asta.

– Știi ce reprezintă?

– Literele sunt scrise cu susul în jos și în ordine inversă. Obișnuiam să scriu așa atunci când încercam să fiu mai deșteaptă decât Frank, dar și el putea s-o facă.

– Poți desluși ce scrie?

– Lasă-mă să fac o copie.

Blackstone, care cunoștea bine casa, scotoci prin sertarele tatălui ei după cerneală, hârtie și stilou. Pe vremuri, el și Frank petreceau ore întregi în camera de arme. Violet își suflecă mâneca de pânză transparentă și se apucă să copieze rândurile misterioase de pe bancnotă.

Blackstone o privea cum lucra. Își spunea că nu era nimic remarcabil la Violet Hammersley, nimic care să-l facă s-o sărute la meciurile de crichet sau s-o apuce și s-o țină de încheietura mâinii. Iubirea lui din tinerețe pentru ea n-ar fi trebuit să aibă nici o putere asupra lui acum. N-ar fi trebuit să-i pese dacă ea ajuta băieți săraci, croitorese, cerșetori sau câini. N-ar fi trebuit să-i pese că ea își iubea fratele. Nimic nu era atât de banal ca iubirea pentru familie.

Ea purta un șal vișiniu peste o rochie de seară croită din mătase argintie, cu mâneci transparente, strânse la încheieturi. Lumina îi cădea pe frunte, îi aluneca pe nasul drept, care îi da un aer serios, și-i punea în evidență bărbia fermă, făcând din profilul ei curat un contur care se profila strălucitor pe un fundal întunecos.

O mai văzuse la lucru într-o noapte, cu mult timp în urmă, în plină criză a lingourilor. I se interzisese accesul la întâlnirile nocturne ale bancherilor și miniștrilor care se adunau în jurul lui George Hammersley ca să găsească o cale de ieșire din criză. În camera ei, așezată la birou, își întinsese ziarele și notițele și era adâncită în gânduri atunci când intrase el. Bărbații adunați la parter uitaseră de o fată de șaptesprezece ani, dar el regretase absența prietenei lui de la acele consfătuiri tumultuoase ale bărbaților.

Se gândise să-i distragă atenția de la criza care mistuia căminele oamenilor și întreaga națiune, dar ea voia să înțeleagă totul, ca să-i ajute pe tatăl și pe fratele ei. Timp de o jumătate de oră îl bombardase cu întrebări. Ochii ei negri sclipeau de curiozitate și de hotărârea de a înțelege cum funcționau banii. El nu-și dăduse seama atunci, dar acum știa că Violet, în căutarea cunoașterii, devenise de-a dreptul pasională.

În acel moment, el fusese conștient doar de silueta ei care se maturizase, de părul negru care i se răsucea deasupra rotunjimilor albe ale sânilor. Pe atunci, Violet purta o îmbrăcăminte mai simplă. Energia gândirii ei părea să-i încălzească pe amândoi, astfel încât parfumul ei îi invadase simțurile. Înainte să poată face apel la unul dintre sistemele lui de apărare, se trezise că partea din față a pantalonilor i se înălțase de parcă ar fi fost un cort, dovadă flagrantă a interesului pe care-l avea față de ea. Înainte să poată găsi o scuză oarecare și să se retragă, ea observase și făcuse faimosul comentariu despre penisul lui.

În câteva minute își smulseseră hainele, încercând să se conecteze în întregime și complet, până când Augusta Lowndes îi descoperise încurcați unul în brațele celuilalt, pe patul lui Violet. El reușise să bâlbâie niște scuze neconvingătoare, susținând că ar fi forțat-o, scuze pe care Violet le spulberase, declarând că era la fel de vinovată ca și el.

Iar acum, după ce se trezise, îi surprinsese privirea concentrată, îndreptată spre el, iar ceva dinlăuntrul lui făcuse o tumbă de fericire, drept răspuns la felul în care ea îl studiase înainte ca el să întrerupă momentul. Iar în clipa de față, într-o împrejurare mult mai rece decât cea de dinainte, el se folosea de ea, făcând-o să-și trădeze fratele. Și nu trebuia să uite că Violet era deșteaptă și că trebuia să-i

distragă atenția de la concluziile spre care aveau să ducă, inevitabil, dovezile furnizate de acea bancnotă. Însă următoarea ei întrebare nu fu cea la care se aștepta el.

– De ce se interesează atât de mult contesa de tine?

– Bănuiesc că vrea să mă prindă singur.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet amuzat.

– Blackstone, nu poți să crezi că toate femeile cedează în fața farmecelor tale!

– Cred că mica noastră contesă nu cedează în fața farmecelor nici unui bărbat.

– Atunci, de ce vrea să te prindă singur? Să presupunem că gestul ei neajutorat te convinge s-o urmezi și sfârșiți prin a rămâne între patru ochi. Ce crezi că ar face? Te-ar pune într-o situație jenantă sau compromițătoare? Ar încerca să obțină informații de la tine?

– Ar putea încerca să mă ucidă.

– Vorbești serios? întrebă Violet, ridicându-și privirea și oprindu-se din scris. Îți înțeleg punctul de vedere, dar oare e posibil așa ceva? E cu câțiva centimetri mai scundă, cu câteva kilograme mai ușoară și e femeie. Poartă o armă? E greu de imaginat unde ar putea ascunde un pistol sau un cuțit în rochiile alea vaporoase ale ei.

El nu răspunse. Modul în care lumina cădea pe întreaga făptură a lui Violet dezvăluia peisajul polar al gâtului ei alb, pe fondul întunecat al buclelor ei. Partea de sus a sânilor îi strălucea deasupra argintiului întunecat al rochiei. Apoi ea se aplecă din nou asupra lucrului pe care-l făcea. El ascultă scârțâitul plin de sârguință al stiloului ei și i se păru că auzea și altceva, un zgomot care aducea a pași târșâiți pe dalele din curte. Nu se întoarse. În camera de arme luminată, ei erau perfect vizibili prin ușile de sticlă ale acesteia, care dădeau în curtea întunecată. El însuși, atunci când se aflase în curte și voise să se ascundă, se folosise de palmierii plantați în ghivece.

În cele din urmă, Violet reuși să distingă două cuvinte. Pentru că bancnota fusese îndoită, o parte din mesaj se șterse și nu mai era lizibil. Doar două cuvinte se vedeau clar din scrisul mânjit. Violet privi copia pe care o făcuse.

– Ce spune?

Ea îi întinse hârtia pe care transcrisese cele două cuvinte.

Părăsește Anglia!

Blackstone se porni pe râs.

– Norocul nostru! Fratele tău oferă sfaturi de călătorie.

– La ce te așteptai?

El se trase mai aproape de ea și spuse pe un ton dezinvolt, ca și cum ar fi glumit:

– Am sperat că o să spună: *Vino la numărul șapte, pe Cat's Hole Lane. Sunt prizonier într-o cameră din spate, la parter!*

Violet privi țintă la cele două cuvinte. Umerii i se lăsară, într-un gest care mărturisea deznădejdea. Ea descifrase scrisul cu mare grijă și era sigură că o făcuse corect. N-avea nici o îndoială că Frank era cel care scrisese pe bancnotă. Ei doi se jucaseră de-a scenariile în copilărie, iar fratele ei avea întotdeauna bancnote la el. Lucrase cu atenție, sperând ca mesajul ascuns să rezolve misterul dispariției lui Frank înainte să fie prea târziu ca să-l mai salveze.

Blackstone o privea de la capătul mesei, cu mâna stângă sprijinită pe tăblie. În spatele lui se profilau ușile de sticlă, prin care se vedea curtea învăluită în beznă. Blackstone era destul de încordat, iar trupul lui avea o postură care sugera pândă și precauție în același timp. Privindu-l, Violet simți că și pe ea o cuprindea un soi de neliniște. Lumina cădea pe faimosul lui inel cu sigiliu.

Violet se gândi la scrisul pe care-l copiase, iar stomacul i se strânse sub impulsul unui sentiment năvalnic de panică. Simți că i se făcea rău. Genunchii i se înmuiară. Alunecă de pe scaun, reușind în ultimul moment să se prindă de tăblia mesei. Da, Blackstone putea s-o sărute dimineața sau în momentul victoriei amețitoare a băieților ei. Sau putea și să stea acum în capul mesei aceleia și să fie un individ tenebros, rece și perfid.

O păcălise, o indusese în eroare, o înșelase din nou.

Senzația de slăbiciune trecu, iar furia, fierbinte și înviorătoare, o copleși, dându-i putere.

– Noi doi jucăm de trei zile farsa asta crudă. Au trecut trei zile! Mă ții de mâna pe care mi-ai pus un inel fals și îmi șoptești la ureche. Îmi dai nasturi și bancnote. Dar faci toate astea numai ca să mă faci să-mi trădez fratele!

Violet se năpusti asupra lui într-un vârtej de fuste și de furie, ridicându-și mâinile ca să-l lovească. Blackstone o prinse de încheieturi, desfăcându-i brațele și apoi aducându-i-le față în față.

Ea se aplecă spre el.

– Voi nu-i căutați pe răpitorii lui Frank. Îl căutați pe Frank. De aceea polițiștii de pe Bow Street nu vor să-l ajute pe Papa.

El își înteți strânsoarea și o sili să meargă cu spatele, pe lângă masă, pașii lor închipuind un soi de dans furios.

– Ești nebun!

Ea se lupta din răsputeri, dar el, folosindu-și șoldurile, reuși s-o împingă și s-o țintuiască de marginea unui dulap.

Zvârcolelile lui Violet treziră în Blackstone dorința de a striga, adică exact pe aceea pe care el trebuia să și-o înăbușe cu orice preț în situația de față.

– Uită-te la mine, Violet. Vorbește mai încet. Suntem iubiți, nu uita.

– Iubiți! Nu, zău! Noi nu lucrăm împreună. Tu te folosești de mine. Crezi că Frank se ascunde de guvern. Înțeleg acum. Logodna noastră, anunțul din ziare, totul e o momeală ca să-l scoată la iveală.

Ochii lui Violet sclipeau, oglindind fluxul năvalnic al gândurilor ei. Se răsuci în strânsoarea lui, gata s-o ia la fugă, iar mintea îi era acum la un pas de a desluși totul.

– Violet, avem un spion pe-aproape. În spatele meu, în curte. Persoana asta nu trebuie să-ți audă vorbele pentru nimic în lume.

Acele cuvinte o făcură să se oprească. Privi, uimită, la fața lui aflată în umbră. El o cuprinse și mai strâns în brațe. Trupurile li se lipiră unul de celălalt, mătasea frecându-se de stofă. Violet gâfâi în timp ce sânii îi erau striviți de pieptul lui. Astfel, ajunseră să fie înlănțuiți cât se poate de strâns.

Moda, credea Blackstone, era dușmanul oricărui om rațional. Moda îi dezgolise lui Violet gâtul și claviculele, iar partea de sus a sânilor îi palpita și căpătase o nuanță roziu-sidefie. Senzația trupurilor lor lipite îl săgetă pe Blackstone cu un fior de încântare care i se opri direct în vintre. Trebuia s-o înșele ca să poată recâștiga tot ce pierduse în urma scandalului și a trădării. Trebuia să se folosească de ea, dar trupul lui fremăta ca răspuns la reacția ei furioasă, în timp ce în spatele lui îi privea un spion. Bineînțeles, mintea de neoprit a lui Violet continua să nască întrebări. A lui luase o pauză în timp ce parfumul ei îl fermeca.

– Cine ne spionează?

– Cineva din suita prințului.

Blackstone își ținea brațele întinse, poziționându-se între ea și cel care îi privea. Nu uitase că un glonț aproape că o atinsese pe Violet chiar în camera aceea.

– De ce? Ce anume bănuiesc?

– Ei cred că Frank o să încerce să-ți dea ceva ce își doresc.

„Ce?" îl întrebă ea din priviri.

– O sută de mii de lire.

– Ești nebun!

– Guvernul, Violet, crede că Frank a luat o sută de mii de lire sterline și că a ucis doi agenți.

– Nu.

Vocea lui Violet, acum liniștită, era fermă și oglindea o convingere de neclintit, dar în ochii ei se adunaseră lacrimi care îi trădau emoția.

Acele lacrimi îi distraseră atenția lui Blackstone. Amândoi erau în umbră, iar el stătea între ea și spionul din curte, dar nu putea să urmărească poziția spionului sau să determine ce ar fi putut auzi sau citi mai devreme pe buzele lui Violet.

Ea se lipi de el, cu gura aproape de a lui.

– Fratele meu n-a furat o sută de mii de lire sterline, nu și-a trădat țara și n-a ucis pe nimeni! Cum poți să crezi asta despre Frank? Tu îl cunoști!

Imediat ce spuse asta, expresia ei se schimbă. Ochii i se goliră de expresie, iar orice urmă de împotrivire dispăru din atitudinea ei. Blackstone simți cum se lăsa moale în brațele lui. O lipi de dulap, ținând-o bine cu brațele lui întinse.

– Ăsta e lucrul de neiertat, nu-i așa, ca un om care te cunoaște să nu aibă încredere în tine!

Ea închise ochii, iar din ei curseră lacrimi arzătoare, care lăsară dâre strălucitoare pe obrajii ei netezi, ca o zăpadă sclipitoare care se topea. Și, la naiba, el voia s-o consoleze. Voia s-o sărute și să-i alunge durerea. Ce mai conta că el înțelegea acea durere tocmai pentru că ea i-o provocase cândva! Ce mai conta că momentul de față era o dreaptă răsplată, o trădare pentru altă trădare!

– Am să te sărut, Violet.

Acesta fu singurul avertisment pe care i-l dădu. O prinse de talie, o ridică și apoi o așeză pe acel dulap scund, desfăcându-i genunchii și făcându-și loc ca să-și poată apăsa mădularul întărit în mod dureros, de miezul cald al feminității ei. Prin lână, mătase și in, el tot îi putea simți căldura.

O ancoră cu un braț de el, iar cu celălalt îi prinse capul și i-l ținu astfel încât să-i poată cuprinde gura cu buzele lui. Ea își ținea spatele drept, neînduplecată, dar își înclină capul și-și desfăcu buzele sub ale lui, primindu-l.

El o sărută pentru că de atât de mult timp îi era dor s-o sărute, pentru că în răstimpul în care fuseseră despărțiți, el nu trăise cu adevărat, iar acum era plin de viață, așa cum și ea era plină de viață pentru el.

Violet nu mai încercă să-l îndepărteze. Mâinile ei îl prinseră de cap, iar apoi ea își trecu degetele prin părul lui. Rochia i se umfla între ei ca spuma valurilor în furtună. El își eliberă o mână ca să-i dea la o parte fustele delicate și ca să-și lase palma să alunece peste genunchiul ei îmbrăcat în mătase, simțind conturul mușchilor coapsei până când degetele lui trecură peste strâmtoarea jartierei de satin și dădură de piele. Finețea ei îl ameți pentru o clipă.

Ajunse sus și mângâie pliul din locul în care se uneau coapsa și șoldul. Ea tremură și se agăță mai tare de el. El își deschise palma ca s-o cuprindă și apăsă în jos, degetele lui curbându-se ca s-o dezmierde ușor, până când simți cum trupul ei înflorea pentru el, deschizându-se, desfăcându-se sub atingerea lui, iar el putu să-și strecoare degetele în căldura ei alunecoasă și s-o simtă pregătită pentru el.

Amintește-ți, îi spuneau buzele lui, mângâindu-i gâtul. Amintește-ți, spunea mâna lui, caldă și puternică, alunecând pe genunchiul ei, oprindu-se să tremure asemenea ei la atingerea pielii. Amintește-ți, spuneau degetele lui, alunecând în despicătura ei, deschizând-o.

Apoi, pentru că era Violet, fiica Evei și a Pandorei, curioasă și iscoditoare, ea își strecură palma între corpurile lor unite. Degetele ei sigure și iuți îi desfăcură pantalonii de stofă de lână și închizătorile lenjeriei de in, iar apoi se strânseră în jurul mădularului său neted și fierbinte, făcându-i ceea ce îi făcea el ei.

Conștiința lui Blackstone pâlpâia precum o lumânare în bătaia vântului. El își împinse șoldurile în sus, alunecând în strânsoarea ei, și se gândi că se întorsese acasă pentru asta, pentru mâna lui Violet Hammersley pe mădularul lui, că rămăsese în viață pentru asta, sperând ca Violet Hammersley să-l iubească din nou.

El îi luă mâna de pe mădular și se repoziționă ca să se poată împinge în ea, iar Violet tresări chiar de la prima lui atingere, pulsând în jurul lui atunci când el o pătrunse. O cascadă de cărți căzu din dulap, lovindu-se de podea cu zgomot și, astfel, trezindu-l la realitate.

El se retrase în timp ce ea se cutremura în brațele lui. Își desprinse buzele de ale ei și o sărută pe frunte. Respirația lor sacadată îi umplea urechile. El stătea cu spatele la curte. Amândoi nu păreau a fi decât niște îndrăgostiți nerăbdători, dar Blackstone nu știa cât de tare se apropiase spionul sau ce ar fi putut auzi din conversația lor de mai înainte.

O ajută să coboare de pe dulap. Abia dacă își scoseseră vreo haină. Ea își feri privirea în timp ce își scutura fustele și-și răsucea părul într-un nod făcut la voia întâmplării. El se încheie la pantaloni, ascunzându-și erecția care-l durea.

O convinse să lase cărțile pe jos. Nu știa dacă ea își dădea seama de faptul că el își trădase angajatorul. Poate că, atunci când îi ceruse lui Wilde să țină secretă informația despre bancnota spaniolă, hotărâse deja că nu putea face jocul guvernului. Nu că Violet l-ar fi acceptat înapoi, dar acum trebuia să-și facă propriile planuri și să-l găsească pe Frank Hammersley înaintea lui Goldsworthy.

În fața ușii dormitorului ei, el se opri pentru o clipă.

– A venit vremea ca musafirii voștri să se mute. O să mă asigur că de mâine hotelul e pregătit pentru ei.

– N-o să te las să-l trădezi pe Frank și să-l dai pe mâna guvernului!

– Știu.

Capitolul 16

„...am băgat mereu de seamă că aceia care de mici au o fire bună o au și după ce se fac mari; iar el a fost întotdeauna copilul cel mai blând și mai generos din lume."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Cele cinci patroane ale Balului de Binefacere pentru Croitoresele din Spitalfields și cele cinci femei care confecționaseră rochiile lor se adunaseră în salonul din spate al lui Penelope Frayne, cu vedere spre grădină. Penelope era a doua ducesă a soțului ei, mângâierea bătrâneții acestuia. Moștenitorul titlului, fiul ei vitreg, era plecat la universitate. Violet îl văzuse o singură dată pe duce, un bărbat înalt și izbitor de chipeș, pe care îl bănuia că avea vreo șaptezeci de ani.

Perdelele vaporoase, trase în fața ferestrelor ca să protejeze camera de lumina soarelui și de privirile indiscrete, fluturau într-o briză ușoară. Mătasea și vocile feminine fosneau, generând un zgomot constant. Ross, camerista lui Penelope, o femeie în vârstă de cincizeci de ani, de o eleganță austeră, supraveghea servitorii mai puțin importanți, care mutau oglinzile, ofereau răcoritoare și gustări, furnizau ace și panglici și dădeau ajutor suplimentar atunci când fiecare doamnă urca pe o cutie mică și robustă ca să-i fie ajustat tivul sau ca să-și admire silueta în fața oglinzii.

Violet zâmbea și aproba mecanic, cu gândurile ocupate în cea mai mare parte de conștiința umilitoare a faptului că răspunsese la sărutul și la atingerea lui Blackstone, celelalte gânduri fiindu-i ocupate de Frank. Această a doua trădare a lui Blackstone, adică faptul că-l trata pe Frank ca pe un hoț și un criminal, o depășea cu mult pe prima. În acea zi, Blackstone urma să-l însoțească pe prinț la întâlnirea cu ministrul de externe, iar suita prințului urma să se mute la hotelul Milvert. Până după-amiază, Violet ar fi trebuit să

se elibereze de spioni și de îndatoriri, liberă să se gândească la cum anume l-ar fi putut găsi pe Frank fără intervenția lui Blackstone.

Între probe, doamnele rămâneau îmbrăcate doar cu lenjeria de corp. Atunci beau ceai, mâncau prăjituri cu lămâie și comentau. Din clipa în care intrase în încăpere, Violet știuse că legătura ei cu Blackstone, și nu rochia ei, avea să fie cercetată îndeaproape. Inelul pe care-l purta în deget atrăgea priviri viclene și directe.

Arabella Young fu prima care comentă.

– Lady Ravenhurst a pierdut competiția! Ne întrebăm dacă o să-și mai găsească vreodată un amant. Credeam că Blackstone era ultima ei speranță. Și ce era cu acea poezioară despre el? Îți amintești, Victoria?

– O, cred că a fost ceva legat de metrul lui...

– Îmi amintesc, da: *Doamnele din Londra dau năvală...*

Penelope se uită la Violet și interveni:

– Ajunge, doamnelor! Domnișoara Hammersley încă e nemăritată. Nu trebuie s-o stânjeniți cu astfel de vorbe fără perdea!

– Ei haide, Penelope, știi că nu vorbim cu adevărat fără perdea, spuse Arabella zâmbind răutăcios.

– Nu vă faceți griji, dragă domnișoară Hammersley! Blackstone va dori să aibă un moștenitor, desigur, iar apoi veți fi liberă să faceți ce doriți.

– Penelope, doar n-ai dus-o să vadă tabloul, nu-i așa?

– Nu, n-am făcut asta.

Se lăsă tăcerea. Charlotte, care nu vorbise mai devreme, spuse acum cu multă convingere:

– Ar fi bine să vadă tabloul. N-ar trebui să devină soția lui Blackstone fără să aibă habar de ceea ce toată lumea știe!

Toate privirile se îndreptară spre Violet. Ea nu văzu răutate pe fețele lor, ci milă. O compătimeau pentru ignoranța ei. Știau mai multe despre Blackstone decât ea. Doar privirea lui Penelope era diferită, provocând-o să înfrunte întregul adevăr, să renunțe la orice iluzie despre el. Violet avea una singură, de fapt: iluzia că el o iubise cândva.

– Foarte bine! Dacă Violet e de acord, o duc să vadă tabloul. Cred că musafirul ei de os domnesc e destul de nerăbdător să viziteze atelierele unor artiști.

Patroanele fură de acord. Violet trebuia să plece imediat, înainte de a-și pierde curajul.

Blackstone nu putea să nu admire indignarea prințului. Acesta, îmbrăcat în uniformă militară de gală, ieși valvârtej din biroul ministrului, bocănind cu cizmele pe dalele de marmură.

– Lord Blackstone, cred că domnul secretar de stat nu înțelege deloc cum stau lucrurile în Moldova! O armată ca a mea, precum garda mea princiară, costă bani. Eu n-am cheltuit pentru țara mea mai mult decât a fost nevoie!

Blackstone își potrivi pasul după cel al prințului, iar cei din suită se grăbiră să-i urmeze.

– Ce a spus ministrul, prințe?

– Mi-a spus că guvernul Majestății Sale n-o să ne mai acorde ajutor. I-am adus excelentul meu raport, în care totul e descris exact, așa cum îi place fratelui domnișoarei Hammersley.

Blackstone aruncă o privire rapidă înapoi, la restul grupului. El și prințul nu mai puteau fi auziți.

– Ați avut o copie a raportului lui Frank?

Prințul păru ofensat.

– Desigur! Cum adică nu ni se mai acordă ajutor? Toți banii mei se duc la armată. Nu păstrez nimic pentru mine. Dar ministrul dumneavoastră o să vadă. El poate citi. E totul acolo, peroră prințul oprindu-se și fluturându-și pumnul în direcția ușii închise a cabinetului din care tocmai ieșise. O să vedeți. Nici un ban pentru mine!

– V-a explicat ministrul de ce anume refuză să vă mai dea ajutor?

– Mi-a spus să mă restrâng. Să mă restrâng?! Nu înțeleg cuvântul! De dragul țării mele, aș trăi chiar și într-un cort de campanie. Poate că ministrul are un cort de rezervă, nu? O să-l instalez în Regent's Park al dumneavoastră, să vedeți dacă nu! amenință prințul, iar apoi se întoarse spre Blackstone. După balul domnișoarei Hammersley, desigur. Nu trebuie să pierd așa ceva!

Violet se întoarse de la probă în trăsura lui Penelope, cu intenția de a porni din nou la drum de îndată ce se schimba. O găsi pe camerista suplimentară, angajată de Blackstone.

– Domnișoară Hammersley, am venit direct la dumneavoastră.

Fata îi întinse o bucată de hârtie decolorată de fum, cu marginea carbonizată.

Violet o luă, constatând că era din nou scrisul lui Frank. Era o pagină de conturi, aliniate și împărțite în coloane roșii, cu o listă de date și de articole trecute în stânga, sumele corespunzătoare fiind scrise în dreapta.

– Am găsit-o în camera contesei atunci când m-am dus să curăț șemineul. Rămăsese într-un colț.

– Mulțumesc. N-au mai fost și alte pagini?

Fata clătină din cap.

– Nimic care să fi supraviețuit focului.

– Nu te-a văzut nimeni?

– Nu, domnișoară. Au plecat cu toții.

– Bineînțeles că da. La hotel.

Fata dădu din cap, întărind astfel spusele lui Violet, făcu o reverență și apoi ieși. Violet duse hârtia arsă pe margini la biroul ei. Focul consumase colțul din dreapta jos al paginii. Latura din stânga a părții de sus arăta că foaia fusese smulsă din mijlocul unui registru, o pagină de dreapta. Violet puse hârtia jos cu grijă.

Marginile arse se sfărâmară, lăsând fulgi negri de cenușă pe lemnul biroului. Datele se întindeau pe o lună din anul precedent, iar lista de articole reprezenta cheltuieli pentru bunuri de care o armată ar fi putut avea nevoie – corturi de pânză, căruțe, fân, stânjeni de lemne, vase de gătit. Costurile nu i se părură nerezonabile lui Violet. Fiecare rând conținea costul unui singur articol și costul numărului total de articole cumpărate. Socotelile păreau făcute corect, după cum se vedea din cifrele care supraviețuiseră incendiului. Furnizorii de la care fuseseră cumpărate articolele ar fi apărut, probabil, pe pagina alăturată. Studie foaia din nou. Pagina avea un straniu aspect de dezechilibru, chiar dacă toate coloanele erau perfect aliniate, scrise acolo de mâna grijulie a lui Frank. Violet își trecu degetul peste pagină și descoperi secretul. O literă din fiecare însemnare era ușor mai închisă la culoare decât vecinele sale, ca și cum Frank ar fi trasat din nou conturul literei peste cel scris prima dată. Rezultatul era o linie neregulată de litere mai întunecate la culoare, care se întindea în diagonală de-a lungul paginii.

Violet luă o foaie nouă de hârtie și un stilou și notă succesiunea literelor mai întunecate. Rezultatul fu: *prințul pleacă angl.* Iată-l din nou, mesajul incomplet al fratelui ei. Era sigură că registrul trebuia să facă parte din documentele pe care prințul i le prezentase ministrului de externe. Frank știa exact cine avea să le citească. Dar altcineva le citise mai întâi și hotărâse să le distrugă.

Iar acum însoțitorii prințului nu mai erau la îndemâna ei. De dimineață, Violet se bucurase de schimbare. Blackstone nu era un prieten sau un partener, ci un agent al unui guvern bănuitor. Violet își dorise ca el să plece, ca să-l poată găsi singură pe Frank, dar acum trebuia să descopere ce aflase Blackstone în acea dimineață. Nu voia să se lase indusă în eroare de intențiile lui sau să se lase distrasă de bunătatea lui. Voia să se folosească de el ca să ajungă la Frank înaintea lui. Să meargă cu Penelope ca să vadă faimosul tablou i-ar fi garantat că n-avea să mai facă vreo greșeală în privința sentimentelor lui Blackstone. În plus, astfel ar fi avut prilejul să-i vadă pe prinț și pe cei din suita lui fără prezența deranjantă a lui Blackstone.

Ea își chemă camerista, își schimbă rochia și trimise după un lacheu de încredere ca să-i înmâneze un mesaj pentru Blackstone, care trebuia să afle cât mai repede despre paginile de registru arse. Apoi coborî ca să întâmpine trăsura lui Penelope. La următoarea întâlnire cu Blackstone, n-aveau să mai existe nici pericole, nici confuzii. Urma să afle adevărul despre el, adevărul care îi scăpase printre degete vreme îndelungată.

Ultimul artist din turul organizat în grabă de ducesă nu era membru al Academiei Regale, asemenea celorlalți pe care îi vizitaseră. Trăsura elegantă, cu coroana ducală zugrăvită pe portieră, stârnise comentarii nepoliticoase din partea unui ascuțitor de cuțite voinic și cu burta mare, în timp ce treceau de căruța lui pe strada aglomerată. Pe drum, întâlniră vite care erau mânate spre un abator din apropiere și văzură o droaie de londonezi neobosiți și obișnuiți să facă mișcare, mai înclinați să se folosească de propriile picioare decât să se bazeze pe vizitiii cu livrea.

Violet cunoștea bine cartierul acela mai puțin respectabil, care se afla la est de Regent Street, acea parte de planificare urbană menită

să despartă Mayfair-ul bogat de vecinii săi mai puțin înstăriți. Cu toate astea, cartierul era unul înfloritor, cu afaceri înghesuite unele lângă altele – un băcan lângă un fabricant de bonete, un gravor lângă o cârciumă, o croitoreasă lângă un brutar, bovindouri lângă coloane și arcade. Violet trecea pe aceleași străzi aglomerate ca să viziteze azilul St. Luke's, aflat la două străzi distanță. Organizația ei, numită Comitetul pentru Ajutorarea Văduvelor și a Orfanilor Militarilor, găsea adesea slujbe pentru femeile de la St. Luke's.

În toate dățile în care trecuse prin zona aceea, Violet nu-și imaginase că artistul Reynold Royce avea un studio pe Compton Road, la numărul 33. Ea trecuse de zeci de ori pe lângă acel loc, fără să știe că pictorul al cărui tablou scandalos o despărțise de Blackstone își exercita liniștit profesia atât de aproape de ea. După ce ajunseră la destinație, Penelope puse doi lachei voinici să păzească trăsura.

Studioul lui Royce ocupa ultimul etaj din ceea ce fusese cândva o casă măreață pentru o familie și servitorii acesteia, înainte ca acel cartier să se schimbe. Acum, Royce transformase fostele camere ale servitorilor într-un singur spațiu, mobilat cu canapele și dotat cu luminatoare. La un capăt al încăperii aceleia lungi se aflau amenajările lui gospodărești: o chiuvetă, un pat și o zonă de ședere. La celălalt capăt, pereții erau plini de tablouri care înfățișau nuduri drapate în văluri vaporoase, care își arătau membrele albe ca laptele și frumos rotunjite. Fiecare dintre ele purta numele unei virtuți semețe sau pe cel al unei aspirații nobile. Violet recunoscu stilul devenit popular datorită *Atitudinilor* Emmei Hamilton. Fețele pictate de Royce afișau mai degrabă un rânjet de satisfacție decât seriozitate. „Castitatea", cu brațele ridicate și sânii dezgoliți, purta cele mai multe haine dintre toate.

Violet simți un fior de simpatie pentru bărbatul cu fața aspră și diformă, care zugrăvea atâta frumusețe cu pielea netedă. Dar gura lui strâmbă se schimonosi într-un rânjet, iar ea se îndepărtă de la el.

Scurtele schimburi de saluturi abia dacă îi reținură atenția prințului. El se îndreptă spre peretele cu nuduri și începu să gesticuleze cu entuziasm. Suita lui îl urmă, Cahul încruntându-se, Dubusari ridicându-și paharul, iar contesa, afișând un aer disprețuitor. Prințul își desfăcu larg brațele, cuprinzând întregul perete.

– Aha, văd că am ajuns la locul potrivit!

Royce făcu o reverență în fața ducesei și apoi se întoarse spre Violet.

– Domnișoară Hammersley, ne-am mai întâlnit?

– Niciodată.

– Văd că vă feriți privirea de creațiile mele. Vă ofensează corpul omenesc?

Violet zâmbi politicos, conștientă de faptul că ochii contesei erau îndreptați spre ea.

– O, nu, domnule Royce! Sunt destul de atașată de corpul uman. Cum ar putea o femeie să nu aibă corp?

– Ei, dar afișarea formei umane, a formei feminine în toată splendoarea ei, vă sperie?

– Deloc. Îmi e perfect egal să văd ce sunt dispuse să afișeze surorile mele în serviciul artei.

Penelope râse și-și strecură brațul pe sub cel al lui Violet.

– Nu trebuie să încerci s-o descumpănești pe prietena mea, Royce! Prințul e cel care vrea cel mai mult să-ți vadă opera. A fost să-i vadă pe toți membrii Academiei Regale și n-a cumpărat nimic.

– Bleah, sunt niște lași cu toții! O să găsiți că arta mea e mult diferită, prințe!

Prințul ridică o pânză, pe care Royce i-o smulse din mână.

– Îmi cer scuze, Alteță, dar nu trebuie să vă atingeți de ceea ce nu sunteți dispus să cumpărați.

– Dar sunt dispus să cumpăr! De aceea am venit. Se spune că ați pictat cele mai frumoase femei din Anglia. Iar eu am reputația de a avea un gust excelent în materie de artă. O să aveți de câștigat de îndată ce înalta societate o să știe că eu, Moldova, vă cumpăr lucrările.

Royce se învioră brusc.

– În cazul ăsta, Alteță, veniți pe aici!

El scotoci printr-un teanc de pânze și alese una care înfățișa o femeie într-o haină stacojie, de croială militară, stând alături de un cal murg în fața unui conac de țară grandios.

Prințul aruncă tabloului o privire rapidă și disprețuitoare.

– Nu, nu, nu, prea mult peisaj și un cal nu la fel de bun ca Oberon al meu. Sunteți renumit, domnule Royce, pentru că acordați mai multă atenție formei decât hainelor unei femei.

Royce le atrase atenția asupra unei perdele de catifea care acoperea o porțiune din perete.

– Nimeni nu trage cortina asta în afară de mine, Alteță, și o fac doar pentru aceia care îmi apreciază lucrările.

Pictorul își frecă degetul mare de vârful degetelor, ca un vânzător ambulant care cerea să vadă monedele.

Prințul râse.

– Of, ca pentru orice altceva din Anglia, există un preț de plătit, chiar și pentru câteva minute de bucurie în prezența frumuseții!

– Mai ales pentru frumusețe!

– Dar tabloul din spatele cortinei nu-l oferiți spre vânzare? întrebă Dubusari.

Royce clătină din cap în semn de negare.

– Am făcut-o o dată, dar omul căruia i l-am oferit n-a vrut să plătească prețul meu. Îl păstrez ca să le dau o lecție celor care cred că pot refuza să plătească un artist adevărat.

– Dar și ca să stârnești curiozitatea publicului.

Royce râse. Îi amintea lui Violet de vânzătorii de la spectacolele de bâlci, cu provocările lor batjocoritoare la adresa spectatorilor, pe care îi îndemnau să intre în cortul lor ca să vadă o biată creatură devenită ciudățenie doar din cauza unei diformități.

Prințul, desigur, vru să vadă ce se afla în spatele cortinei.

Penelope se uită la Violet. Aceasta încercă să se pregătească pentru marea dezvăluire. Era ceea ce Penelope voia ca ea să cunoască. Era motivul pentru care veniseră la atelierul lui Royce: ca să vadă portretul amantei lui Blackstone, cauza scandalului asociat cu numele lui. Violet căutase adevărul despre el, iar acum se simțea nepregătită pentru asta, tulburată. Era ceva în neregulă chiar și cu dorința de a o vedea pe femeia cu care Blackstone se culcase cândva. Ea însăși nu se înțelegea pe sine.

Prințul se întoarse spre Dubusari.

– Dubusari, Royce negociază dur! Se pare că trebuie să cumpărăm ceva. Ce recomanzi?

Cei doi bărbați se îndreptară spre peretele îndepărtat al atelierului, ca să studieze nudurile.

Royce îi urmă și în curând începu să ridice pânze la cererea prințului. Penelope o luă pe Violet de braț și o conduse mai departe de tabloul din spatele draperiei, ca să se uite la picturile cu vânzători

ambulanți ale lui Royce. Lui Violet îi plăceau mai mult scenele stradale decât celelalte lucrări ale lui. Capturase energia și excentricitatea unui grup de bărbați adunați în jurul ascuțitorului de cuțite voinic și al căruciorului său. Aici erau celebrate toate defectele chipurilor și formelor. Oamenii se înghesuiau pe stradă în jurul lor, iar un băiat desculț, cu o halbă de bere în mână, se oprise ca să-l privească pe bărbat lucrând. Tabloul avea o naturalețe care lipsea celorlalte lucrări ale lui Royce.

– Violet, nu-ți pierzi curajul, nu-i așa?

– Deloc.

– Aventura a avut loc cu ani în urmă. Blackstone nu mai are nici o legătură cu femeia, sunt sigură de asta.

Violet se gândi cât de ușor îi era lui Penelope să folosească cuvântul „aventură", ca și cum o astfel de trădare ar fi fost o întâmplare cotidiană, un lucru de zi cu zi, ambalat în foile de scandal. Penelope avea surse de informații, bârfe, după cum le-ar numi alții, pe care Violet nu le-ar fi putut avea. Penelope ar fi știut, ca și jumătatea aristocrată a Londrei, dacă Blackstone era un soț credincios, în timp ce ar fi fost posibil ca soția lui, oricine va fi fost ea, să nu știe niciodată. Violet ajunsese să se confrunte cu adevărata natură a lui Blackstone. Ea nu mai putea să ignore adevărul și nici nu mai putea pretinde că el era acela care crezuse ea că ar fi. Așa că Violet trebuia să știe, în cele din urmă, pentru cine sau pentru ce trădase el dragostea lor.

Se încordă, ca să facă față testului. Nu, ea n-avea să tresară. Să privească tabloul din spatele draperiei avea să fie ca și cum ar fi ascultat un oracol antic spunând adevărul. Ea considera că era mult mai puțin expusă la extreme decât acei vechi greci. Putea să vadă orice se afla în spatele draperiei și să nu-și scoată ochii cu acele care îi fixau pălăria.

Royce se întoarse cu prințul și cu Dubusari. Evident că banii își schimbaseră proprietarul, fiindcă buzele aspre ale lui Royce afișau un rânjet mulțumit.

– Acum, doamnelor și domnilor, poftiți aici pentru o vizionare!

Le făcu semn să se așeze în semicerc, cu fața la draperia de catifea, iar el se duse să se sprijine de peretele de lângă draperie. Așteptă până când se poziționară, privindu-l cu nerăbdare.

– N-o să aveți mult timp, pentru că îmi place să țin tabloul protejat de lumină.

Trase apoi de cordonul auriu de lângă draperii, iar acestea se dădură la o parte. Violet nu se uită la ceilalți, ci doar la tablou. Îi auzea oftând, înjurând sau murmurând, dar nu-și putea lua privirea de la femeia culcată. Nu semăna cu nimic din ceea ce se așteptase, nu semăna cu nimic altceva din ceea ce pictase Royce însuși.

Artistul alesese să picteze cele două siluete de foarte aproape. Violet nu se putea gândi la nici o pictură pe care s-o fi văzut vreodată și care să sugereze o intimitate atât de șocantă între un pictor și modelele lui. Întotdeauna, din experiența ei, pictorul se ținea la distanță, dar Royce n-o făcuse. Stătuse atât de aproape, încât nu pictase nici unul dintre chipurile celor doi îndrăgostiți, ci doar zâmbetul îmbietor al femeii.

Stătea întinsă pe o parte, pe o canapea de catifea într-o nuanță de gri atât de intensă, încât era aproape purpurie, cu un spătar înalt, curbat precum rotunjimea șoldurilor femeii. Lumina surprindea strălucirea cadrului aurit al canapelei și luciul de perlă strălucitoare al cărnii femeii. Ea se întorcea ca și cum s-ar fi trezit la atingerea mâinii iubitului pe umărul ei, privindu-l, cu sânii ridicați spre el, cu buzele întredeschise într-un zâmbet seducător. Mâna dreaptă a iubitului ei, izbitor de masculină și de posesivă, purtând faimosul inel cu sigiliu Blackstone, se odihnea, cu degetele ei lungi, depărtate, pe clavicula ei, revendicând rotunjimile netede și aurii ale corpului femeii. Inelul pe care era gravat acel *B* semeț fusese surprins în detaliu.

Violet se întoarse. Înțelegea de ce piesa stârnise un scandal, dar se simțea murdară, ca și cum Royce i-ar fi invitat să se uite pe gaura cheii la o femeie în cel mai vulnerabil moment al ei. Privitul în spatele draperiei lui Royce violase inima femeii misterioase mai mult decât corpul ei. Ea nu era precum celelalte nuduri ale lui Royce, atât abstracte, cât și vulgare. În schimb, ea fusese surprinsă oferindu-și dragostea din propria voință. Tabloul arăta cât de sincer îl iubise pe Blackstone. Mâna lui puternică era atât de diferită de zâmbetul ei cald! Asta făcea parte din cruzimea cu care tabloul o expusese pe acea femeie. Ea iubise mai mult decât fusese iubită. Mâna bărbatului exprima o certitudine a posesiei și a dominației, nu iubire.

Violet auzi foșnetul fustelor lui Penelope.

– Draga mea, sunt sigură că a fost dureros, dar acum, când știi adevărul, poți judeca și poți hotărî cum anume să acționezi.

– Da.

Violet se întoarse și-și înălță capul cu mândrie. De fapt, n-avea de ales. A doua ei logodnă era la fel de falsă ca și prima. Avea să se sfârșească de îndată ce îl găseau pe Frank. Dar acum, ea știa ce să creadă. Blackstone n-o iubise niciodată, pe ea, pe Violet, în timp ce ea îl iubise la fel de disperat, aparent, ca femeia din portretul lui Royce.

În vreme ce prințul și Dubusari discutau despre aranjamentele pentru expedierea achiziției prințului în Moldova, doamnele coborâră scările. După-amiaza devenise răcoroasă, cu o amenințare de ploaie, deși strada părea mai agitată ca niciodată. Îndurară câteva momente de stat în picioare în frig, în timp ce prințul își exprima recunoștința, înainte ca Dubusari să anunțe:

– V-am reținut destul de mult. Acum ne întoarcem la hotelul nostru, și nu la frumoasa dumneavoastră casă, dar mâine ne vom revedea la balul pe care îl oferiți.

Blackstone intră în camera lui Violet tocmai atunci când aceasta era pe punctul de a renunța să-l mai aștepte.

Ședea la biroul ei și se gândea la bucata de hârtie cu scrisul lui Frank.

– Cum a decurs întâlnirea cu ministrul de externe?

– Atât de bine pe cât era de așteptat. Prințul a fost indignat de obtuzitatea britanică față de meritele cazului său. Apropo, a prezentat și un raport.

– Serios?

– A susținut că totul era în ordine, așa cum îi place fratelui tău.

Violet îi arătă bucata de hârtie carbonizată.

– Dar atunci, ce-i asta? Și dacă prințul a avut tot timpul raportul lui Frank, de ce a așteptat el să-l întâlnească pe ministru?

Blackstone se încruntă.

– De unde ai asta?

– Camerista angajată de guvern mi-a adus-o în dimineața asta, după ce m-am întors de la proba care a avut loc acasă la ducesă.

Ea nu se uita direct el. Blackstone citea documentul.

– Fratele tău e hotărât să transmită un mesaj, nu-i așa? Cred că are mai puțină grijă pentru propria siguranță decât am crezut.

– De ce au ars hârtia asta?

– Pentru că fratele tău și-a folosit conturile ca să comunice cu Ministerul de Externe. El știe exact cine le citește. Mă întreb de cât timp face asta.

Blackstone așează pe biroul lui Violet foaia pe jumătate arsă, privind-o cu un aer grav.

– Cred că asta explică de ce lipsește fratele tău.

– Aseară erați gata să-l arestați pentru crimă și trădare.

El se îndepărtă de ea ca să privească pe fereastră.

– Moldovenii aveau nevoie de un raport de la fratele tău – date și cifre – ca să demonstreze că fondurile Angliei fuseseră cheltuite așa cum trebuie. Raportul le-ar fi asigurat un nou împrumut. Dar cel întocmit de fratele tău îi îngrijora, fiindcă bănuiau că dezvăluia discrepanțe sau, așa cum credeai tu, ceva mai mult decât o simplă fraudă.

– Deci l-au răpit pe fratele meu?

– Îl țin ostatic ca să rescrie raportul. De aceea nu l-au omorât.

– Crezi că Frank ar face asta? Ar acoperi o fraudă?

– Ei l-ar presa s-o facă.

– Cum?

– Dându-i de știre lui Frank că ei sunt destul de aproape de tine ca să-ți facă rău. Frank știe că sunt capabili de crimă.

– Deci fila asta din raportul întocmit de Frank e un fals care le convine lor?

El clătină din cap.

– Fie că face parte din raportul original, fie că e o variantă care nu le-a plăcut. S-ar putea ca ei să fi observat codul fratelui tău.

– *Părăsește Anglia* nu pare a fi un mesaj despre fondurile lipsă.

– Nu. E vorba despre prinț. Fratelui tău îi place prințul și probabil că și-a dat seama că, după ziua de azi, compatrioții loiali ai prințului n-o să mai aibă nevoie de el. Prințul e un obstacol sau un inconvenient. Oricine deține cu adevărat puterea în Moldova l-a folosit pe prințul Andre drept paravan, fiindcă e un om inofensiv și zâmbitor, o marionetă ușor de controlat de către Anglia.

– Tactica asta a funcționat?

– Astăzi, nu. Canning a sugerat, se pare că nu prea delicat, că prințul ar putea să-și restrângă cheltuielile, iar acesta a promis să-și instaleze un cort în Regent's Park ca să-și demonstreze austeritatea și dorința de a sacrifica orice confort personal pentru Moldova – dar asta, abia după balul vostru.

– O, Doamne! Dacă se află în pericol, e absurd de inconștient în privința unei astfel de decizii. Oare o să-l lase Dubusari și restul să-și ridice cortul?

Violet se uită în altă parte. Vigilența promptă din ochii lui Blackstone arăta că mintea lui lucra, că se gândea la detalii, că le dădea un sens.

– Niciodată. Ei n-o să-l scape din ochi. Dar prințul n-a vorbit despre nimic altceva pe drumul de întoarcere la hotel. Și mi-a dat o idee. Imediat după balul tău, trebuie ca noi să-l scoatem din mâinile lor.

– Crezi că accidentele și atacurile i-au fost destinate?

– Cred că, dacă pleacă din Anglia împreună cu ei, e un om mort. Asta încearcă să ne spună mesajul fratelui tău.

– Deci ce facem? N-avem nici o dovadă. Nu-mi imaginez că guvernul ar fi de acord să trimită pază armată la hotelul Milvert. Și ce o să se întâmple cu Frank dacă noi ne războim cu oamenii prințului?

Blackstone nu răspunse imediat. Traficul de seară de pe strada de dedesubt părea să-i absoarbă toată atenția.

Apoi se întoarse spre ea.

– Ce ai planificat pentru ziua de după bal?

– Nimic.

– Haide să schimbăm asta. Am un prieten care ne poate ajuta, un anume căpitan Rodriguez. E un aeronaut din Barcelona, care zboară cu balonul și care e genul cuceritor, fermecător. O să-ți placă. Prințul voia să vadă o ascensiune cu balonul. Cred că o să se bucure de o plimbare, nu-i așa?

– Dacă nu cade din coș!

– În cazul în care am dreptate, oamenii prințului caută o ocazie ca să acționeze împotriva lui. Trebuie să-l scoatem din raza lor de acțiune. O să-l punem pe căpitan să-l ia pe prinț într-o ascensiune

și să-l aducă înapoi pe pământ într-un loc stabilit de comun acord cu guvernul, unde acesta îl poate proteja. În timp ce se desfășoară operațiunea asta, noi îl găsim pe Frank.

– Mulțumesc.

Pentru moment, Blackstone părea vechiul ei prieten care avea să-l salveze pe Frank, care n-avea să-l trădeze. Violet și-ar fi dorit să știe de partea cui era el cu adevărat. Își răsuci inelul pe deget.

– Ceva te deranjează, Violet.

– Am o mărturisire de făcut.

– Ce anume?

– Astăzi am văzut tabloul lui Royce.

El nu se clinti, dar Violet simți cum se schimba, cum se închidea față de ea.

– Faptul că l-ai văzut a schimbat ceva?

– Nu! Dar ascultă-mă.

– Ai vrut să știi, iar acum știi.

– Când n-am vrut eu să aflu ceva, să înțeleg? Ți se pare o prostie, știu.

– În mare parte mi se pare admirabil, Violet, dar să știi că de la atâta curiozitate, poți să dai de necaz.

– Ei bine, nu neg. Am vrut să știu. Am vrut să știu dintotdeauna, se pare, pe cine ai iubit atât de mult încât ai îndurat scandalul și rușinea de dragul ei.

– Acum știi.

– Cred că da. Atunci, de ce am impresia că eu sunt cea care a comis un act impardonabil, nu împotriva ta, ci împotriva acelei femei? Am greșit că m-am dus. Nu pot vorbi cu ea, dar pot să-mi cer scuze față de tine pentru că am pătruns într-un moment intim.

– Cred că prezența lui Royce a făcut ca momentul despre care vorbești să nu fie deloc intim.

– Poți să judeci asta mai bine decât mine. Mie mi s-a părut că e un tablou despre dragostea unei femei. Am crezut că o femeie ar trebui să fie liberă să-și privească iubitul fără ca întreaga societate să cenzureze momentul.

– În privința asta suntem de acord, spuse el, fără să se uite la ea. Mai e și altceva? Avem un plan.

– Nu-i nevoie să participi la balul de mâine.

El își înălță capul și o țintui cu privirea lui ironică.

– O, în privința asta, nu prea ai de ales, dragostea mea. Până când fratele tău o să fie în siguranță, ai un logodnic, oricât de fals ar fi el.

Capitolul 17

„El îi urmase intenționat la oraș..."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Nate se întorsese la docuri. Avea gulerul ridicat, pălăria trasă pe ochi și mâinile vârâte adânc în buzunare, iar una dintre ele strângea mânerul unui cuțit. De data asta îl trimisese Blackstone, iar el acționa singur. Nici Goldsworthy, nici ceilalți oameni ai lui Goldsworthy nu știau unde se afla Nate. Era riscant să urmărească indiciile lui Blackstone, dar Nate își mai asumase riscuri și înainte. După mintea lui, Blackstone intenționa să-i dea și lui Frank Hammersley o șansă.

Ora era târzie, iar agitația diurnă legată de nave și de încărcături fusese înlocuită de activități nocturne – oamenii căutau alinare sau uitare de diferite feluri. Ținta lui Nate era sala cea mare a cârciumii King Edward, unde apăruse bancnota spaniolă. Pentru cartier, King Edward oferea distracții relativ banale, precum posibilitatea de a te îmbăta zdravăn, de a sparge capetele rivalilor sau detractorilor ori de a găsi o femeie pe care s-o plătești pentru un alt fel de sport.

Nate își găsise un loc în întuneric, de unde putea vedea cele două uși ale cârciumii. Acestea se aflau de o parte și de alta a unei ferestre centrale, din care se revărsa destulă lumină în stradă. Chipul oricărui bărbat care ieșea pe una dintre cele două uși era luminat pentru scurt timp atunci când pășea afară. Nate se simțea aproape de o descoperire în acel caz, și știa că asta era mare lucru. Dacă voiau să-l salveze pe Frank Hammersley, era obligatoriu să afle unde se găsea acesta. Pe măsură ce treceau orele, perspectiva succesului lui Nate se reducea. Chipuri după chipuri ieșeau din cârciumă, și toate purtau semnele vieții de marinar. Nici urmă de inși care

să fi avut vreo legătură cu prințul. Cei mai mulți dintre cei care părăseau King Edward se poticneau sau se clătinau, împleticindu-se către strada principală. Nate își mișca picioarele ca să se ferească de frigul serii și de umezeala râului. Apoi zări un bărbat care nu se clătina. Acesta se opri în pragul ușii și aruncă o privire în sus și în jos pe stradă, lăsând să se vadă o față pe care Nate o recunoscu pe dată ca fiind cea a valetului prințului.

Nate simți cum pulsul i-o lua razna și-și puse în gând să nu se miște. Valetul închise ușa în urma lui și o porni pe stradă cu un pas ferm și hotărât. Nate asculta zgomotul pașilor lui, așteptând momentul în care ar fi fost sigur să pornească în urmărirea lui. Cealaltă ușă de la King Edward se deschise și se ivi un al doilea bărbat cât se poate de treaz, care aruncă o privire după primul și se întoarse în direcția opusă. Apoi făcu câțiva pași și începu să fluiere îngrozitor de fals. Mieunatul unei pisici în călduri ar fi sunat mai melodios, dar Nate recunoscu acel fluierat ca fiind al omului mărunțel și spilcuit pe care-l întâlnise în prima lui zi de incursiune în cartierul docurilor.

După o clipă, își dădu seama că bărbatul care fluiera se îndrepta, probabil, spre Frank Hammersley, așa că se decise să-l urmeze.

Oricât de târziu ar fi fost, Frank știa că era ora la care lumea bună a Londrei se trezea la viață în sunet de muzică, de mătăsuri foșnitoare și de fâșâit de evantaie. Liniștea din jurul lui îi amintea la fel de acut ca orice altă împrejurare că se afla departe de Hammersley House. Se așeză la biroul vechi, puse pe el câteva coli noi și-și repară condeiul. Era de părere că ultimul lui efort îi mulțumise pe răpitori, ceea ce însemna că acum puteau să scape de el. Era posibil să nu afle niciodată dacă mesajele lui fuseseră transmise.

Râul era liniștit. Strada de sub închisoarea lui, dacă era stradă, se cufundase într-o tăcere mormântală. Prin grilaj răzbătea doar zgomotul pe care-l făcea câte un animal care scormonea după mâncare. Un clopot de biserică îndepărtat anunța, cu un dangăt slab, trecerea încă unui sfert de oră. Frank cunoștea sunetul pașilor paznicilor lui pe scările înguste și abrupte. Sackett, un pugilist zdrențăros, cu un nas roșu și spongios, cu ochii înfundați în valuri de grăsime și cu pumni care nu se închideau, făcea scările să se

cutremure și ușa să zăngănească în rama ei ori de câte ori venea să-l înlocuiască pe Glover, fostul lui antrenor. Glover, un tip scund și sprinten, se strecura zilnic în și din închisoarea lui Frank, fluierând fals o melodie care te călca pe nervi. Glover, care îi cunoscuse pe toți marii luptători și-i strânsese mâna chiar și regelui, își trăia decăderea fiind pe deplin conștient de ea.

– L-ai avut pe Cribb în corzi, îi plăcea lui să-i reamintească fostului său elev. Dacă l-ai fi terminat, așa cum ți-am spus, am fi fost în nenorocita de Leicester Square în loc de gaura asta. Dar a trebuit să bei și să te duci la târfe! Iar asta a însemnat ruina noastră, a amândurora.

– Suntem plătiți acum, nu-i așa?

De fiecare dată când se întâlneau cei doi, Frank auzea acel schimb de replici sau o variantă a lui. Dacă socotise corect trecerea timpului însemna că își revenise în camera mizeră, fără ferestre, cu cinci zile în urmă, sub privirea atentă a lui Glover. Chiar înainte ca Glover să deschidă gura, Frank își dăduse seama că se afla în Anglia și nu departe de Tamisa, unde trebuia să fi acostat nava *Madagascar*. Făcuse traversarea legat în întuneric și inconștient, cu excepția unor scurte momente în care auzise niște voci care vorbeau rusește.

Se trezise în camera în care se afla acum, chinuit de o durere de cap de parcă o armată de fierari ar fi pus stăpânire pe creierul lui și ar fi început să-și ciocănească marfa. Glover îl ridicase pe picioarele lui nesigure și îl condusese la o masă grosolană, asigurându-l că nu prea avea cum să scape de acolo decât după ce ar fi făcut ceea ce i se cerea. Apoi Glover îi arătase o rezervă de hârtie, condeie și cerneală și-i spusese că avea o treabă de făcut, altfel dădea de naiba. Lui Frank îi trecuse prin minte fulgerător că ar fi putut să-i înfigă condeiul în ochi, dar creierul lui încețoșat și trupul slăbit votaseră împotriva acelui plan.

I se dăduse să copieze de mână un bilet. Cuvintele i se învârtiseră în fața ochilor. Trebuia să-i scrie iubitei lui surori că urma să întârzie, dar știa că Violet avea să observe că textul nu era conceput în stilul lui obișnuit. Astfel, probabil că acel mesaj urma să aibă efectul opus celui pe care îl intenționau răpitorii lui. Isteața lui soră avea să se alarmeze serios, să se consulte cu Preston și să

se uite împreună în cufărul lui. Dar el nu-și mai văzuse cufărul de câteva zile bune, așa că putea să se fi întâmplat orice cu el, orice accident sau manipulare intenționată care să distrugă mesajul obținut cu ajutorul aranjamentelor din interior și care suna astfel: *Nu lăsați Moldova să părăsească Anglia*. Din momentul în care avusese acea sumbră revelație, Sackett sau Glover, unul sau celălalt, fusese mereu în cameră sau chiar în fața ușii. Lui Glover îi plăcea să fumeze o țigară pe scări înainte de a intra, iar Sackett avea o vezică slabă și o slăbiciune pentru bere care îl făceau să iasă destul de des afară, ca să se ușureze.

Trecuse o zi întreagă până când capul lui Frank se limpezise suficient de mult ca să poată studia sunetul pașilor răpitorilor săi. De îndată ce își dăduse seama, ascultându-le intrările și ieșirile, că se afla la etajul trei al unui depozit abandonat, începuse să caute o cale de ieșire.

Încăperea fusese un birou. Într-unul dintre pereți se aflau nișe în care fuseseră stocate cândva facturi și documente privitoare la comenzi. Cineva lucrase cândva la biroul cel vechi, iar patul îngust, deformat, și două scaune fuseseră adăugate, se părea, ca să-i găzduiască pe Frank și pe cei doi paznici ai lui.

Singura cale de acces spre exterior era o fereastră înaltă și rotundă, peste care erau bătute niște stinghii ce lăsau să pătrundă aerul și o lumină slabă. Plouase de două ori, iar undeva în clădire era o gaură prin care pătrundea apa. Frank auzea sunetul constant al picăturilor care pleoscăiau în balta formată dincolo de incinta făcută din scânduri grosolane, și simțea mirosul cenușii unui foc stins. Sunetul sugera interiorul mare și gol al unui depozit. Se părea că acea clădire nu era folosită. Nu exista activitate în timpul zilei, iar paznicii lui păreau să fie singurii oameni care veneau acolo. Ori de câte ori Sackett și Glover își predau tura de pază unul celuilalt, Frank se așeza astfel încât să poată arunca o privire prin ușa deschisă. Astfel, zărise o întindere întunecată de grămezi negre, luminate pe alocuri acolo unde o fereastră spartă sau o deschizătură în acoperiș lăsa să răzbată ceva lumină. Frank aștepta ca Sackett și Glover să devină neglijenți sau să obosească să-l păzească.

În a doua zi de când Frank era prizonier acolo, Glover sosise pentru schimbul de seară și adusese cu el o mănușă a lui Violet și un bilet în care se spunea că el, Frank, greșise în raportul lui

despre modul în care prințul Moldovei utilizase banii englezești. Dacă scria un raport corect despre felul în care fondurile ajutaseră la înființarea gărzii personale a prințului, ar fi cumpărat astfel siguranța surorii lui.

Mintea i se mai luminase un pic, așa că se așezase la birou. Se frământa din pricina mănușii. Își spusese că prințul Moldovei și suita lui aveau să se cazeze la hotelul Milvert. Ministerul de Externe știa că exista o problemă. Moartea a doi agenți nu putea fi ignorată. Deci cum ajunseseră răpitorii lui să aibă mănușa lui Violet? Nu puteau pur și simplu s-o răpească de la Hammersley House, cu tatăl ei și cu o seamă de servitori prin preajmă.

Avea nevoie de o modalitate de a le comunica alor săi unde anume se afla. Prima idee care îi veni fu să-și vândă butonii. Glover îi admirase și se lamentase cu privire la nedreptatea situației:

– Iată-te închis aici, îmbrăcat ca un prinț din casa regală, cu nasturi de mărimea unor galbeni, și iată-mă pe mine, care cândva am dat mâna cu familia regelui, iar acum îmi flutură zdrențele!

Frank îi dăduse lui Glover nasturii lui în schimbul unei halbe de bere. Tipul păruse neîncrezător, dar prizonierul îl convinse să-i taie nasturii de la haină și să-i ascundă de Sackett. Mersese la noroc. Poate că nu-l căuta nimeni. Dar Ministerul de Externe îl așteptase să sosească pe *Madagascar* și ar fi avut un om la docuri ca să-l întâmpine. Aveau nevoie de raportul lui fiindcă voiau să afle ce se întâmplase cu fondurile pe care fusese autorizat să i le dea direct prințului.

Trebuia să transmită un mesaj în afara închisorii lui. Următoarea stratagemă pe care o născoci fu ceva mai bună. Întotdeauna ținea bani ascunși în haine. Pe când Sackett moțăia, Frank scosese o bancnotă dintr-un buzunar al căptușelii și o ascunsese printre hârtiile de pe masă. Mai târziu, după ce Sackett părăsise camera ca să se ușureze, Frank scrisese pe bancnotă. Apoi se târguise cu Sackett înainte de sosirea lui Glover. Paznicul lui fusese nedumerit de bancnota spaniolă, dar Frank se prefăcuse surprins că aceasta ajunsese pe birou, printre colile de hârtie. Discuția aceea îi dezvăluise în mod neașteptat că se afla în Wapping.

Era prizonier într-un depozit din Wapping, iar răpitorii lui – el îl suspecta pe Dubusari – doreau să producă o versiune falsificată a raportului său privind finanțarea armatei moldovenești. Știa de

ce, așa cum știa și de ce, în starea lui de amețeală de pe navă, auzise vorbindu-se rușește. Descoperise că, în Moldova, unii îl credeau pe prinț prea slab ca să-i salveze de la inevitabila supunere față de țar. Acele forțe l-ar fi sacrificat fără scrupule pe prințul cel slab în favoarea țarului mult mai puternic.

Frank se gândise că putea să întârzie o săptămână ca să le dea răpitorilor lui ceea ce își doreau. În câteva zile, raportul său propriu-zis și banii aveau să ajungă la Ministerul de Externe prin curierul special căruia reușise să-i strecoare atât raportul, cât și banii, în ultima lui zi de ședere în Spania. Problema era că nu știa cât de apropiați de familia lui erau dușmanii prințului. Mesajul mânușii lui Violet era clar: dacă el, Frank, făcea o mișcare greșită, ei îi făceau rău lui Violet. Doi oameni muriseră deja doar pentru că acceptaseră să primească raportul lui. Un altul avea să moară dacă informațiile trimise de Frank nu ajungeau în mâinile potrivite, iar sora lui ajunsese cumva în mijlocul politicii moldovenești, care, după cum se vedea, era aducătoare de moarte. În cea de a treia zi de captivitate, el trimisese o versiune a raportului pe care spera ca răpitorii lui nevăzuți s-o cumpere. Primise înapoi un cercel cu granate al lui Violet și o notă scurtă în care i se explica faptul că timpul era scurt. Toate astea îl hotărâseră să încerce să evadeze. Se gândise la ceea ce aflase despre locul detenției lui. Clădirea era înaltă de trei sau de patru etaje, placată cu cărămidă. Camera lui se afla în partea de sud-vest. De sub fereastra ei nu se auzea nici un zgomot de stradă, iar mirosul specific acelui loc era amestecul de izuri de cenușă și de umezeală.

Noaptea, aerul mirosea precum cel de pivniță umedă. În căldura zilei, avea un damf de ceai opărit. O evadare nocturnă de sub paza lui Sackett era cea mai bună speranță a lui Frank. Omul venea întotdeauna mirosind a bere și adesea aținea în timp ce prizonierul lucra. Frank își făcuse planul în minte și încă nu avusese ocazia să acționeze, dar era pregătit.

Neliniștit, Sackett se mișca acum de colo până colo, se agita în timp ce-l aștepta pe Glover, plângându-se că acesta întârzia. Deschise ușa o dată sau de două ori, nerăbdător să audă fluieratul fals al lui Glover. Frank se poziționă. Singura lui armă, dacă ar fi avut ocazia s-o folosească, era scaunul pe care ședea. În aceeași clipă, el și Sackett îl auziră pe Glover pe scări, apoi răsună un țipăt,

urmat de zgomotul unor pași grăbiți. Sackett se ridică și deschise ușa. Scoase capul afară și privi în josul scărilor lungi. Frank se ridică într-o clipă. Se năpusti direct la Sackett, aruncându-l pe însul cel mătăhălos înspre scară.

Frank o porni prin întuneric, gândindu-se că la celălalt capăt al clădirii s-ar fi putut afla o altă scară. În spatele lui îl auzi pe Sackett împiedicându-se și înjurând, în timp ce Glover striga de jos. Continuă să se miște pe cât de repede putea, cu mâinile aduse în față, în timp ce cizmele lui, lovindu-se de podeaua goală, scoteau un zgomot ca de artificii care explodau. Se ciocni de un stâlp de metal. Izbitura îl făcu să se rotească, după care se poticni, încercă să-și regăsească drumul și, în cele din urmă, se împiedică de ceva înalt până la genunchi și cu muchii ascuțite. Lovitura la fluierul piciorului îl făcu să tresară, dar reuși să-și recapete echilibrul. Își regăsi drumul, apoi dădu, pe pipăite, de conturul unei grămezi mari de lemne și continuă să înainteze. În spatele lui, Sackett urlă în josul scărilor la Glover, spunându-i să urce. Îl auzi pe Glover strigând ceva drept răspuns, iar apoi răsună zgomotul unei încăierări.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, Frank desluși conturul slab al unui tunel boltit. Se îndreptă spre el până când o scândură îi cedă sub piciorul drept, făcându-l să se afunde pe neașteptate până la coapsă. Se sprijini în brațe, rămânând locului, atârnat, cu un picior vârât printre scânduri și cu celălalt îndoit sub el.

Durerea îi străbătu piciorul care pătrunsese prin podea. Se opinti în sus și ieși din gaură. Inima îi bătea cu putere, iar respirația gâfâită îi bubuia în urechi. Simțea că își rupsese ceva. După ce reuși să iasă de acolo, se ridică pe piciorul cel teafăr, sprijinindu-se de o coloană de fier. Tunelul boltit se afla la vreo șase metri distanță, dar piciorul rănit nu-i mai putea susține greutatea.

În spatele lui, ușa micii sale închisori era deschisă, aruncând un fascicul de lumină în spațiul vast și întunecat. Sackett apăru în cadrul ușii, înconjurat de lumina micuței încăperi, și scrută întunericul. Frank nici măcar nu se ascunsese. Sackett ieși în penumbra încadrată de ușa deschisă. Strigă ceva în josul scărilor.

Trăgându-și piciorul rănit, Frank se mută astfel încât să se poată vârî în spatele unuia dintre stâlpii de fier. Picurul apei îi răsuna în urechi puternic ca un clopot de biserică. Aștepta ca Sackett să coboare scările. N-avu noroc. Paznicul ajunse la marginea

întunericului și aruncă o privire în beznă. Capul lui mare se înclină într-o parte, ca și cum ar fi ascultat cu atenție.

– Glover! Vino aici, omule! Hammersely a zburat din coteț!

Frank așteptă să-i ajungă la urechi răspunsul lui Glover, care ar fi trebuit să vină de jos, dar nu se auzi nimic. Liniștea nu era întreruptă decât de picurul obișnuit al apei. După o pauză lungă, Sackett dispăru înapoi în cameră, mormăind, iar Frank începu să se târască prin tunelul boltit. Nu pătrundea nici o lumină, doar un curent de aer rece și mucegăit, care venea de jos. Auzea sub el un fel de șuierat. Alunecă de-a lungul peretelui, târându-și piciorul rănit. Apoi, pașii grei ai lui Sackett porniră să scârțâie pe podea, iar lampa lui trimise o rază de lumină care se legănă sălbatic peste gura tunelului. Fiecare legănare a luminii îi dezvăluia lui Frank priveliștea acelui spațiu îngust: nu existau scări, ci doar un lift rudimentar pentru mărfuri, care consta dintr-o platformă înconjurată de o cușcă de fier. Frank se trase spre ea și aruncă o privire în puțul întunecat al liftului. Trebuia ca până jos să tot fie vreo trei etaje. Nu răzbătea nici o lumină.

Frank îl auzi pe Sackett mormăind ca pentru el:

– Ar fi bine să nu fii acolo unde te pot găsi, Frank 'ammersley.

Brusc, Sackett se opri. Frank îl auzi mormăind din nou. Lampa arunca un fascicul de lumină slab și constant de-a lungul podelei. Frank stătu să asculte. Sackett părea că se ușura.

Frank își dădu jos haina, vesta și cămașa, transpirând nebunește. Se îmbrăcă din nou cu vesta și cu haina, iar apoi înfășură cămașa, care odinioară fusese albă, în jurul unui sac lăsat pe podeaua liftului. Lumina lui Sackett îi arătase locul în care se afla scripetele. Îl eliberă, iar frânghia aspră îi alunecă, fierbinte, prin palmă. Platforma scârțâi, se zdruncină și începu să coboare. Frank se încordă ca să-i încetinească elanul.

Sackett urlă, iar prizonierul îl auzi cum începu să alerge, apoi se opri, înjurând de zor. Frank continuă să depene frânghia scripetelui, făcând ca liftul să-și continue coborârea clătinată. În vreme ce Sackett se apropia, Frank se trase, cu greu, înapoi în umbră. Acum liftul era în cădere liberă. Sackett ajunse la timp ca să vadă cum liftul atingea capătul de jos al puțului. Paznicul se aplecă peste margine, ținându-și lampa ridicată.

– Idiotul ăsta chiar s-a omorât, bombăni el.

În spatele lui, Frank se strecură înapoi prin tunel, alunecând de-a lungul zidului până când putu să se lase jos şi să se târască în spatele unei grămezi de metal contorsionat şi de lemne carbonizate. Se frecă pe faţă cu cenuşă şi rămase nemişcat, cu piciorul rănit pulsându-i. N-avea să danseze prea curând.

Capitolul 18

„...fusese oarbă, părtinitoare, absurdă, plină de prejudecăți."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Patroanele de opere de caritate se înșiruiseră ca să-și primească oaspeții la bal. Penelope se afla în fruntea șirului, iar Violet, la capătul lui, amândouă culegând în acele momente roadele înțelegerii lor. O mare parte a lumii bune din Londra părea hotărâtă să se strecoare prin foaierul îngust, cu lambriuri simple, în sala strălucitoare de bal.

Prințul și suita lui sosiseră mai devreme, afișând toalete splendide, de croială militară. Prințul se extaziase cu privire la excesul de frumusețe și promisese să danseze cu toate femeile prezente, dacă i se permitea. Papa făcea o figură frumoasă, iar femeia de lângă Violet îi șoptise acesteia că tatăl ei avea o înfățișare de gentleman desăvârșit, de parcă acel atribut ar fi fost în sine o minune.

Rochiile croitoreselor atraseră exact genul de atenție pe care-l sperase Violet. Fiecare doamnă, chiar și micuța contesă, admiră acele rochii. Totuși, în ciuda interesului pe care declara mereu că îl avea față de modă, contesa purta tot una dintre rochiile ei delicate, care aveau cusute peste tiv trei rânduri măiestrite de șnur gros, de catifea aurie.

Penelope o prezentă în repetate rânduri pe Violet drept moștenitoarea Hammersley, de parcă ea ar fi fost o curiozitate, ca un nou monument deschis publicului. Astfel, Violet primi omagii din partea mai multor tineri, ale căror zâmbete se lățiră și care îi făcură reverențe mai adânci la auzul cuvântului „moștenitoare"

Unul dintre ei zăbovi asupra mâinii ei dincolo de limitele purtării curtenitoare.

– Îmi cer scuze, domnișoară...

– Hammersley, repetă ea.

Tânărul păru gata să-și noteze, dacă ar fi avut un caiet în buzunar.

– Fiul mai mic, fără o leţcaie, îi şopti, plină de solicitudine, vecina din comitetul de primire.

În ciuda veseliei și a aglomerației care proclamau succesul balului, Violet simțea, fără nici o justificare, un nod în stomac. Își spunea că nimic nu putea strica acea seară. Sala era bine proporționată, decorată cu ghivece de narcise și de zambile sădite pe un pat de mușchi. Muzicanții erau de primă calitate și cunoșteau toate cadrilurile și valsurile la modă. Chiar bucătarul lui Violet declarase că prăjiturile cu lămâie erau comestibile, și nimeni nu putea găsi vreun cusur lichiorului și șampaniei. Dacă mâncarea nu era vreun deliciu nemaiîntâlnit, numărul de lumânări dădea scenei un anumit soi de căldură și de strălucire, ca în orice spațiu mare, iluminat așa cum trebuia. Poate că balul nu ieșea din comun, dar nici nu-și făcea de rușine organizatoarele.

Pe măsură ce încăperea se umplea, devenea clar că Penelope îl aștepta pe Blackstone, iar ea chiar o făcea, și chiar într-un mod bătător la ochi. Pentru Penelope, el era un om liber, un potențial iubit. Reputația lui îl făcea să fie așa; un bărbat care nu aparținea nici unei femei părea proprietatea tuturor femeilor. Penelope îl vedea ca pe bărbatul din portret. Nu și-ar fi pierdut niciodată capul din pricina lui. Pentru Violet, tot ceea ce conta era planul ei și al lui Blackstone de a distrage atenția răpitorilor lui Frank și de a-l îndepărta pe prinț din mijlocul lor. Ca să pună în mișcare acel plan, ea trebuia să converseze cu Blackstone, dar, desigur, nu trebuia să și danseze cu el. Pe măsură ce sala de bal se umplea, comitetul de primire se micșora, iar Blackstone încă nu apăruse. Violet îl înțelegea. El dorea s-o evite la fel de mult cum și ea dorea să-l evite. În spațiul restrâns al casei Hammersley, unde se cunoscuseră și se iubiseră, poate că el nu-i putea rezista, dar, în lumea lui, el voia să aibă cât mai puțin de-a face cu ea.

Penelope ridică din umeri și-i făcu semn lui Violet să-și adune invitatele speciale. Balul urma să înceapă cu o scurtă ceremonie dedicată femeilor care țesuseră mătasea purtată în acea seară de fiecare dintre patroane. Violet le conduse pe țesătoare la estradă,

în fața orchestrei. Era ceea ce își dorise cu două săptămâni în urmă, o șansă de a ajunge la lumea bună a Londrei și de a mișca inimile celor ale căror buzunare asigurau locuri de muncă pentru mii de oameni. Țesătoarele arătau elegant, iar rochiile lor erau splendide. Violet ar fi trebuit să fie peste măsură de încântată de succesul primului ei bal.

În drum spre balul lui Violet, Blackstone se opri în acea sală a clubului care era amenajată pentru jocul de cărți. Hazelwood și Clare păreau să piardă o grămadă din ce în ce mai mare de jetoane, îngrămădindu-se pe catifeaua verde care îmbrăca masa dintre ei. Blackstone nu-l găsea pe Wilde și n-avea timp să meargă la Miranda Kirby, într-o încercare de a da de urma tânărului.

Planul era clar în mintea lui Blackstone. Se sfătuise cu căpitanul Rodriguez, iar la bivuacul din Regent's Park al acestuia fusese adăugată o mică tabără pentru prinț. Wilde era ultimul detaliu al acelui plan. Blackstone voia ca tânărul să-și petreacă noaptea stând de pază în fața cortului prințului, ca măsură de precauție suplimentară.

– Blackstone, cât noroc poți să ai! Să presupun că pleci să te distrezi într-o sală de bal și mai târziu într-un dormitor? întrebă Hazelwood în timp ce punea pe masă o mână impresionantă de popi.

– L-ați văzut pe Wilde? întrebă Blackstone.

Hazelwood și Clare schimbară o ocheadă plină de seriozitate.

– Nu s-a întors. Miranda a venit să-l caute.

Blackstone se opri la jumătatea drumului. Wilde era obișnuit să opereze pe cele mai rău-famate străzi din Londra. Era viclean și inteligent și cunoștea pericolul muncii pe care o făcea.

– Nici o veste?

– Nici una.

– Ai grijă, Blackstone! Goldsworthy vede tot, să știi.

– Vrei să facem ceva? întrebă Clare.

– Să vă rugați!

Tânărul care aproape că voise să-și noteze numele lui Violet și faptul că era moștenitoare o invită pe aceasta la unul dintre

primele dansuri populare ale serii. În timp ce ei doi începeau să se miște pe ringul de dans, Violet îl zări pe Blackstone într-un grup de invitați pe care un valet aflat în trecere îi servea cu pahare de șampanie. Dintr-odată, inima ei începu să bată mai repede, întregul trup îi ieși din ritm și trebui să-i ceară scuze partenerului ei pentru un pas ratat. Vedea că Blackstone le era cunoscut multora dintre invitați, mai mult chiar decât fusese la teatru, unde prietenii lui îl căutaseră în lojă. La balul din acea seară, fiecare privire părea să-l recunoască. Bărbații îl salutau cu dezinvoltură, iar femeile îl măsurau din cap până-n picioare, nu ca pe un om cu titlu și avere, ci ca pe un bărbat. Acest ultim soi de apreciere, subtil sau pe față, se oglindea în ochii celor pe lângă care trecea el și se transforma în murmure iscate în urma lui.

Penelope veni la Violet.

– E aici, spuse ducesa, ducându-și o mână înmănușată la gură, ca să-și înăbușe un râs scurt și plin de încântare. Stârnind discuții și speculații, ca întotdeauna! adăugă ea redevenind serioasă și căutând să-și înăbușe entuziasmul ce i se oglindea în ochii verzi. Violet, am vorbit serios în ziua aceea. Ți-l cedez, dacă încă îl mai vrei.

– Dansează cu el, Penelope! Blackstone nu e proprietatea mea.

Violet știa ce învârtea el. Făcuse o înțelegere cu guvernul ca să-l găsească pe Frank. Se folosise de ea ca să înțeleagă indiciile privind locul în care se afla fratele ei, dar de data asta nu mai pretindea că o iubea. Chiar dacă cedaseră în fața vechilor dorințe, ea avea să-și învingă acele sentimente și de data asta, așa cum o făcuse și înainte.

Ar fi trebuit să-l ierte și să-l lase în urmă. În definitiv, iertarea era un dar pe care ți-l făceai și ție în clipa în care i-l făceai celuilalt. Era ca și cum ți-ai fi descuiat cușca inimii și ai fi lăsat creaturile nefericite, speranțele ghemuite acolo, să zboare libere.

Se trezi cu o mulțime de parteneri dornici să danseze cu ea, descoperind că avea puține posibilități să se ocupe de ei. În sală se aflau acum foarte multe cupluri, dar ea nu avusese ochi decât pentru Blackstone, care dansase cu alte doamne: cu contesa, cu o tânără timidă, pe care Violet n-o observase mai devreme, și de două ori cu Penelope.

Privind peste diadema cu topaze a partenerei lui, Blackstone scrută mulțimea. N-avea de gând să danseze cu Violet Hammersley.

Chiar dacă bârfitorii s-ar fi dezlănțuit. Chiar dacă moldovenii ar fi devenit bănuitori.

Prințul era de față, dansând plin de entuziasm și revărsându-și cu generozitate lingușelile asupra oricărei purtătoare de fuste. În câteva ore, potentatul cel zevzec avea să fie înconjurat de oamenii lui Rodriguez, iar de dimineață aceștia aveau să-l conducă într-un loc în care să fie în deplină siguranță, adică într-o casă de țară pe care guvernul o pregătise pentru el.

Cu toate astea, pe Blackstone îl neliniștea faptul că Wilde nu apăruse ca să dea raportul. Hotărâse ca tânărul să plece în misiune de unul singur, voind să-l împiedice pe Goldsworthy să ajungă primul la Frank. Blackstone ar fi pierdut totul dacă, așa cum bănuiau Goldsworthy și guvernul, Frank s-ar fi dovedit a fi un hoț și un criminal, iar Goldsworthy ar fi ajuns primul la el. Dacă Frank era cinstit, dar paznicii lui îl recunoșteau pe Wilde ca fiind un om al guvernului, atât Frank, cât și Wilde erau în pericol.

Între două dansuri, prietenul lui Blackstone, Slindon, apăru lângă el cu un pahar în mână.

– Blackstone, ce faci aici, omule? întrebă Slindon, dându-și paharul pe gât. Ce chestie slabă, nu crezi? N-aș fi venit, doar că Fothergill a pus un pariu pe o intrigă anume. Știi ceva, dacă îl vezi, spune-i că am plecat la *madame* Latova. Ar trebui să vii și tu. Ăsta-i exact genul tău de distracție.

Blackstone își ridică paharul și-i ură noapte bună prietenului său. Violet se afla în celălalt capăt al ringului de dans. O putea vedea cu coada ochiului, iar în cealaltă parte a sălii o putea vedea pe contesă. Aceasta din urmă îi aruncase de mai multe ori ocheadele ei rugătoare, neputincioase. Era îmbrăcată ciudat chiar și pentru gustul ei obișnuit, cu șnururi de catifea împletită în jurul tivului rochiei albe. Bineînțeles că soțul ei nu dansa, iar Dubusari, în mijlocul unui grup de doamne de companie, părea să le farmece pe acestea cu elocvența lui pitorească.

Pe măsură ce perechile de pe ring executau figurile de dans, Violet ajungea tot mai aproape. Ea alesese să poarte o rochie făcută din petale, sau cel puțin așa i se părea lui Blackstone, fiindcă țesătura era moale și de un roz pal, de zori de ziuă, care făcea ca pielea ei să aibă o strălucire sidefie. Rochia i se mula pe coastele înguste, acolo

unde el ar fi atins-o cu mâna dacă ar fi dansat cu ea. Blackstone râse de el însuși. Cam atât despre cum se crezuse în stare să se abțină să danseze cu ea! El și Violet puteau să creadă că, odată cu mărturisirea lui că guvernul îl ancheta pe Frank și cu mărturisirea ei despre vizita la studioul lui Royce, își încheiaseră din nou legătura, dar ceea ce începuse între ei cu atâția ani în urmă nu era atât de ușor de depășit.

Violet trecu pe lângă el, iar pașii dansului o făcură să se învârtă și, pentru scurt timp, ei doi ajunseră față în față. Blackstone se folosi de prilej ca să-i spună că urma s-o caute.

La sfârșitul dansului, tocmai pornise în direcția ei, când simți o mână pe mâneca lui. Se întoarse și o descoperi pe contesă privindu-l. Buza ei de jos tremura.

Aproape că întârzie prea mult. Violet văzuse promisiunea din ochii lui, iar apoi el se îndepărtase la brațul contesei. Blackstone nu se duse la Violet decât atunci când muzicanții începură să cânte ultimul vals. Ea își spusese că acela avea să fie un dans de adio, o despărțire potrivită cu muzica, ușoară și aeriană. Ar fi fost ciudat ca ei să nu converseze. Aveau să facă schimb de banalități, așa cum se și cădea să se întâmple în vârtejul istovitor al dansului. Ea n-avea să îndure nici o durere pe care să n-o fi îndurat deja și să n-o fi lăsat în urmă. Săptămâna aceea în care purtase inelul lui fals însemnase un sacrificiu făcut de dragul lui Frank.

El îi întinse mâna înmănușată, iar ea își puse mâna într-a lui, ușurel. Totuși, șocul atingerii o străbătu prin tot corpul, până la degetele de la picioare.

– Am dansat cu toate femeile, de la șaptesprezece la patruzeci și șapte de ani, care ar putea avea pretenții la curtoazia mea, Violet. Acum e timpul pentru noi.

O trase în vârtejul valsului și o răsuci cu fața spre el, cu mâinile întinse pentru mișcările de început.

Ea se uită țintă la frumosul lui ac de cravată cu piatră de onix.

– E bine să-mi cunosc locul la rând.

El râse în timp ce o cuprindea cu brațul, iar mâna i se așeză în partea de jos a spinării ei, în acel loc de unde trebuia să-i imprime

mișcările. Mâinile li se ridicară și li se împreunară: stânga lui și dreapta ei.

– Tu nu înțelegi nimic, spuse el încruntând din sprâncene și strângând aprig din buze.

Ea își ridică bărbia și-și ținu capul sus. Se gândi că fusese o cruzime din partea lui să-i spună așa ceva, cele dintâi vorbe cu adevărat crude pe care i le spusese el vreodată. Primii lor pași fură asemenea unei plimbări elegante. Violet rămânea mândră și distantă, cu trupul depărtat de al lui, în timp ce brațul fiecăruia cuprindea trunchiul celuilalt. Apoi muzica se schimbă. Mâna de la baza spatelui ei o trase mai aproape, făcând-o să-și arcuiască șira spinării, ridicând-o și ținând-o strâns. Ea își întoarse capul ca să privească peste umărul lui. Dar nu exista nici o cale de scăpare. Respirația lui îi șuiera în ureche.

– Chiar n-ai unde să te duci, Violet, spuse Blackstone.

O împinse înapoi cu o mișcare a mâinii stângi, o prinse în brațe și porni s-o învârtă în ritmul muzicii.

Blackstone știa că, dacă el ar fi lăsat-o, ea ar fi negat legătura dintre ei până la ultima suflare. Dar corpul ei nu putea minți. El o ținu aproape, astfel încât amândoi să se întoarcă, să se învârtă și să se aplece în figurile senzuale ca un singur trup, iar ea trebui să se uite în ochii lui și să se agațe de mâna lui.

Îl amețea mireasma ei, dulce și delicată precum o floare singuratică, ce tocmai se deschidea. Putea să privească în jos, în ochii ei întunecați ca noaptea, și să se uite la pielea ei netedă și catifelată ca spuma mării. Căldura și mișcarea făcuseră să i se desprindă șuvițe din părul de abanos, iar câțiva cârlionți gingași îi încadrau acum fața.

Violet încercă să se concentreze la ceva, la orice care s-o facă să nu se mai gândească la strânsoarea lui, la felul în care mâna lui o ghida fără efort de-a lungul ringului de dans. Mirosul lui proaspăt o învăluia. Prin mănuși, ea simțea marginea dură a faimosului inel Blackstone. Încercă să invoce durerea acelui moment din trecut în care inima ei tânără se frânsese, dar durerea se lăsa așteptată.

Simțea că, dansând cu el, făcea un lucru potrivit. Se mișcau bine împreună, corpurile lor anticipându-se unul pe celălalt. El ridică brațele lor unite și o învârti, astfel încât, atunci când ea reveni în

brațele lui, fără suflare și încântată de dans, ochii li se întâlniră. Gura lui zâmbitoare era încadrată de linii prietenoase, iar în ochii de un albastru intens i se ivise un licăr de amuzament, un râs care ei îi lipsise, așa cum locuitorilor din ținuturile polare le lipsea soarele în iernile lor lungi. Asta o făcu pe Violet să-și amintească de alte vremuri.

Se sărutaseră sălbatic în galeria lungă, iar el o învârtise în cerc.

– O, Doamne, te iubesc, Violet! spusese el. Când o să fii mai mare, trebuie să te căsătorești cu mine.

Ea se oprise din rotația lor.

– Sunt destul de mare. Am nouăsprezece ani și știu ce vreau. O să mă căsătoresc cu tine, Lyle.

Pe atunci îi spunea „Lyle", înainte ca el să devină „Blackstone"

– Dar n-o să mă căsătoresc cu tine fără să știu.

El îi aruncase o privire suspicioasă.

– Ce anume?

Ea trăsese aer în piept și rămăsese nemișcată, ca el să înțeleagă că vorbea foarte serios. Îi mai spusese o dată care era punctul ei de vedere și nu voia ca el să creadă că glumea.

– Fără să știm cum va fi între noi în patul conjugal.

El aproape că se înecase.

– Violet, n-ai nevoie de dovezi în avans. O să fie pasional...

Ea își apăsase palma pe gura lui, ca să-l liniștească.

– Dar o să fie inegal, pentru că tu știi mai multe decât mine.

Atunci devenise și el serios.

– Deși sunt flatat că mă consideri un bărbat cu o vastă experiență, mă ții prea ocupat pentru oricare alte lecții în domeniu. Așa că, odată ce începem, o să mă ajungi repede din urmă.

Atunci Violet îi zâmbise.

– Deci când începem? întrebase ea.

Nu se întâmplase în acea zi, dar începuseră nu după mult timp, iar el insistase ca ea să accepte să se mărite cu el.

Muzica se schimbă din nou, dând semnalul de început al unui pasaj în care dansatorii, cu capetele îndreptate înainte, înconjurau încăperea. Violet simțea privirile fixe, atotștiutoare, ale celor din public. Toată lumea o credea o mare neghioabă. Acum știa de ce. Și

ea văzuse tabloul cu el și cu frumoasa lui amantă spaniolă, care se arcuia sub atingerea iubitului ei.

Își ținu capul ridicat și îl apucă de mână ca să-și mențină echilibrul, simțind veriga tare a faimosului inel Blackstone de pe mâna lui stângă.

Și-i reveni în minte tabloul, poziția lascivă a femeii, ținuta arogantă a bărbatului. Acesta purta inelul pe mâna dreaptă, ținând-o pe femeie cu un gest posesiv. Violet fu cuprinsă de o senzație de amețeală. Fețele din jurul lor părură să se estompeze.

– Bărbatul din tablou nu ești tu! Nu e mâna ta pe mâna acelei femei...

Ea încurcă pașii, ezită, iar Blackstone o trase mai aproape, ridicând-o de pe picioarele care i se poticneau.

– Nu acum, Violet! Continuă să te miști!

O răsuci într-o succesiune amețitoare de mișcări, dar dulcea învolburare a muzicii nu reuși să acopere vocea din mintea ei. Gândurile îi fugiră înapoi la studioul lui Royce, înapoi la trecut. Bărbatul din tablou purta inelul cu sigiliu pe mâna dreaptă. Și asta nu era singura diferență. Acum Violet vedea totul. Adevărul fusese acolo, chiar în fața ei. Bărbatul din tablou nu stătea așa cum avea obiceiul să stea Blackstone, iar acesta din urmă nu avusese cum să-i pozeze lui Royce. În săptămânile care precedaseră moartea tatălui său, fusese cu ea aproape în fiecare zi.

Apoi primise de la el doar un scurt bilet:

Tata m-a chemat la el.

Apoi lipsise de lângă ea, fără să-i mai dea nici o veste, până după înmormântarea tatălui său. Chiar atunci Royce începuse să arate tabloul. Acea pictură făcuse imediat senzație la Londra.

Dansul se termina. Perechile ajunseseră la ultimele mișcări și reverențe. Iar el urma s-o lase fără explicații, cu lucruri nerostite și înțelese greșit.

– Nu știai de existența tabloului, nu-i așa? N-aveai cum să știi.

Pe Violet o durea pieptul, iar junghiul acela i se concentrase în inimă. Voia să se oprească din dansat și să-și apese palmele pe piept. Îl pierduse nu pentru că era un pungaș scandalos, care iubise altă femeie, ci pentru că ea nu avusese încredere într-un om bun, preferând să se îndoiască de el și să creadă ce era mai rău, fără

să pună întrebări. Acum Violet înțelegea cum se întâmplase totul. Atunci când lumea lui i se întorsese împotrivă, se bazase pe ea. Însă ea îl dezamăgise.

– Violet, nu poți repara trecutul.

– Dacă n-aș fi rupt logodna, te-ai fi căsătorit cu mine?

– După ce Royce făcuse public tabloul? Să te fi implicat și pe tine în scandal?

– Nu l-ai putut opri pe Royce, nu-i așa?

– Greșeala mea. I-am subestimat puterea și lăcomia.

– Știe adevărul, dar îi lasă pe toți să presupună altceva.

Așa cum presupusese și ea.

– Dar n-ai negat niciodată zvonurile. N-ai dezvăluit niciodată adevărul!

Violet nu spuse: „Nu mi-ai dezvăluit mie adevărul!"

Inima o durea, îngreunată de cuvinte nerostite.

– Alți oameni ar fi suferit, răspunse el.

Mama lui. Surorile. Bărbatul din tablou fusese tatăl lui. Doar întâmplarea făcuse ca Royce să fi nimerit cu dezvăluirile la momentul potrivit și ceva din înfățișarea bărbatului pictat îi convinsese pe toți că în acel tablou apărea fiul aflat în viață, nu tatăl mort. Dar Blackstone permisese ca greșeala să persiste. Alesese să fie dezonorat în loc să expună infidelitatea tatălui său.

Sala de bal era un amestec de zgomote, de căldură și de fețe. Violet înțelese acum întreaga impostură dezinteresată a lui Blackstone. El n-o iubise pe frumoasa femeie din tabloul scandalos. Își iubise familia.

– Violet, uită-te la mine! Expresia de pe fața ta o să ne dea de gol. Gândește-te la Frank! El are nevoie ca tu să fii logodnica mea pentru încă o zi.

– Penelope crede că am renunțat la tine pentru totdeauna.

– Violet, ascultă-mă! Încă mai trebuie să-l luăm pe prinț de aici și să-l găsim pe Frank.

Ea dădu din cap în semn că era de acord.

– Găsește-l pe tatăl tău și fă-l să te ducă acasă, o sfătui el. Și să nu te duci nicăieri împreună cu contesa, nici măcar la toaleta doamnelor.

Violet își ridică privirea spre el.

– Șnururile pe care le poartă la fiecare rochie – astea sunt armele ei, spuse Blackstone.

– Arme?!

– O să-ți explic mai târziu. Mă duc să-i duc pe prinț și pe Cahul în parc. Ține minte planul. Mâine-dimineață te duci direct la căpitanul Rodriguez. Ia cu tine pe cineva mai puternic decât Granthem și un pistol.

Auzind de pistol, ea făcu ochii mari.

– Vorbesc serios, Violet! Tu trebuie să urci în balon împreună cu prințul, nu Cahul. Căpitanul o să te coboare la Hampstead sau undeva în apropiere, după cum permite vântul. O să avem oameni de pază. Tu trebuie să-i explici prințului. Iar eu o să-l găsesc pe Frank.

Capitolul 19

„...m-am gândit numai la dumneavoastră."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Pe Frank îl trezi zvâcnetul dureros a piciorului său umflat în cizmă. Dacă supraviețuia, cizma trebuia tăiată. Preston, valetul lui, avea să fie dezolat. Cu toate astea, se hotărî să înfrunte nemulțumirea lui Preston. Avea un gust rău în gură, iar atunci când se freca pe față, mâna îi rămânea acoperită de mizerie neagră. Se lăsase noaptea. Lumina slabă de pe acoperișul în ruină de deasupra lui îi dezvăluia împrejurimile. Se ridică într-un cot și privi talmeș-balmeșul de resturi printre care se ascunsese. Își dădu seama imediat că trebuia să se plece de acolo.

Deasupra lui, grinzi mari, carbonizate, se întindeau pe toată lățimea halei, profilându-se pe cerul de un cenușiu pal. Dincolo de ascunzătoarea lui, alte grămezi de moloz împânzeau spațiul. Acum înțelegea de ce Sackett și Glover nu-l urmăriseră în întuneric. Dar chiar dacă ar fi început să-i caute trupul tocmai la parter, nu le-ar fi luat mult timp să-i descopere ascunzătoarea din depozitul în ruină. Se propti în coate și începu să se târască înainte. Se simțea ca un vierme, iar piciorul lui rănit protesta printr-o durere care îi întorcea stomacul pe dos. În mod evident, nu se putea ridica până la căpriori ca să scape ieșind prin spărtura din acoperiș.

Îl atrăgea ideea de a străbate bezna tunelului de la capătul halei aceleia lungi, dar nu văzuse nici o scară în acel capăt al clădirii. Senzația de a fi prins în capcană făcea ca inima să-i bată dureros de tare. Închise ochii și așteptă să-i vină o idee. Ascultă apa care picura și care îi atrăsese atenția pentru prima dată asupra stării de degradare a clădirii. Deschise din nou ochii și se forță să scruteze sistematic hala. Undeva trebuia să existe o gaură sau o trapă de evacuare.

Violet privi întinderea parcului, la verdeața de pe Primrose Hill, care părea un loc în care Jack și Jill puteau să se zbenguie. Îi era greu să-și imagineze că avea să zboare pe deasupra, dar ăsta era planul.

Vizavi de ea, o mică tabără de corturi albe se înghesuia sub pâlc de arbori. Focurile folosite pentru gătit înălțau în aer trâmbe de fum. Violet încercă să se gândească doar la Frank. Nu se gândea la el mort, doar viu. Oriunde s-ar fi aflat în acea dimineață, era prizonier pentru că nu voia ca prințul să fie ucis. Ceea ce se întâmplase între ea și Blackstone fusese inevitabil, trebuise ca povestea lor să fie reluată. Ea n-avea nici un motiv să-și simtă durerea ca pe o rană proaspătă. În acea dimineață avea rolul ei de jucat și, dacă îl juca bine, prințul era salvat și dus într-un loc în care să fie în siguranță, Frank se întorcea acasă, iar Blackstone pleca.

Prințul veni la ea dinspre tabără, manifestându-și obișnuitul lui entuziasm copilăresc. Ea îi acceptă brațul și se îndreptară împreună spre o mică mulțime adunată pe pajiște. Doar un zbor scurt, doar să se lase purtați de vânt precum un nor care ar fi zburat la joasă altitudine peste o porțiune de pădure și de deal, pentru ca apoi să fie puși din nou pe pământ. Asta era tot ce trebuia să facă. Blackstone îi promisese că după aceea aveau să se ducă împreună la Wapping și să-l găsească pe Frank. Violet purta un pistol mic în geantă, dar nu văzu nici un semn de pericol legat de spectatorii care se adunau. Copacii nu prea ascundeau nimic vederii, fiindcă abia înmugureau.

Căpitanul Rodriguez era exact genul de bărbat în stare să-i inspire încredere unei femei aflate la prima ei călătorie aeriană. Înalt, brunet și chipeș, cu sprâncene care se ridicau adeseori într-o expresie de amuzament și cu obrajii umbriți de barbă, el o asigură pe Violet că voiajul ei aerian avea să fie unul excelent. Îi spuse că el și asistenții lui traversaseră de o mulțime de ori întinderile mari ale oceanului între Spania și Africa și o asigură că scurta ei incursiune în atmosferă avea să fie ca o adiere de briză. Violet zâmbi la auzul acelei glume.

O mică fanfară se adună pe o platformă de lemn și începu să-și acordeze instrumentele. Mulțimea se foia și sporovăia.

Căpitanul îi prezentă pe asistenții lui, un tânăr african, domnul Ali, îmbrăcat într-o frumoasă uniformă de locotenent de marină, și un domn Danner, care purta o șapcă turtită de lână și o vestă cenușie. După prezentări, căpitanul Rodriguez se întoarse, cu un aer degajat și competent, la pregătirile pentru lansare. Un coș de răchită de mărimea unui mic pianoforte se afla în mijlocul pajiștii, legat de ceea ce părea a fi o plasă de pescuit uriașă, adusă la mal și plină cu o captură de un verde strălucitor. Căpitanul îi făcu semn domnului Ali să atașeze un furtun de piele la un butoi de gaz. În timp ce domnul Ali rotea supapa, domnul Danner supraveghea globul desfășurat, care începea să prindă formă. Pe măsură ce procedura se desfășura, prințul îl bombardă cu întrebări pe căpitan. În timp ce acesta dădea explicații în legătură cu vânturile în sensul acelor de ceasornic, precum și cu viteza și direcția lor probabile, Violet scrută mulțimea. Nu părea să fie nimic în neregulă. Dintre oamenii prințului, doar Cahul era cu el, iar acesta părea neliniștit de-a binelea, ca și cum s-ar fi temut de vreo catastrofă, la vederea balonului care se extindea. Restul oamenilor căpitanului, care semănau mult cu domnul Danner fiindcă și ei purtau șepci de lână și veste, se poziționară astfel încât să țină mulțimea la distanță.

Publicul scotea murmure și exclamații de uimire în timp ce mătasea verde pal se umfla și se umplea cu hidrogen mai ușor decât aerul, înălțându-se încet de la sol până când se ridică ușor la capătul legăturilor sale. Marele balon era decorat vesel, cu panglici sângerii și cu cascade de iederă. Căpitanul Rodriguez se tot învârtea în jurul gondolei de răchită, testând legăturile dintre coșul de pasageri și balonul impunător. Apoi el verifică funiile împletite care duceau la patru saci de nisip care zăceau în iarbă, sprijiniți de gondolă. O frânghie de ancorare fixa întregul aparat de un țăruș bătut în pământ, lângă care stătea de pază domnul Danner. Inspecția lui odată încheiată, căpitanul îi anunță pe Violet și pe prinț să se pregătească. În timp ce prințul se apropie, Cahul se retrase aproape de domnul Danner.

Fanfara cânta, iar membrii Societății Britanice a Aeronauților îi salutară pe căpitanul Rodriguez și pe asistenții săi. Domnul Ali așeză o scară cu trepte de lemn lângă coș și-i întinse brațul lui Violet ca s-o ajute să urce treptele. Ea se așeză pe marginea coșului

și îl ascultă pe domnul Ali, care îi arătă diferența dintre funiile care coborau de la balon spre sacii de nisip și cele care urcau ca să fixeze coșul de glob. Ea își trecu picioarele în coș și apoi se trezi plutind în aer. Coșul se înclina și se legăna sub ea, așa că se agăță de margine, ca să se echilibreze. Prințul o urmă, făcând o reverență teatrală în fața mulțimii înainte de a se strecura între frânghiile de ghidare în gondolă.

Căpitanul Rodriguez se întoarse către spectatori. Fanfara se opri din cântat. Căpitanul le aruncă o privire asistenților săi, care erau pregătiți să elibereze balonul, și se adresă mulțimii.

– Doamnelor și domnilor, mulți oameni sfioși, mulți oameni îndrăzneți și mulți aeronauți s-au ridicat la înălțimi mari, dar acum avem rara ocazie de a vedea pe cineva de viță regală făcând același lucru. Astăzi suntem onorați de prezența și de spiritul de aventură al prințului Andre Sturdzi al Moldovei!

Spectatorii fluierară și aplaudară în timp ce prințul însuși făcu o nouă reverență. Căpitanul le făcu semn din cap asistenților săi. Mulțimea își ținu respirația. Fanfara reîncepu să cânte, în zvon de goarne și de tobe.

Căpitanul îi zâmbi lui Violet în timp ce puse mâna pe gondolă. Apoi tresări brusc și se trase înapoi, împleticindu-se, își apucă brațul stâng și se prăbuși la pământ. Pălăria lui căzu în gondolă, în timp ce balonul se ridica în sus.

– Cahul! strigă prințul arătând spre garda lui de corp, care se aplecase asupra unui domn Danner căzut.

Violet se prinse de marginea coșului și privi în jos, încercând să înțeleagă ce se petrecea. Oamenii se agitau și se răsuceau, întinzându-și gâturile, ca să vadă ce se întâmplase. De sus, Violet îl văzu pe domnul Ali îngenuncheat lângă căpitan, în timp ce domnul Danner rămăsese întins pe jos, lângă țăruș. Cu coada ochiului, văzu că unul dintre asistenții căpitanului alerga spre ei, venind dinspre capătul îndepărtat al terenului.

– Cahul l-a împușcat pe Rodriguez! strigă prințul.

Se întoarse spre Violet, complet năucit.

– Stați jos, Alteță, îi porunci Violet.

Dezlegată de țăruș, frânghia de ancorare aluneca prin iarbă, iar Violet și prințul se ridicau în aer.

Câțiva oameni din public se agățară de frânghie, dar nisipul se revărsă asupra lor din sacii de balast în șuvoaie înecăcioase, așa că oamenii se împrăștiară. Frânghia, ultimul contact al balonului cu pământul, aluneca în urma acestuia precum un șarpe, în timp ce balonul se ridica rapid. Bărbatul care alerga nu ezită nici o clipă. Plonjă prin șuvoiul de nisip și se aruncă după frânghie, prinzând-o în timp ce aceasta se ridica de la sol. Și-o răsuci în jurul brațului, iar ea îl purtă atârnat, făcându-l să se legene și să se răsucească. Omul, care acum se lovea de arbuști și de ziduri joase, își întoarse fața spre ei, iar Violet râse de nebunia lui.

În sfârșit, domnul Ali îl ajunse din urmă și îl apucă de picioare. Violet simți o ușoară smucitură a balonului. Apoi celor doi temerari le veniră în ajutor și alți bărbați, formând un lanț. Balonul fu oprit din deriva lui ascendentă. Se legăna în repaus deasupra capetelor oamenilor de jos, precum o barcă ancorată.

– Ești nebun?! îi strigă Violet bărbatului care apucase primul frânghia balonului.

Blackstone clătină din cap.

– Violet, există o sfoară care deschide o gură de aerisire în coroana balonului. Poți să tragi de ea?

Violet se strădui să-și păstreze echilibrul în gondola care se legăna și căută o sfoară care să se potrivească descrierii făcute de Blackstone. Mai mult de o duzină de frânghii legau coșul de balonul de deasupra. Încercă să-și amintească ce anume îi spusese domnul Ali atunci când o ajutase să urce în nacelă. În timp ce se legănau la poalele dealului Primrose Hill, întinse mâna peste prinț ca să caute o frânghie înfășurată în jurul unei cleme.

– Asta?! strigă ea în jos.

Domnul Danner veni în goană, aducând un țăruș și un ciocan. Îi făcu un semn din cap lui Violet.

– Da, doamnă, asta e!

Violet desfăcu frânghia de pe clemă și trase de ea. Balonul coborî cu o bruschețe care îi zdruncină stomacul. Violet se izbi de marginea coșului, gata să cadă din el. Prințul țipă, iar oamenii aflați dedesubt se împrăștiară.

Blackstone îi zâmbi, iar ea se redresă și încercă din nou, cu mai multă atenție. Balonul se așeză pe pământ. Blackstone ajunse la

ea și o trase din gondolă în brațele lui. Pentru o clipă, Violet se pierdu în îmbrățișarea lui. Îl auzi cum înjura și blestema la urechea ei, în timp ce brațele lui o țineau de parcă ar fi vrut s-o strivească. Ea întinse mâna ca să-i mângâie obrazul, ca să-i dea de înțeles că îi înțelegea furia. Fuseseră atât de nepăsători unul față de celălalt, rănindu-se fără să-și dea seama cât de necesari își erau unul altuia, ca aerul!

Ea se eliberă din îmbrățișarea lui.

– Tu chiar mă iubești!

Era o descoperire minunată, care o făcea să se simtă mai amețită decât fusese în urma călătoriei cu balonul.

El dădu din cap în semn de confirmare.

– Indiferent cât de mult încerc să n-o fac.

Îl uitaseră pe prinț, pe care câțiva binevoitori îl ajutaseră să coboare din nacelă.

– Unde sunt oamenii mei? întrebă el aruncând priviri nedumerite în jur. Unde e Cahul?

Blackstone nu se îndura să-i dea drumul lui Violet. Domnul Ali îi explică pe un ton liniștit de unde începuse drama: Cahul trăsese asupra căpitanului Rodriguez și îl lovise pe Danner în cap. Bineînțeles că dispăruse la scurtă vreme după aceea. Blackstone se întoarse ca s-o conducă pe Violet la trăsura ei, iar prințul dădu să-i urmeze. Domnul Ali și domnul Danner îl opriră.

– Lord Blackstone, strigă prințul, ce se întâmplă?

– Rămâneți cu căpitanul, Alteță! Veți fi în siguranță alături de el. Violet, tu mergi acasă cu grăjdarul tău.

– Te duci după Frank?

– Ai încredere în mine! O să-l aduc înapoi.

Blackstone se întoarse la club și-i găsi pe Clare și pe Hazelwood așteptându-l în foaier.

– Deci ai scăpat din lesa lui Goldsworthy, Blackstone! exclamă Hazelwood în timp ce lua în primire hainele pe care Blackstone le împrumutase de la oamenii lui Rodriguez.

– N-are rost să negi, adăugă Clare. Știm că l-ai trimis pe Wilde pe cont propriu. Joci un joc periculos.

– Iar Wilde încă nu s-a întors, spuse Hazelwood clătinând din cap. Ce pui la cale, băiete?

Blackstone dădu din cap cu încrâncenare.

– Trebuie să mă întâlnesc cu o „domnișoară frumoasă" în dimineața asta.

Hazelwood ridică din sprâncene a mirare.

– Vorbești serios? Eu și Clare speram să-l putem salva pe Wilde de niște derbedei de joasă speță și să spargem capetele unor răufăcători.

Blackstone își dădu seama că cei doi suferiseră o transformare completă. Toate semnele de indolență dispăruseră, erau înarmați și îmbrăcați pentru acțiune. Realiză că nu-l văzuse niciodată pe Hazelwood purtând alte haine decât pe cele de seară, șifonate și murdare.

– Nu vreau în nici un caz să vă refuz această satisfacție, îi asigură el zâmbind și luând-o din loc spre camera lui. Așteptați aici!

Trebuia să se schimbe rapid ca să se poată prezenta la întâlnirea cu contesa.

După câteva minute, el se întoarse și le explică celor doi planul care i se conturase în minte. Cum Wilde lipsea, îl trimise la grajduri pe unul dintre băieții care serveau ca ajutoare la bucătărie. Apoi îi aruncă lui Hazelwood bilețelul pe care îl primise de la contesă.

– Ce bandit norocos ești, Blackstone! Ia te uită cum provoci agitație în inimile unor doamne și domnișoare care nu sunt mai bune decât ar trebui să fie, iar acum o contesă declară că – citi el de pe bilet – *Doar dumneavoastră mă puteți salva, Lord Blackstone! Am încredere că o s-o faceți. Veniți singur.*

Hazelwood își apăsă mâna pe inimă și-și înclină capul într-o parte, cu un gest afectat.

Clare rânji.

– Doamna asta e majoră, nu-i așa? Scrie ca o fată de cincisprezece ani, căreia tocmai i-a căzut în mână primul ei roman de dragoste.

Blackstone clătină din cap. Avea la el o centură cu pistoale și fu încântat să constate că Hazelwood și Clare erau înarmați în mod asemănător.

– Doamna are cel puțin treizeci de ani și e mortală ca o viperă.

Hazelwood deschise ușa și toți trei păși afară.

– Încântător, și te întâlnești cu ea singur, ca să-i savurezi mușcătura? vru el să știe.

Cei trei bărbați coborâră iute treptele clubului. Blackstone se uita după vehiculul pe care aveau să-l folosească. Pentru prima dată, se bucură de existența schelăriei, pentru că îi ascundea. Dar primul vehicul care se opri la bordură nu era una dintre trăsurile negre, discrete, ale lui Goldsworthy, construite astfel încât să fie rapide și anonime. Era o trăsură bine cunoscută lui, deschisă și condusă de un vizitiu pe care-l știa, dar fără valeți însoțitori.

Portiera se deschise, scara fu coborâtă și se ivi Violet Hammersley, îmbrăcată într-o banală rochie gri și purtând pe cap o bonetă neagră, simplă. Blackstone văzu vârfurile unor cizme ieșindu-i de sub tivul fustelor.

Ea îi zâmbi, dându-i de înțeles că pricepuse foarte bine intenția lui nobilă și bărbătească de a o lăsa în urmă și că nici gând să fie de acord cu așa ceva.

– Violet, cum de m-ai găsit aici? întrebă el.

– Căpitanul Rodriguez a avut amabilitatea să mă îndrume.

Blackstone își dădu seama că ar fi fost stânjenitor la culme să încerce să-și convingă iubita – sub privirile amuzate ale lui Hazelwood și Clare – să se întoarcă de unde venise.

– Vezi prea bine că nu sunt singur și că mergem înarmați la întâlnirea asta!

Violet scoase din manșon un pistol cu explozibil de mici dimensiuni, dar cu aspect eficient.

– Da, bănuiam că ocazia necesită arme. E vorba de contesă, nu-i așa?

El chiar o iubea. Așa că o întrebă pe un ton îngrijorat:

– Cum de te-a scăpat tatăl tău din ochi?

– Tata are grijă de prinț și de Cahul.

– Cahul?!

– La nici cinci minute după ce ai plecat, el s-a întors plângând și a implorat iertare pentru rolul pe care l-a jucat în complotul împotriva prințului. Într-o engleză perfectă, aș putea adăuga.

– A spus ceva relevant pentru găsirea fratelui tău? întrebă Blackstone întinzându-i mâna ca s-o ajute să se întoarcă în trăsură.

– Cred că da.

Ea nu-i luă mâna.

El o înțelese imediat, cu o întârziere de câteva clipe, pricinuită de faptul că mintea lui trebuise să se adapteze la postura în care-l pusese ea.

– Cred că te-a pus în încurcătură, Blackstone, comentă Hazelwood.

Blackstone continuă să se uite la Violet. Ea avea aceiași ochi sclipitori, același păr întunecat și aceeași gură arogantă dintotdeauna, dar nu era fata pe care, cu o săptămână în urmă, el o revăzuse după o îndelungată absență. Ținea pistolul în mână fără cea mai mică șovăială.

– Vezi tu, ai nevoie de mine, spuse ea. Cred că avem afaceri neterminate. Există un tipic anume după care se fac declarațiile de dragoste.

– Am făcut o declarație de dragoste?

– Da. Ai spus clar că, indiferent de cât de mult ai încercat să nu mă iubești, tot mă iubești.

– Ce am omis?

– Să mă ceri în căsătorie.

– Violet, porți inelul meu!

– Da, dar diamantul e fals și nici o declarație n-a însoțit momentul în care mi l-ai pus pe deget.

Se aflau unul în fața celuilalt, în umbra porticului de sub schelă. Tovarășii lui îi priveau. Dacă o femeie era în stare să preia conducerea și să-l determine să-și facă cererea în căsătorie în fața a doi dintre cei mai libertini bărbați din Anglia, apoi Violet era aceea! Deasupra lor continua activitatea obișnuită a muncitorilor lui Goldsworthy. Caii de la trăsură sforăiau, pufneau și-și fluturau cozile. Trecătorii aruncau câte o privire la acel atelaj frumos. Picioarele lui Blackstone erau bine înțepenite pe pietrele pavajului, și totuși el se simțea ca și cum ar fi fost smucit în aer, captiv într-unul dintre baloanele lui Rodriguez, lăsat în voia nenumăraților curenți de aer. Pentru o clipă, nu reuși să definească senzația aceea necunoscută. Apoi își aminti. Era fericire.

– Te iubesc, Violet. Vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, mulțumesc, Blackstone, vreau. Să mergem după Frank? Am adus o trăsură care ne poate găzdui pe toți, dacă simțiți că unde-s mulți, puterea crește!

Blackstone rămase nemișcat, incapabil să răspundă, în timp ce se lupta cu dorința de a o strivi pe Violet într-o îmbrățișare.

– Ei bine, zise Hazelwood făcând un pas înainte. Clare o să mâne caii. Eu o să merg pe capră. Hei, vizitiule, putem împrumuta pelerina ta?

Fu nevoie de doar câteva minute ca să facă schimbările și ca să-și ocupe cu toții locurile, iar apoi Clare puse caii în mișcare.

Violet începu pe dată să-și interogheze iubitul:

– De ce vrea contesa să te vadă?

– Ca să rezolve unele lucruri... Ei bănuiesc că știu prea multe. Mai mult decât atât, sunt convinși că pe tine te-au ucis deja.

– În balon. Dar ce zici de Cahul? Mereu am crezut că nu știe engleză.

– Un șiretlic convenabil.

– L-au ucis pe Frank?

El se întinse și-i strânse mâinile.

– Nu știm. În cazul în care contesa mă așteaptă la locul în care mi-a dat întâlnire, ea nu poate fi acolo unde e Frank și probabil că nu e singură.

– Vor să te lichideze pe tine mai întâi și apoi pe Frank?

– Asta sper, răspunse Blackstone, dar Violet îl împunse în coaste, așa că el adăugă: Ei bine, nu sper, dar, dacă planul lor e să se debaraseze mai întâi de mine, iar asta nu le reușește, avem o șansă să-l salvăm pe Frank.

– Cahul spune că l-au ținut pe Frank într-un depozit de ceai abandonat, care îi aparține unui anume Waring.

– Wilde a avut dreptate.

Contesa îi dăduse întâlnire lui Blackstone în curtea unei biserici din apropierea docurilor. La un moment dat, văzură de pe drum turnul alb al bisericii. Clare opri, iar Hazelwood sări de pe capră ca s-o ajute pe Violet să coboare. Ea se întoarse spre Blackstone, îl apucă de reverul hainei, îl trase spre ea și îl sărută cu toată sălbăticia naturii ei pasionale. Lui îi trebui o clipă ca să-și recapete mințile.

– Nu pot să te pierd din nou.

Capitolul 20

„Am oroare de ascunzișuri de orice fel."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Blackstone aduse trăsura într-un loc ce putea fi văzut din curtea deschisă a bisericii, care avea alei încrucișate și era plantată cu castani golași, năpădiți de flori ce se înălțau printre ramuri precum niște lumânări alburii. O văzu pe contesă, care purta una dintre rochiile ei deosebite și care ședea ghemuită pe o lespede de granit, printre câteva pietre funerare înalte, grupate pe latura de sud a bisericii.

Monumentele acoperite de licheni, zidurile joase și prăbușite și trunchiurile de copaci noduroase erau elementele care le-ar fi putut servi drept ascunzători complicilor contesei. Blackstone se ținea la vedere și nu se grăbea să traverseze peluza. Hazelwood, Clare și Violet aveau să-l urmeze și să-și găsească propriul punct de observație ascuns, ca să urmărească întâlnirea lui cu doamna.

Contesa îl zări și, ca la un semnal, se ridică din poziția ei abătută, imaginea perfectă a unei femei care își întâmpina salvatorul.

– Slavă Domnului că ați venit! îi spuse ea întinzând mâinile și strângându-le pe ale lui ca și cum ar fi depins de el s-o scoată din Tamisa.

Noroiul și iarba îi pătau mantia și tivul rochiei, iar bucăți de ață atârnau acolo unde se desprinsese una dintre împletiturile ei obișnuite de catifea. Mai rămăseseră cusute de rochie două dintre acele șnururi grele, împletite.

Blackstone își compuse o expresie îngrijorată și o ținu la distanță.

– Dragă contesă, ce s-a întâmplat?

Ea se întoarse spre el cu ochii scăldați de lacrimi.

– Am făcut un lucru foarte curajos, pe care o să vi-l spun în curând, dar trebuie să mă ajutați.

– Bineînțeles, cum?

– Vedeți, eu nu vreau să mă întorc în Moldova. N-ar fi trebuit să-i las să mă mărite cu Alexi, iar acum, când sunt aici și văd cum trăiesc englezoaicele, vreau să rămân în Anglia. O să aranjați asta, da? O să fiți protectorul meu, nu așa se spune?

– Vreți să vă părăsiți prietenii și să vă despărțiți de compatrioții dumneavoastră?

– Da, răspunse ea, întărindu-și declarația cu o clătinare energică din cap. Ei pleacă în curând, dar, dacă aș avea o slujbă aici, aș putea rămâne. Sunt o contesă jalnică. Aș putea fi o doamnă de companie foarte potrivită.

Se aplecă spre el astfel încât pieptul să i se apese pe mâinile lor împreunate.

– Nu sunt multe femei care ar renunța la căsătorie și la un titlu pentru o situație mult mai modestă.

– Of, cum să vă conving? Eram atât de sigură că o să înțelegeți! Sunteți un om înțelegător, nu?

Ea se eliberă din strânsoarea lui și-și vâră mâna în gentuța de mătase care îi atârna de braț. Era prea mică și prea ușoară pentru un pistol, dar Blackstone tot se încordă. Contesa nu scoase o armă, ci o batistă de dantelă cu care se șterse sub ochi, astfel încât el putu vedea lacrimile argintii sclipind pe fondul albastru. Era un truc ingenios. Blackstone bănuia că doi bărbați văzuseră acea scenă de neputință feminină perfidă chiar înainte de a muri. Buzele ei tremurară, apoi ea suspină și, cu un zâmbet, se îndreptă de spate.

– O să vedeți, Lord Blackstone! Am făcut un gest curajos ca să vă dovedesc.

– Dragă doamnă, n-aveți nimic de dovedit. Sunt doar îngrijorat pentru onoarea dumneavoastră.

În ochii ei apăru o expresie întrebătoare. El nu-i dăduse replica anticipată de ea, iar asta o derutase. Aruncă o scurtă privire peste umăr, doar cât să-i dea lui Blackstone un indiciu despre locul în care s-ar fi putut ascunde complicele ei. De îndată, el își înclină capul spre stânga, ca să le indice lui Hazelwood și lui Clare încotro

să se uite. În clipa următoare, contesa își reveni. Mâna ei se întinse ca să-i atingă mâneca.

– Trebuie să mă lăsați să vă spun ce lucru curajos am făcut.

El dădu din cap în semn de aprobare.

– L-am găsit pe fratele dispărut al domnișoarei Hammersley!

Blackstone nu fu nevoit să se prefacă surprins.

– Lipsește? Credeam că Frank doar a întârziat dintr-un motiv oarecare!

– I-am auzit pe compatrioții mei complotând împotriva lui. Am ascultat cu atenție, până când am aflat unde îl țin. Aici, lângă râu. Astăzi ei dorm cu toții, fiindcă sunt obosiți după bal. Așa că eu pot să mă duc și să-l eliberez. Apoi îl ascund.

Era o poveste absurdă, imposibil de crezut. Nu exista nici măcar o umbră de onestitate în femeia aceea. Atunci când ea își ridică privirea spre el, Blackstone remarcă din nou că de deasupra tivului rochiei contesei lipsea unul dintre faimoasele șnururi împletite.

– În cazul ăsta, aveți nevoie de ajutorul ministrului de externe, nu de al meu.

Ea își coborî iute pleoapele peste ochii de un albastru uimitor.

– Dar dumneavoastră sunteți de la guvern, nu-i așa? De aceea mă puteți ajuta.

– Am niște legături cu guvernul.

El nu știa cât de multe știa ea. Nu era de bun augur pentru Frank dacă moldovenii își dăduseră seama de șiretlicul oamenilor lui Goldsworthy.

– Mă speriați, Lord Blackstone! I-am spus că o să vă aduc aici, doar pe dumneavoastră, ca să fie în siguranță.

– Aș vrea să-l văd pe Frank.

– Trebuie să fiți de acord să mă ajutați, să mă țineți aici, pentru ca Alexi să nu-mi mai poată face rău vreodată.

Cu asta putea fi de acord. Își imagină celule separate pentru fiecare dintre ei. Așa că dădu din cap în semn că se învoia.

Contesa se urcă pe o lespede de granit căzută și-și flutură batista de dantelă spre copacii din capătul celălalt al curții bisericii. Un bărbat ieși din umbra lor și porni spre ei.

Preț de o clipă, Blackstone crezu că Frank Hammersley se îndrepta spre el prin curtea plină de verdeață a bisericii, iar în clipa

următoare știu că nu era Frank. Hainele erau ale lui Frank, dar contele era cel care le purta. În aceeași clipă, contesa se năpusti asupra lui din spate. Un cordon de catifea împletită îi trecu peste cap și i se strânse în jurul gâtului, iar el simți cum contesa se răsucea în spatele lui, astfel încât ajunse să-l apese cu umerii. În loc să tragă de cordon, el se împinse puternic înapoi cu pași mari, folosindu-și picioarele și greutatea ca s-o dezechilibreze și s-o forțeze să alerge poticnit. Ea nu dădu drumul cordonului cu care încerca să-l sugrume, dar nu putea să-l țină încordat fără rezistența lui.

Contele scoase un strigăt și porni spre ei alergând, iar din spatele lui se declanșară două focuri de pistol, aproape simultan. Contesa se împiedică și căzu la pământ. Blackstone se lăsă să cadă odată cu ea. Auzi cum aerul îi ieșea din plămâni cu un șuierat puternic. Strânsoarea cordonului slăbi pe gâtul lui Blackstone. El se eliberă și se ridică de pe ea. Contesa se zvârcoli pe iarbă, cu fața lividă, încercând să-și recapete suflul. Contele se întoarse și începu să se îndepărteze șchiopătând. Clare alergă după el și îl culcă la pământ.

Blackstone se uită după Violet. Ea se îndrepta spre el prin iarbă, cu pași repezi și nerăbdători, ținând în mână micul ei pistol.

El își desfăcu brațele și o strânse.

– Știam că nu era Frank, dar n-am fost suficient de rapid să trag înainte ca ea să atace, spuse Blackstone aruncându-i lui Hazelwood o privire plină de recunoștință.

– Nu e mare lucru! În copilărie, i-am împușcat toate păsările tatălui meu.

În timp ce Blackstone îndrepta două pistoale spre conte și contesă, iar Clare și Hazelwood îi vârau în trăsură, Violet își reîncărcă pistolul.

Hazelwood chicoti în timp ce folosea cordoanele contesei ca să lege picioarele ei și pe cele ale contelui. Fața femeii era o mască de porțelan rece, iar de-a lungul maxilarului îi apăruse o vânătaie purpurie.

– N-o să ne învingeți! îi avertiză ea. Voi sunteți cei care o să aibă de suferit!

Contele o reduse la tăcere cu o frază aspră, spusă în limba lor maternă. Apoi Clare se urcă pe capră și dădu bice cailor.

Lordul Chartwell citea cu iritare crescândă raportul lui Samuel Goldsworthy. Omul acela era al naibii, obraznic și teribil de secretos! Cel mai rău lucru la Goldsworthy era că obținea rezultate fără să-și lase vreodată superiorii să cunoască stadiul investigațiilor lui. Trebuia să aștepți și să ai încredere în metodele misterioase ale lui Goldsworthy, indiferent de cât de încruntați îți erau propriii superiori.

Chartwell constată că răbdarea îi era aproape de limită cu privire la chestiunea agenților morți și a sumelor de bani dispărute, în jur de o sută de mii de lire sterline. Nimic din raportul lui Goldsworthy privind incursiunile la magazinele de pălării, teatre, apicultori și baluri nu părea să producă rezultatul esențial. Stând la fereastră, Chartwell tocmai se întreba în ce fel ar putea scoate mai multe informații concrete de la omul acela masiv și zâmbitor, când șirul gândurilor îi fu întrerupt de secretarul lui.

– Domnule, o femeie dorește să vă vadă. Refuză să plece.

Chartwell se încruntă la secretar. Omul era plătit să se ocupe de tot ceea ce putea să-i tulbure ziua șefului său.

– Zice să vă spun că a fost trimisă de Frank Hammersley.

Brusc, Chartwell se răsuci pe călcâie.

– Frank Hammersley?

Secretarul confirmă printr-o înclinare din cap.

– Trimite-o înăuntru! Și adu niște ceai sau cafea.

Chartwell cercetă dintr-o privire starea biroului. O găsi mulțumitoare. Apoi luă o cutie roșie, folosită la transportarea documentelor, și o puse pe podea, într-un loc ferit.

Femeia pe care secretarul lui o pofti înăuntru avea, poate, în jur de patruzeci de ani și era extraordinar de frumoasă. Chiar și lordul Chartwell, care în mod obișnuit nu băga de seamă astfel de calități la semenii lui, simți efectul privirii izbitoare a femeii. Era ceva familiar în zâmbetul ei, iar Chartwell se gândi că era posibil s-o mai fi văzut cândva, dar apoi respinse ideea. Ea stătea în picioare, cu o atitudine demnă și liniștită, strângând în mâini o geantă simplă de pânză groasă, cărămiziu cu auriu, un accesoriu demodat, dar practic, al călătorilor obișnuiți.

– Cred că am ceva ce căutați, Lord Chartwell.

Engleza ei era impecabilă, străbătută totuși de o urmă de accent.

Chartwell avu din nou senzația că ar fi trebuit s-o recunoască. La început, nu își dădu seama că ea se referea la geantă, dar atunci când ea o ridică, el îi făcu semn secretarului său s-o ajute.

– O să doriți s-o deschideți imediat și să numărați banii, spuse femeia.

Chartwell îi făcu semn secretarului să așeze geanta pe birou. O deschise și se trezi că avea în față un teanc de bancnote spaniole, frumos aranjate. Lordul Chartwell simți în acel moment că, poate, partea de jos a maxilarului său nu mai era atașată de cea de sus.

– Cum? Frank Hammersley, spuneți?

Ea zâmbi.

– Compatriotul dumneavoastră mi-a făcut un mare serviciu, zise ea ridicând din umeri.

– Compatriotul meu? întrebă Chartwell, cu totul nedumerit.

– Lordul Blackstone. El l-a răscumpărat pe fiul meu de la haiducul Vasiladi.

Blackstone! Numele acela îi reaminti totul. Tabloul! Chartwell nu văzuse originalul, dar n-avea să uite niciodată reproducerile care apăruseră timp de luni de zile în tipografii, femeia încântătoare reprezentată în ele nepurtând altă haină în afara zâmbetului ei. Nu era de mirare că cea care stătea acum în fața lui îi era familiară și necunoscută în același timp!

Simți că se înroșea la gândul tabloului și încercă să-și recapete un aer profesionist. Își drese glasul.

– Doamnă, ați făcut un serviciu foarte mare guvernului Maiestății Sale. Există vreo modalitate prin care să vă putem răsplăti?

Ea zâmbi. O, zâmbetul acela! Lui Chartwell aproape că i se păru că oferta lui fusese o gafă.

– *Sí*. E ceva ce ați putea face. Ar fi un gest de mare amabilitate.

Capitolul 21

„Nu te lăsa pradă unor îngrijorări inutile... Cu toate că sunt motive să ne așteptăm la tot ce poate fi mai rău, nu e cazul să luăm asta drept sigur."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Depozitul de ceaiuri Waring & Sons Bonded Tea se afla într-un loc retras de la drum, la capătul unui șir dezordonat de clădiri abandonate, cu maldăre de gunoaie îngrămădite lângă pereții de cărămidă înnegriți de foc. Agitația docurilor se sfârșea brusc acolo unde drumul în pantă și plin de gropi cotea spre râu. Comerțul se mutase în altă parte.

Era miezul zilei, dar ferestrele clădirii de cărămidă arse erau deschise ca niște ochi nevăzători, cu excepția celor care străluceau de un roșu aprins precum grătarul unei sobe de fier. Violet simți cum bătăile inimii i se opriră, iar apoi o luară la galop. Clădirea era în flăcări, iar ea avea toate motivele să creadă că Frank se afla înăuntru, captiv într-un fel sau altul. Dată fiind duhoarea generală a cartierului, unul în care furnalele ardeau încărcături condamnate, nu se dăduse nici o alarmă, nu răsunase nici un clopot de incendiu.

Blackstone o ținu pe loc, strângând-o de încheietură și silind-o, astfel, să rămână alături de el, în umbra din fața clădirii. Privirea lui scrută zidurile care ardeau și strada pustie ce ducea spre râu.

– Nu știm dacă Frank e înăuntru, spuse el.

– Dar dacă e?

– Îl scoatem de acolo. Dar restul suitei prințului încă lipsește.

– Câți? întrebă Hazelwood.

– Trei, poate, sau mai mulți de-atât. Dubusari și toți bătăușii pe care i-a angajat. Dacă valetul și bucătarul sunt implicați în asta, probabil că au pregătit un mijloc de transport ca să scape, spuse

Blackstone aruncând o privire spre râu, în vreme ce Violet privea capătul unui șir de trepte de piatră de la malul apei murdare ce sclipea slab în lumina primăverii. E destul de ușor să cobori pe Tamisa și să prinzi o navă care pleacă pe mare, conchise el.

Blackstone mijì din ochi, iar Violet îi urmă exemplul. Spre râu, în colțul de sud-vest al clădirii, o ușă de un verde întunecat stătea deschisă, cu un lanț greu atârnând de clanța de fier.

Violet îl auzi pe Hazelwood chicotind.

– Răufăcătorul tău crede că suntem idioți, Blackstone? Lasă ușa deschisă și ar putea la fel de bine să pună o pancartă: *Intrați, dragilor, v-am întins o capcană frumușică!*

– Așa pare, dar Dubusari nu ne așteaptă. Îi așteaptă pe conte și pe contesă, care să-i spună că m-au omorât. Dar focul lui arde prea încet. Acoperișul spart a lăsat să pătrundă ploile abundente și a umezit lemnele. Dacă mai deschide și ușa aia verde, e ca și cum ar avea un coș de fum.

– Atunci, unde e Frank?

Violet simți strângerea dură a mâinii lui Blackstone. Știa că el avea dreptate și că trebuia ca ei toți să fie răbdători și precauți, dar inima îi bătea nebunește la gândul că Frank era prins într-un incendiu.

– Am o idee, Blackstone! Lasă-mă să urc pe scări ca să activez capcana, dacă e o capcană, în timp ce voi doi mergeți pe marginea râului.

Pe când Blackstone și Hazelwood dezbăteau planul, Violet studie clădirea. Avea patru etaje și era construită în formă de L, cu aripa lungă terminată într-un capăt rotunjit ca pupa unei nave, prelungit deasupra digului râului. Flăcările străluceau cel mai puternic la ultimul etaj, chiar în centrul aripii lungi. La ambele capete ale clădirii, ferestrele aveau tot vechiul lor aspect cenușiu, lipsit de viață. Violet îl trase de mânecă pe Blackstone și-i spuse ce văzuse, întrebându-l ce însemna.

El îi strânse mâna într-a lui.

– Înseamnă că ei nu știu unde e Frank. Încearcă să-l afume. De aceea e ușa deschisă. Îl așteaptă să fugă.

– De ce n-a făcut-o? întrebă ea, nevrând să se gândească de ce nu putea Frank să scape.

– Ori nu poate, ori știe că ei așteaptă.

Era exact stilul lui Blackstone să fie atât de direct cu ea. Acum Violet putea aprecia această onestitate a lui.

Hazelwood clătină din cap.

– Dacă cineva supraveghează ușa aia, probabil că ne-a văzut, prieteni. Eu zic să mergem cu îndrăzneală înainte.

Blackstone se uită la Violet. Ea își dădu seama că teama pentru ea îl reținea. Zâmbi și-și scoase pistolul de sub pelerină. Blackstone îi întoarse zâmbetul, cu ochii strălucindu-i de admirație.

Intrară în clădire și dădură peste niște scări de lemn care se răsuceau în jurul unui puț întunecat și îngust. Un nor de fum plutea în aer.

– O să arunc iute o privire rapidă, da? se oferi Hazelwood sărind pe scări fără să mai aștepte un răspuns.

Blackstone o ținea de mână pe Violet, nevrând s-o lase să se depărteze de el. Fumul înțepător se încolăcea pe scări și ieșea în corpul principal de clădire. Focul se întețea. Auzeau lemnul trosnind și grinzile prăbușindu-se.

Hazelwood strigă de sus:

– E un fel de birou aici! Arată ca o închisoare improvizată, dar Hammersley nu e de găsit, Blackstone!

Îl auziră bocănind, trăgând de ceva greu. Apoi apăru din nou în capul scărilor.

– Pare-se că a fost contesa noastră pe aici. Doi tipi morți înăuntru. Oameni ai locului, după cum arată. Unul dintre ei e strangulat cu un cordon de catifea, care i-a rămas în jurul gâtului.

Aruncă o bucată de stofă pe scări, iar Blackstone o prinse. Era o șapcă de tweed. Blackstone și-o băgă în buzunar, iar expresia îi rămase impasibilă.

– Nici urmă de Wilde! strigă Hazelwood. Ce vrei să faci în continuare?

Nu așteptă un răspuns, ci dispăru din nou.

Ceea ce Blackstone nu voia să facă era să-și ducă iubita pe scările de lemn ale unei clădiri în flăcări. Și nici nu voia s-o lase singură într-un loc în care Dubusari sau mercenarii lui ar fi putut s-o găsească. Violet înaintă atât cât îi permitea strânsoarea lui Blackstone și trase cu ochiul în întunericul de la primul etaj.

Blackstone se aplecă în față și strigă pe scara îngustă:

– Hazelwood, haide să ne regrupăm!

În timp ce se retrăgea, Violet îl strânse de mână ca să-l avertizeze.

Se întoarse și se trezi în fața unui bărbat foarte diferit de ceea ce se aștepta. Dubusari îi bloca drumul, dar nu era domnul bătrân și ciudat, cu perucă pudrată și degete de oțel, ci un bărbat puternic, cu părul negru, tuns scurt, care nu putea să aibă decât puțin peste douăzeci de ani. Îndreptă spre ei o pereche de pistoale de duel.

Blackstone își ținu privirea ațintită asupra lui Dubusari. Bărbatul îl privea și el, fără să clipească măcar o dată. Era la fel de suplu ca și personajul bătrân în care se deghizase cândva, dar acum nu mai purta acele haine lungi, efeminate, așa că își vădea din plin mușchii tari, puternici.

Hazelwood se auzea mișcându-se undeva la etajul de deasupra.

– Unde sunt tovarășii mei? întrebă Dubusari.

– În arest. De ce sunt morți mercenarii tăi?

– Pentru că au greșit.

– L-au lăsat pe Hammersley să scape, se hazardă Blackstone să ghicească.

– N-are importanță. Ai făcut o greșeală, Lord Blackstone! Anglia a făcut o greșeală, iar istoria e neprietenoasă cu cei care susțin jucătorul nepotrivit, așa cum ai făcut tu.

– Te referi la prințul Andre?

Blackstone îl auzea pe Hazelwood mișcându-se undeva în partea de sus a scării pline de fum. Apoi făcu un zgomot ca și cum ar fi târât ceva pe scări. Blackstone trebuia să-l țină pe Dubusari ocupat și s-o împiedice pe Violet să se miște. Îi ținea încheietura mâinii stângi în mâna lui stângă, dar simțea tensiunea din ea, dorința de a urca în fugă acele scări ca să-l caute pe Frank.

Dubusari rânji.

– Moldova merită mai mult. O să avem grijă să aibă un principe care o poate apăra cu adevărat, nu o marionetă englezească.

– Vânzându-vă țarului? Ăsta e planul tău, nu-i așa?

– Anglia e slabă. Nicolai o să fie un aliat puternic pentru Moldova.

– Nicolai? întrebă Blackstone, neputându-și stăpâni surpriza. Vrei să spui Alexandru, nu-i așa?

În momentul de față, Alexandru era țarul rus, din câte știa Blackstone.

– Nicolai.

Siguranța lui Dubusari era înfiorătoare.

Lui Blackstone îi trecu iute prin minte că, dacă scăpau cu viață, ministrul de externe avea să găsească foarte interesantă acea frântură de conversație.

Dubusari își întoarse privirea spre Violet.

– Ce bine că ai venit, domnișoară Hammersley! Fratele tău ne-a scăpat până acum, dar cred că o să iasă din proprie inițiativă dacă îți aude vocea. Vrei să ai amabilitatea să urci scările și să-l strigi pe nume?

– Nu-i nevoie ca domnișoara Hammersley să urce, Dubusari, îl chem eu, răsună pe casa scării vocea veselă a lui Hazelwood, care apoi urlă spre clădirea în flăcări: Frank Hammersley, sora ta a venit să te caute! Acum ar fi un moment bun să-ți faci apariția!

Hazelwood se întoarse deasupra lor, tușind și gâfâind în mijlocul fumului, cu silueta profilându-i-se întunecată pe fundalul flăcărilor roșii.

– Nici un răspuns! Bănuiesc că a scăpat, se bucură el.

Blackstone își dădu seama că se aflau într-un impas. Căldura era din ce în ce mai mare. Scările puteau să cedeze în orice moment. Hazelwood putea să cadă și să moară, iar ei n-aveau idee unde era Hammersley. În mod evident, scăpase din camera de la capătul scărilor înguste și-i ocolise pe gardienii morți. Nu mai avea unde să se ducă decât în josul scărilor sau afară, în exteriorul clădirii. N-aveau cum să știe dacă îi auzise, deși Hazelwood făcea destul zgomot cât să trezească și morții din groapă.

Dubusari îl ajută să depășească impasul.

– Cheamă-l pe prietenul tău, Lord Blackstone, zise el cu glas scăzut. Spune-i să coboare imediat pe scări, sau o împușc pe domnișoara Hammersley!

– Nu mă convingi, Dubusari! Oricum vrei s-o ucizi!

– Blackstone, vorbi Hazelwood, spune-i ticălosului să nu tragă! Vin acum!

Dubusari își permise un zâmbet slab, satisfăcut. Zâmbetul acela, mai mult decât orice altceva, amenința să-l facă pe Blackstone să-și piardă răbdarea.

Hazelwood coborî scările cu pași greoi, de parcă trupul lui ar fi cântărit o tonă. Blackstone o simți pe Violet schimbându-și poziția în spate și mișcând pistolul astfel încât să-l poată strecura pe lângă coastele lui și să tragă. Pentru moment, el era tot ce se afla între ea și un glonț de la Dubusari.

– Blackstone! se auzi vocea lui Hazelwood, care de-acum era răgușită, redusă la un soi de șoaptă dramatică, exagerată. Cred că l-am găsit pe Hammersley! Poți să vii sus?

Acele cuvinte îi spulberară concentrarea lui Dubusari. Privirea lui zbură în sus. Violet își repoziționă arma și trase. Glonțul îl atinse pe Dubusari în umărul stâng și acesta se dezechilibră. Făcu un pas poticnit în spate, iar pistolul din mâna lui stângă se descărcă în podea.

Blackstone avu timp să-și scoată propriul pistol în timp ce Dubusari se îndrepta. Violet era expusă acum, iar Dubusari își îndreptă pistolul spre ea. Dar Hazelwood strigă din nou:

– Îl trimit pe Hammersley jos! Faceți-i loc!

Dubusari își ridică din nou privirea. Blackstone se mută în fața lui Violet, la baza scărilor. Urmă o pauză. Apoi se auzi o lovitură puternică și un corp căzu cu picioarele înainte, între Blackstone, Violet și Dubusari. În timp ce Dubusari sărea înapoi, Blackstone trase. Dubusari se prăbuși, iar pistolul îi căzu pe podea cu un pocnet.

Blackstone o scoase pe Violet din clădire. O așeză pe iarbă și se întoarse înăuntru. Hazelwood auzise un strigăt slab. Fumul era partea cea mai rea. Deși era încă ziuă, interiorul clădirii părea năpădit de cea mai teribilă ceață londoneză. În plus, era și cald. Cei doi își udară hainele într-o baltă de apă de ploaie și întinseră o grindă din capul scării până la vârful expus al unei coloane de cărămidă, fiindcă podeaua ajunsese să fie nesigură, putându-se prăbuși în orice moment. Blackstone începu să meargă pe ea. Strigătul se auzi din nou. Gâfâind în căutarea unei guri de aer, Blackstone ajunse la o fereastră întredeschisă, scoase capul cât putu de mult prin deschizătură și îl descoperi pe Frank Hammersley zăcând dedesubt, pe un pervaz.

Apoi Blackstone și Hazelwood pătrunseră în capătul opus al clădirii, unde Frank le spuse că găsise un lift, și descoperiră niște frânghii. Astfel, reușiră să-l coboare de pe pervaz. În timpul acelui

proces minuțios, Violet, neliniștită, se plimba pe terenul plin de buruieni.

Din spatele unei grămezi de gunoaie se auzi un geamăt. Se duse să cerceteze și găsi un tânăr întins printre buruieni, cu o tăietură însângerată la ceafă.

Îngenunche și-i atinse umărul.

Tânărul gemu și se rostogoli pe spate. Deschise ochii și clipi în lumină. Ea se mută, ca să-i pună umbră pe față.

– Tu cine ești?

– Nate Wilde, domnișoară Hammersley, răspunse el cu glas răgușit.

Ea se legănă pe călcâie.

– Mă cunoști?

– Îl căutam pe fratele dumneavoastră. E aici, nu-i așa?

– L-am găsit. E în viață, spuse ea.

Ochii tânărului se închiseră.

– Bine.

Ea îl atinse cu blândețe.

– Ce ai pățit?

– Am căzut, cred că mi-am rupt ceva. Fugeam de...

El se pierdu și nu mai continuă.

– Stai liniștit! O să avem grijă de tine.

Capitolul 22

„N-o să ne certăm pentru partea cea mai mare de vină din seara aceea..."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Blackstone îi duse pe Violet și pe Frank înapoi la Hammersley House și privi cum servitorii se buluceau pe ușa de la intrare, ciocnindu-se unii de alții în nerăbdarea lor de a face ceva pentru conașul Frank. După ce rănitul, purtat cu cea mai mare grijă, fu culcat pe o banchetă luată de sub scări, Violet veni să stea lângă Blackstone. Se întinse și îl atinse pe față.

– Acum trebuie să plec și să fiu cu el, dar avem nevoie să ne vedem curând.

– Haide să ne vedem diseară, Violet.

Ea se sprijini de pieptul lui, iar el își îngădui s-o strângă în brațe. Apoi ea se trase înapoi.

– O, Doamne! Nu ne putem întâlni în camera lui Frank! El o să fie acolo.

– Atunci, să ne întâlnim în galeria lungă. Acolo unde am început.

– Da, și de unde o să începem din nou.

El dădu din cap în semn că era de acord cu spusele ei.

– Da. Iar acum am și eu un pacient de care trebuie să mă ocup.

Îi dădu un sărut fugitiv și plecă, fiindcă trebuia să aibă grijă de Wilde. Dar tot se uită după ea cum alerga pe scări, spre ușa ei.

Cândva după miezul nopții, Violet se întâlni cu Blackstone în galeria lungă. În casă se instalase liniștea. Din momentul în care ea și Frank ajunseseră la Hammersley House, toată lumea de acolo făcuse eforturi uimitoare. Medicul se trezise cu multe ajutoare, mai mult decât ar fi avut nevoie chiar și în cele mai dramatice

momente. Dar își dăduse seama pe dată că toți trebuiau implicați și sugerase modalități prin care putea fi asigurat confortul lui Frank. Avea acum la îndemână gheață, prosoape și ligheane puțin adânci cu ajutorul cărora ar fi putut să oblojească o duzină de membre rănite.

Pentru moment, el făcuse tot ce se putea. Urma să se întoarcă după ce umflătura scădea atât cât să-i permită să fixeze osul.

Blackstone se ridică de pe o canapea de care Violet își aminti pe dată, fiindcă fusese una dintre favoritele lor înainte să treacă la făcut dragoste în toată puterea cuvântului. Ea se cuibări în brațele lui Blackstone și-și puse capul pe pieptul lui.

– Tata e cu Frank. O să stea cu el toată noaptea. I se pare miraculos că l-am regăsit. Ție îți datorăm totul.

– Nu-mi mulțumi, Violet.

– O, dar trebuie! Și mai trebuie să-ți cer și iertare. Cred că o să te plictisești de regularitatea cu care o să le fac pe amândouă.

El o strânse mai tare în brațe.

– Violet, porți un capot și..., murmură el, strecurându-și o mână pe sub capot ca să-i cuprindă un sân. Și o cămașă de noapte.

– Da, zise ea, ținându-și capul pe pieptul lui, chiar deasupra inimii. M-am gândit că poate ar fi mai bine, până la urmă, dacă ai veni pur și simplu în dormitorul meu.

La auzul cuvintelor ei, Blackstone simți cum i se schimba ritmul bătăilor inimii.

– Aha, ca să poți reîncepe cu mulțumirile și cu scuzele!

– Exact.

Violet râse ușor la pieptul lui, iar apoi își înălță capul și îl luă de mână. Îl conduse prin casa întunecată, pe care el o cunoștea, de altfel, ca pe buzunarul lui.

Odată ajunși în camera ei, aprinseră lumânările dintr-un sfeșnic, stând apoi unul în fața celuilalt ca să se dezbrace pe îndelete și ca să se studieze reciproc.

Blackstone se întorsese la Londra de mai bine de o lună, dar acum știa că era acasă. Trase de cordonul capotului ei de mătase trandafirie și îl făcu să-i alunece de pe umeri. Îi luă sânii în mâini, îi ridică și-i sărută. La rândul lor, mâinile ei se agățară de vesta

lui, fiindcă altfel Violet nici măcar nu s-ar mai fi putut ține pe picioare. După ce toate acestea se întâmplară, el trase în piept aerul de acasă.

Iar atunci când ea îi scoase cravata albă și-i descheie nasturii, eliberându-l de vestă și de cămașă, el avu din nou senzația că era acasă.

Pentru o vreme, se mulțumiră să stea în lumina pâlpâitoare, lipiți unul de celălalt și să savureze întâlnirea tuturor punctelor – moi, netede și rotunde sau aspre, dure și plate – care le puteau exprima dorința. Mâinile dezmierdau, iar buzele se întâlniră și se lipiră.

După ce el îi despleti părul pe îndelete, astfel încât să-i învăluie pe amândoi, se simțiră cuprinși de nerăbdarea dorinței și-și scoaseră mult mai repede restul de haine, retrăgându-se apoi în mare grabă spre pat.

Acum erau cu adevărat goi, piele caldă lipită de piele caldă.

– Mi-a lipsit asta, mărturisi el.

– Ai spus că nu te-ai gândit niciodată la mine.

– Am mințit.

El se rostogoli astfel încât corpul lui să-l acopere pe al ei.

Violet se bucură de forța lui atletică, de simetria perfectă a trupului, de locurile aspre și de textura moale a părului de pe brațele și de pe pieptul lui, de senzația pe care i-o dădeau picioarele lui împletite cu ale ei. Îl apucă de coapse ca să simtă cum i se încordau mușchii atunci când o pătrunse.

Apoi se regăsiră în mișcările pe care le cunoșteau atât de bine, care îi făceau să gâfâie și să se încordeze, avântându-se împreună spre soarele îndepărtat al plăcerii, până când acesta răbufni în reverberații luminoase de plăcere, care îi lăsară înfierbântați și tremurând unul în brațele celuilalt.

Violet închise ochii și dădu drumul lacrimilor, care nu mai erau expresia durerii, ci a plinătății și a bucuriei exuberante. Blackstone i le luă pe degetele mari și le gustă.

– Te iubesc, Violet.

– Te iubesc, Blackstone.

Ea se ridică în genunchi deasupra lui și începu să-l exploreze. Găsi și sărută toate vânătăile purpurii pe care i le provocaseră luptele din ziua aceea și descoperi că timpul petrecut în Grecia îi

subțiase pântecul. Îi trasă pe piele linii și unghiuri, revendicând pentru ea, prin dezmierdări, toate părțile lui, care ei i se păreau cele mai minunate pentru că erau ale lui.

El se mișcă și o țintui din nou dedesubt. După ce se săturară din nou unul de celălalt, ea îl lăsă s-o ia și s-o pună înapoi pe perne, înlănțuind-o cu brațele.

– Știi, mi-am schimbat camera din cauza ta.

– Am ghicit asta de cum am văzut-o. Asta m-a șocat, m-a zguduit și mi-a spulberat părerea preconceptă despre cearta noastră. Am simțit partea mea de vină pentru schimbarea din tine, prietena mea neînfricată.

– Am crezut că schimbarea tapetului avea să mă ajute să-mi alung gândurile despre tine. Nu mă puteam uita la acei pereți fără să mă gândesc că fuseseși aici, cu mine.

– Era un tapet frumos, Violet.

– Dar acea viță-de-vie și florile te văzuseră cum m-ai iubit și cum m-ai părăsit. Și lor le era dor de tine, iar eu nu le puteam suporta reproșurile.

Ea îi întoarse mâna ca să contemple inelul cu sigiliul cel falnic al familiei Blackstone.

El își retrase mâna de pe mâna ei și-și scoase inelul.

– Poate că n-ar fi trebuit să mă simt atât de legat de acea promisiune.

– Nu, se împotrivi ea luându-i mâna din nou și punându-i inelul pe deget, întorcându-se apoi cu fața la el și bucurându-se de senzația pe care i-o dădea apropierea dintre trupurile lor goale. Inelul ăsta ești tu, adăugă ea pe un ton solemn. El reprezintă loialitatea și onoarea ta. Tu îl porți acum și asta înseamnă *tu*, nu altcineva, nici un alt bărbat.

– Să înțeleg că îmi ceri din nou iertare? întrebă el, plin de speranță.

– O să mă ierți din nou?

Ea i se cuibări iarăși la piept, cu brațele lui înfășurate în jurul ei, pe sub sâni.

– Mi-am refuzat plăcerea de a mă gândi la tine, ceea ce mă face și mai înfometat acum. I-am spus lui Rushbrooke...

– I-ai spus lui Rushbrooke despre noi?!

Ea se răsuci ca să-l privească. El o sărută, simțindu-se ca și cum ar fi băut dintr-un izvor rece și tumultuos, așa că pentru o vreme se pierdu în senzațiile momentului. Apoi se așeză astfel încât să stea întinși unul lângă altul.

– I-am spus lui Rushbrooke că, după ce o să fii soția mea, o să te țin în pat doar opt ore pe zi, ca să-ți poți continua operele de caritate.

– Doar n-ai zis așa ceva!

– Ba da.

– Probabil că i s-a tăiat răsuflarea din cauza șocului și s-a înecat, bietul de el!

Ochii ei sclipiră de amuzament, iar el își aminti de acel moment de strălucire de pe *Redemption*, când își dorise ca ea să-i mai apară o dată în față.

– Cât pe-aci! Dar nu cred că o să-mi pot onora promisiunea. S-ar putea să am nevoie ca tu să fii goală lângă mine din ce în ce mai mult, zi de zi.

El o plăcea cel mai mult atunci când era goală, întinsă lângă el, albă și diafană ca zăpada. Își lăsă mâna să alunece peste rotunjimile ei catifelate, pe scobitura adâncă a taliei și pe panta lungă de la șold până la genunchi. Ea tremură sub atingerea lui și se scutură de râs. Acel râs, ca o adiere înviorătoare de aer proaspăt, îi stârni și lui râsul și îl făcu să se simtă viu. Fericit.

– Am putea vorbi toată noaptea, dar trebuie să te sărut din nou, Violet.

– Chiar așa? Atunci îți propun un târg, pentru că simt nevoia să te ating, să te ating peste tot pe unde îmi place.

Capitolul 23

„Vă mărturisesc că, în cele din urmă, nu există bucurie mai mare decât cititul! Te saturi de orice mult mai repede decât de o carte. După ce o să am casa mea, o să fiu nefericită dacă n-o să am o bibliotecă excepțională."

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

– Felicitări, băiete! I-ai prins pe toți și l-ai găsit pe Frank Hammersley. Nu cred că un profesionist ar fi putut face o treabă mai bună.

Blackstone așeză inelul cu diamant fals – pe care Violet i-l returnase – pe biroul mare și plin de hârtii al lui Goldsworthy. El știa că existau unele lucruri pe care Goldsworthy le trecea sub tăcere. În plus, nici nu avea o idee prea clară despre cât de mult știa Goldsworthy în privința planului de a-l elibera pe Frank indiferent dacă asta servea sau nu guvernului.

Goldsworthy luă cutiuța de catifea.

– Mă bucur pentru tine. Acum o să-ți dorești să-i cumperi domnișoarei Hammersley unul adevărat.

– După ce trec anul și ziua în care sunt angajatul tău, vrei să spui.

– Nu-i nevoie să așteptați din cauza noastră, zise Goldsworthy, fluturând din mână împăciuitor. Dacă vrei să te căsătorești cu fata, căsătorește-te acum! Nu există nici un motiv pentru care să nu poți fi căsătorit și să lucrezi pentru noi.

– Nu mă pot vedea trăind separat de soția mea sau trădând-o.

Goldsworthy își ridică în picioare făptura-i nesfârșit de înaltă. Începu să se scuture de râs, ca un copac în bătaia unei brize iscate din senin.

– Nu-i nevoie de așa ceva!

Lui Blackstone îi scăpa ceva, îi lipsea o piesă din puzzle. Cercetă din priviri biroul lui Goldsworthy, contemplând amploarea măreață a mobilierului și simplitatea lui spartană, precum și perdeaua de pânză care ascundea restul încăperii.

– Am crezut că m-ai ales pentru renumele meu scandalos. Blackstone, afemeiatul cel fermecător!

Dintr-odată, Goldsworthy îl privi cu un aer serios, iar strălucirea complice din ochii lui dispăru fără urmă.

– Nu-ți pot schimba reputația, băiete. Londra are o memorie foarte bună în ceea ce privește scandalurile, dar nu te-am ales pentru că odinioară ai fost subiect de bârfă pentru presa mondenă.

Blackstone se bucură că stătea jos. O întâlnire cu Goldsworthy avea un fel de a te răscoli, de parcă te-ai fi aflat pe o navă care se prăbușea într-un hău sau te-ar fi zgâlțâit un cutremur minor, ce zdruncina porțelanurile din dulapuri.

– Atunci, pentru ce m-ai ales?

– Pentru ce? Pentru că te-ai dus în Grecia ca să-ți salvezi fratele. Te-ai descurcat cu Vasiladi timp de aproape un an și ți-ai păstrat capul pe umeri, pe al tău și pe ale celorlalți prizonieri ai lui. Asta a fost o treabă bună. Trebuia să te am, nu-ți dai seama de asta?

– De unde știi că am un frate? N-am spus nimănui.

– Ăsta e un secret de club, băiete. Nu pot să-ți spun cum de știu anumite lucruri. Poate că tu ești obligat să păstrezi secretul, dar alți oameni nu sunt. Iar acum du-te, însoară-te cu fata, mută-te la Hammersley House, dacă vrei. Pe aici, pe undeva, am un ordin de plată pentru tine, o primă tranșă de bani din suma pe care ți-am promis-o conform înțelegerii noastre. Ar trebui să te ajute să ai grijă de mama și de surorile tale până când îți închei perioada de lucru la noi.

Încă o dată, Blackstone se uită cum Goldsworthy răsfoia teancurile de hârtii de pe biroul lui. Fu nevoie de multă agitație înainte ca documentul căutat să iasă la iveală din mijlocul acelei dezordini, timp în care Blackstone reuși să-și adune gândurile cu privire la acel om mare la trup și infinit mai mare în privința felului său de a gândi, precum și la rolul lui în viețile colaboratorilor săi.

– Aha! exclamă Goldsworthy luând documentul pe care-l căutase, ca un magician care ar fi scos un iepure din pălărie, iar apoi i-l întinse lui Blackstone, care se ridică și îl luă.

Acesta din urmă nu înțelegea pe deplin clubul și mecanismele sale, dar știa un lucru, pe care se grăbi să-l și spună:

– Hazelwood a înțeles totul greșit.

Goldsworthy dădu lent și solemn din capul lui cel mare.

– Băiatul e un caz dificil, dar ne ocupăm noi de el. În timp, o să-l dăm pe brazdă.

Miranda nu se aventurase niciodată în camerele de locuit ale clubului. Era de neconceput ca un astfel de loc pentru bărbați să admită un vizitator de sex feminin, dar acum lordul Hazelwood încălca regulile. O conducea pe scara servitorilor ca să-l vadă pe Nate Wilde.

– Puștiul are nevoie de încurajare, Miranda, iar tu ești cea care trebuie să facă asta. E cu moralul la pământ. Crede că a picat un test crucial.

De fapt, Miranda nu și-l putea imagina pe Nate Wilde deprimat. Nate era obrăznicia însăși, sigur pe el atunci când n-avea dreptul, născut în Seven Dials, mai priceput să șterpelească monedele din buzunarul cuiva decât să câștige un bănuț pe care să-l pună într-al său. Dar lordul Hazelwood o luase de mână, îi spusese cât de frumoasă era și o asigurase că Nate Wilde avea să se vindece într-o clipă dacă ar fi avut fericirea s-o vadă la căpătâiul lui.

Lordul Hazelwood îi ceruse să vină sugerându-i că astfel îi făcea o favoare lui personal, iar Miranda nu putuse refuza. Totuși, ea se opri în fața ușii, iar lordul Hazelwood se întoarse și o privi complice.

– Doar n-ai devenit brusc timidă, nu-i așa, Miranda?

Ea clătină din cap în semn că nu.

Lordul Hazelwood bătu la ușă.

Dinăuntru răspunse o voce înăbușită, șovăitoare și lipsită de orice chef.

– Wilde, ești îmbrăcat? strigă lordul Hazelwood și întredeschise ușa. Aici e cineva care vrea să te vadă.

Miranda se încruntă la Hazelwood. Nu ea era cea care voise să-l vadă pe Nate Wilde! Dar lordul Hazelwood se mulțumi să-i adreseze acel zâmbet leneș al lui. Apoi împinse ușa ca să se deschidă complet, îi făcu o reverență și o pofti să intre în cameră.

Nate Wilde nu purta cămașă.

Miranda își asistase tatăl de nenumărate ori în timp ce îi măsura pe tinerii lorzi de la clubul domnului Goldsworthy, dar aceștia nu fuseseră niciodată fără cămașă. Ea își abătu imediat privirea de la acei umeri lați și albi. Dar impresia rămăsese. Un bandaj larg de in îi traversa pieptul lui Nate și-i ținea brațul drept în eșarfă. Pieptul lui era bine conturat, era musculos și avea la mijloc o adâncitură interesantă. După privirea lui sticloasă, ea își dădu seama că îl chinuiau durerile. Se mulțumi să-l privească fără să se clintească din loc.

– Haide, Wilde, salută-ți musafira! îl îndemnă lordul Hazelwood în timp ce împingea un scaun lângă pat. Vino, Miranda, ia loc ca să poți să-ți începi vizita.

O luă de braț și o instală pe scaun. Ea îi aruncă o privire imploratoare.

– Mă întorc după tine peste o jumătate de oră. Nu-l obosi. E încăpățânat și nu vrea să-și ia medicamentul!

Miranda nu se putea uita la Nate. Își lăsă privirea să hoinărească prin cameră. Nu-și imaginase că el își ținea camera la fel de îngrijită și de ordonată ca magazinul ei. Patul îngust era acoperit cu o cuvertură în nuanțe de albastru-închis și de verde. Lângă pat, pe o comodă mică, se aflau o lampă, o carte și un pahar cu un lichid oarecare. În stânga ușii se găsea un dulap înalt de lemn de nuc, iar lângă el, un paravan de răchită maro. În dreapta ei se aflau o fereastră de mansardă și o măsuță. Deasupra acesteia din urmă erau fixate două rafturi, pline cu cărți frumos înșiruite. Miranda nu putea să citească titlurile minuscule, scrise cu litere aurii, dar cotoarele cărților aveau culori banale: cărămiziu, verde închis și albastru. Totul era simplu și bărbătesc.

Fata simți că Nate o privea.

– Le-ai văzut pe toate, zise el.

– De ce nu vrei să-ți iei medicamentul?

– Îmi dă o stare de somnolență. Dacă îl iau, nu pot citi.

El se opinti ca să se ridice mai bine în capul oaselor. Pieptul și coastele i se dezvelirăși mai mult, iar fața i se încordă de durere.

– Cât timp mai trebuie să stai în pat?

– Doctorul zice că încă o săptămână. Până atunci, n-am voie să mă mișc.

– Ai foarte multe cărți.

– Îmi place să citesc. Ești surprinsă?

– Nu.

– Ba ești. Crezi că unul ca mine nu poate decât să vorbească graiul din cartierele mărginașe. Poate că m-am născut în Seven Dials, dar acum pot fi cine vreau eu să fiu.

– Dacă-i așa, de ce îmi spui mereu că nu pot fi cine vreau eu să fiu?

– Te tachinam, doar. Îmi plac aerele tale, Miranda!

El își sprijini capul de perne, iar ochii i se închiseră și adormi, pur și simplu.

Miranda își luă lucrul de mână și începu să coasă. După câteva minute, ea îl privi din nou pe Nate și avu o revelație ciudată: nu-i cunoștea culoarea ochilor. Cum de nu știa? Doar se întâlniseră și vorbiseră aproape în fiecare zi, timp de un an întreg!

Nu-i păsa ce culoare aveau ochii lui Nate Wilde.

Ușa se deschise, iar Miranda își ridică privirea și văzu trei domni chipeși, doi cu bucle negre și unul cu părul auriu, ca de înger. Erau la fel de frumoși ca și domnii din subordinea lui Goldsworthy. Unul dintre domnii cu părul negru făcu un pas în față.

– Băiete, ce-ai pățit? îl întrebă el pe Nate.

Bolnavul se trezi de-a binelea, zâmbi și se miră:

– La naiba, ce căutați aici? Domnule Xander, domnule Daventry!

– Am venit din două motive, dar se pare că ești pe mâini bune. Ai de gând să ne prezinți?

– Domnișoara Kirby, domnul William Jones, domnul Alexander Jones și Lord Daventry.

Cu picioarele tremurându-i, Miranda se ridică și făcu o reverență adâncă. Domnii îi zâmbiră. Ea speră ca genunchii s-o țină și să n-o facă de râs. Unul dintre domni râse, îi făcu iute cu ochiul și se duse la capul patului.

– Nu vrem să vă întrerupem, dar am venit să te luăm, Wilde. Soțiile noastre insistă. Frumoasa Helen nu acceptă un refuz. Ea va fi prima care să te îngrijească și să te ajute să te întremezi.

Al doilea domn interveni și el:

– Te asigur, Wilde, că Lady Jones și doamna Daventry sunt la fel de hotărâte să contribuie la vindecarea rănilor tale.

– Ne întoarcem cât se poate de repede, Wilde, zise cel de-al treilea domn, cel serios, cu părul auriu. O să am grijă ca nimeni să nu te bruscheze în timpul călătoriei.

Miranda se uită la Nate Wilde, care zâmbea cu gura până la urechi.

– Cine sunt eu să mă cert cu doamnele din familia Jones?

Domnii se uitară la Nate, iar unul dintre ei zise:

– Atunci, într-un sfert de oră?

Nate dădu din cap și spuse:

– Negreșit!

Cei trei domni magnifici ieșiră din cameră. Miranda se așeză și începu să-și împăturească lucrul de mână.

– Bănuiesc că pleci de la club.

– Deocamdată. Acum nu prea sunt de folos aici. Prietenii o să aibă grijă de mine.

– Zici că sunt prietenii tăi, da?

– Sunt.

Nate spusese asta fără mândrie. Miranda se simți umilită. Știa că ea s-ar fi lăudat cu faptul că avea printre cunoștințe astfel de domni, dar și-ar fi tăiat limba și i-ar fi dat-o de mâncare unei ciori înainte de a-l întreba pe Nate Wilde cum de ajunsese să cunoască atâția domni din înalta societate.

– Ei bine, îți doresc sănătate! Ne vedem după ce te întorci.

Miranda își adună lucrul de mână. Ea nu înțelegea cum de el, având astfel de prieteni, lucra pentru domnul Goldsworthy și-i servea pe domnii de la club. Nu-l înțelegea. Dacă putea să plece și să se lase îngrijit de persoane sus-puse, de ce s-ar fi întors la ea?

Îl privi. Umerii albi îi erau la fel de largi și de frumoși așa cum îi văzuse imediat după ce intrase în camera lui, iar ochii îi erau sticloși din cauza durerii.

– Ai de gând să mă săruți de rămas-bun? întrebă el.

– Să te sărut? O, căzătura aia ți-a zdruncinat creierul, Nate Wilde!

– Cred că nu. Dimpotrivă, m-a făcut să văd lucrurile clar. Vrei să mă săruți, Miranda.

– Eu, să te sărut?

Doar ideea de a face așa ceva! Dar o voce dinlăuntrul ei îi șopti că nimeni n-avea să știe. El pleca, oricum.

– Da, vrei să mă săruți! Așa că vino aici.

Ea se supuse. Ochii lui erau albaștri. Da, albaștri precum azurul unui cer de vară. Nu știa de ce nu-i observase până atunci.

Violet își petrecea acum cea mai mare parte a timpului alături de fratele ei, dar trecu aproape o săptămână până când acesta reuși să poarte o conversație.

– Voiai să vorbești cu mine? Cum te descurci? întrebă Violet.

– Mi-a fost și mai bine de-atât, dar doctorul nu crede că o să pierd piciorul.

Violet își trase scaunul mai aproape și se așeză astfel încât el să poată s-o vadă. Acum Frank reușea să rămână treaz pentru perioade mai lungi decât în primele zile după ce fusese adus acasă. O bună bucată de vreme, regimul lui însemnase numai somn și laudanum, cu Violet sau cu Papa stând lângă el. Abia cu o zi în urmă renunțase să mai ia medicamentul care îi calma durerile.

– Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme la tine.

– Nu e vina ta, Vi. Am crezut că i-am păcălit punând un raport fals în valiza mea și ducându-l pe cel adevărat, murmură Frank, iar apoi privi în gol, gândindu-se la altceva.

– Când ți-ai dat seama despre ce plănuia Dubusari?

– Aproape imediat, dar n-aș putea spune cât de departe a mers, sau cine a fost implicat de la bun început. Nu știam dacă prințul făcea pe prostul...

– Sau dacă pur și simplu n-a văzut ceea ce era evident?

– Bineînțeles că adevărul a ieșit la iveală atunci când au intrat banii în joc. Mi-am dat seama că, dacă voiam să ies viu din Moldova, trebuia să le arăt un raport fals. În Grecia, m-am gândit că aș fi putut să i-l transmit agentului nostru pe cel adevărat, dar atunci când am ajuns la el, omul nostru deja era mort.

– Prietena noastră, contesa! Ți-ai dat seama că era implicată?

Frank clătină din cap în semn că da.

– Ai încercat din nou la Napoli?

– La vremea aceea, eram deja destul de disperat. Știam că cei care conspirau n-ar fi trebuit să vadă niciodată adevăratul raport. Singura cale de ieșire era să-l dau cuiva care să nu poată fi suspectat de simpatii britanice.

– Te referi la persoana pe care ai fost s-o vezi în Spania?

– Da.

Frank își făcu de lucru la cuvertură.

Violet sări în picioare.

– E prea grea pentru tine? Te deranjează la picior?

– Nu, răspunse el, ridicând o mână ca s-o oprească. Trebuie să-ți spun ceva.

– O, Doamne, vrei să-mi faci o mărturisire?

– Mă tem că da.

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar apoi se abătu în altă parte.

– La naiba, Vi, nu știu cum să-ți spun așa ceva!

Violet îi zâmbi și se afundă înapoi în fotoliul ei.

– Direct și sincer, Frank! Asta o să fie de ajuns.

– Pentru tine, da, spuse el râzând și foindu-se, iar apoi împingându-se ca să stea mai bine în capul oaselor. Am dus raportul la fosta amantă a lui Blackstone. Numai că ea n-a fost niciodată amanta lui.

– Știu. Adică știu acum. Ar fi trebuit să-mi dau seama acum cinci ani, dar pe atunci eram prea răvășită ca să mă gândesc la asta.

– Cum ai fi putut să-ți dai seama atunci? Toată lumea a crezut că Blackstone era un afemeiat de cea mai joasă speță. Tabloul ăla se tipărea în toate tipografiile. Inelul lui era inconfundabil!

– Pe cealaltă mână. Dar cum ți-ai dat seama de adevăr?

Frank își ațintă privirea la cuvertură.

– Ți-a spus de ce a plecat în Grecia?

– Nu.

– Ei bine, e un prost încăpățânat și un om de onoare. În fine, am aflat motivul pentru care a plecat în Grecia, iar asta m-a făcut să mă gândesc la trecut și la tot ceea ce am crezut despre el. Blackstone a fost prietenul meu. N-ar fi trebuit să cred niciodată că s-ar fi logodit cu tine în timp ce avea o amantă.

Violet se ridică și se duse la fereastră. Își apăsă mâinile la piept. Nu merita să fie atât de fericită, dar era. Măcar atât putea să facă, să-i spună fratelui ei adevărul. Se întoarse spre Frank.

– E rândul meu să mărturisesc. Ar fi trebuit să știu că Blackstone nu era bărbatul din tablou, pentru că fusese cu mine atât de des și atât de... intim, încât nu putea fi în studioul lui Royce la vremea la care a fost pictat tabloul.

Frank o privi cu ochi mari.

– Vrei să spui că ar fi trebuit să-i cer socoteală!

Violet clătină din cap.

– Mă căsătoresc cu Blackstone duminica viitoare. Cu o întârziere de cinci ani, dar asta e ceea ce ne-am propus.

– Duminica viitoare?

– Știi, avem o istorie atât de tristă în privința încrederii reciproce, și suntem atrași atât de mult unul de celălalt! Nu putem face altfel.

– Ți-a spus de ce a plecat în Grecia, Vi?

– Nu. Nu trebuie să știu. Nu trebuie să-mi spui. Știu că pot avea încredere în el. Indiferent de ce crede lumea despre el, știu că e un bărbat de onoare.

– Un prost încăpățânat și un om de onoare, repetă Frank. Crezi că o să vrea să vin la nunta voastră?

– Desigur! Poți să te descurci cu un scaun de invalid?

– O să vin.

Capitolul 24

„«Așadar, ești hotărâtă să-ți legi soarta de a lui?» «Sunt hotărâtă doar să acționez în acea manieră care, după cum cred, reprezintă fericirea mea, fără legătură cu dumneavoastră sau cu vreo persoană care n-are legătură cu mine.»"

Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

– Violet, am venit de îndată ce am aflat! Să nu faci așa ceva! Nu poți să te gândești serios să devii soția lui Blackstone! exclamă Penelope, studiind salonul decorat în galben pai al lui Violet și apoi aruncându-i prietenei ei o privire surprinsă și admirativă.

– Ba da.

– Iartă-mă că te întreb, dar nu cumva ai înnebunit?

Penelope se afundă în canapeaua acoperită cu tapiserie Aubusson și se opri ca să dezmierde modelul elegant.

– Ceai? întrebă Violet.

Penelope aprobă cu un semn din cap.

Violet zâmbi. La urma urmei, nu se putea abține. Fericirea ei izbucnea la suprafață ca un izvor.

– Cred că sunt nebună, dar e o formă frumoasă de nebunie!

Penelope luă ceașca de ceai din mâna lui Violet.

– Societatea o să spună că e un vânător de zestre.

– Nu cred că el o să se supere.

– Cum crezi că o să te descurci cu familia lui Blackstone? Mama și surorile lui n-o să se bucure de legătura dintre voi.

– Recunosc că s-ar putea să dureze ceva timp până ca ele să mă accepte. Au avut parte de destule încercări în ultimii ani, dar Blackstone e cel care trebuie să se împace mai întâi. A plecat la Bath ca să stea de vorbă cu ele și o să vedem dacă e posibil să ne împăcăm.

Penelope își puse jos ceaiul de care nu se atinsese.

– Nimeni n-o să-ți mai susțină acțiunile de caritate. Nimeni n-o să mai vrea să te cunoască. Oamenii o să te ignore fățiș.

– Ei, atunci o să trebuiască să mă bizui pe Blackstone ca să-mi țină companie, nu-i așa?

Spunând asta, Violet se lumină la față. Presupunea că aveau să fie adeseori goi, cel puțin în primele zile ale căsniciei lor, iar asta însemna cu siguranță că altă companie nu era de dorit. Ce loc pustiu și plictisitor fusese Londra fără Blackstone! Iar ea, deși încercase să umple fiecare pagină din agenda ei cu întâlniri și cu programări, trebuia să recunoască faptul că Londra, în absența lui, deși populată cu milioane de oameni, fusese pustie.

– Asta e cea mai nebunească idee dintre toate! Să te bazezi pe Blackstone?! Bârfele despre aventurile lui o să înceapă până să se usuce cerneala pe semnăturile certificatului vostru de căsătorie!

– Da, presupun că numele lui o să fie mereu sinonim cu scandalul. Lumea o să-și imagineze că are un harem, sau că iubita lui e o dansatoare spaniolă ori o actriță.

– Fantasmagoriile doamnelor plictisite din înalta societate n-o să fie greu de suportat. În schimb, informațiile despre infidelitățile lui o să te doară, spuse Penelope, luându-și un aer foarte serios.

– Ai dreptate. Dacă aș afla că mi-a fost necredincios, mi-ar fi cu neputință să-i devin soție.

– Violet, poate că nu mă consideri cea mai sinceră dintre prietenele tale, dar eu îmi cunosc lumea, aceea din care vine și Blackstone. Am fost antrenată din copilărie să exist în ea. Tu n-ai fost.

– Crezi că m-aș descurca mai bine ca soție a lui Rushbrooke?

– Nu, nu cred. Dar există sute de bărbați cumsecade și onorabili între extremele pe care le reprezintă Rushbrooke și Blackstone. Eu doar te rog să nu te legi de Blackstone!

– Cred că sunt legată de Blackstone de ani de zile.

– Așadar, ești hotărâtă să te măriți cu el? Vrei să fii cu orice preț soția lui Blackstone?

– Îmi place cum sună asta, „soția lui Blackstone" Cred că mi se potrivește.

– Hazelwood, am o treabă pentru tine!

Vicontele se instală într-unul dintre fotoliile de piele ale lui Goldsworthy. Dimensiunile acelui om aveau darul de a imprima

grandoare chiar și mobilierului clubului. Biroul lui Goldsworthy îi amintea lui Hazelwood de vizitele în biroul tatălui său, cu excepția fundalului de pânză și a zgomotului făcut de muncitori. Și cu excepția faptului că Goldsworthy era un tip amabil, iar „amabil" era un cuvânt prin care Hazelwood nu l-ar fi caracterizat niciodată pe contele de Vange.

– Am crezut că n-o să-mi ceri niciodată să mă implic într-o operațiune a clubului, Goldsworthy! Vrei să călăresc pe un cal alb și să salvez o frumoasă domnișoară? Dacă o salvez, pot s-o păstrez?

– Ai tot dreptul, băiete! Dar pe asta n-o poți păstra, din păcate.

– Goldsworthy, bătrâne, nu cred că-ți dai seama cât de obositor e regimul ăsta de celibat! Bănuiesc că te-ai furișat ca să i-o tragi doamnei Goldsworthy pe ascuns, în timp ce eu și Clare dormeam, caști precum niște călugări, în paturile noastre.

Sprâncenele roșcate ale lui Goldsworthy se încruntară. Pentru o clipă, el păru foarte serios.

– Cred că tu și Clare ați face bine să vă familiarizați cu castitatea. Ar fi o experiență nouă pentru voi doi.

– Dar ești dispus să ne lași un pic liberi, ca s-o salvăm pe fecioara asta?

– Da, ca să restabiliți onoarea unei doamne.

– Aha, atunci Clare e omul tău! Individul ăsta e onoarea personificată. Știi ce a făcut la Waterloo, nu-i așa?

Goldsworthy dădu din cap în semn că știa. Începu să împingă, absent, hârtiile de pe birou, precum un măturător care ar fi încercat să dea la o parte un morman de zăpadă de pe trotuar.

– Bineînțeles, probabil că l-ai văzut făcând asta. Știi totul despre nefericiții care cad în capcana ta.

– Hazelwood, vrei slujba sau nu?

– O vreau.

Goldsworthy se aplecă, deschise și închise sertarele biroului, căutând, se vedea limpede, ceva.

– Ei bine, ce e?

Goldsworthy întinse mâna peste birou și-i dădu lui Hazelwood un teanc de bancnote. Vicontele le luă. Cu acele bancnote puteai petrece multe ore la mesele de joc.

– Treaba e să cumpărăm un tablou de la artistul Reynolds Royce și să-l trimitem în Spania. O să-ți dau toate instrucțiunile, spuse Goldsworthy, începând să scrie.

– Te referi la tabloul lui Blackstone? Tabloul cu dansatoarea lui spaniolă?

– Să nu accepți un refuz, spuse Goldsworthy, iar apoi îi întinse vicontelui o foaie de hârtie. Prima ta misiune, băiete! Raportează după ce ai trimis-o pe frumoasa doamnă în afara granițelor Spaniei!

Ajuns în prag, Hazelwood îi aruncă o privire lui Goldsworthy.

– Îți dai seama că subțiezi serios rândurile micului nostru club? Blackstone o să fie în curând căsătorit, solvabil și treaz. Cu greu mai poate pretinde să fie membru!

În sfârșit, Goldsworthy își ridică privirea. Zâmbea.

– Nu-ți face griji, băiete! N-o să te dezamăgesc.

Epilog

„Afecțiunile și dorințele mele au rămas neschimbate."
Jane Austen, *Mândrie și prejudecată*

Despre mireasa lui Blackstone s-au spus și s-au scris multe. Deși petrecerea de nuntă fusese cu totul privată, având în vedere persoane de o asemenea importanță precum lordul Blackstone și moștenitoarea unui important bancher, domnișoara Violet Hammersley, au existat la Londra persoane care, atente la ceea ce se întâmpla în înalta societate la modă, să noteze ziua și ora nunții și să se străduiască să asiste la eveniment.

Așa s-a făcut că, imediat ce părțile implicate au obținut o licență specială și un preot, au apărut speculații cu privire la materialul și la croiala rochiei miresei. O mare cantitate de dantelă aurită și de tul de mătase a fost comandată la o anumită croitoreasă din Spitalfields. Unele persoane au declarat că lui Violet Hammersley i se urcase la cap, ea fiind o fată bogată care se căsătorise cu un lord, chiar și cu un afemeiat precum Blackstone. Alte persoane pur și simplu au luat act de numele croitoresei și s-au decis să se folosească de serviciile ei.

Cei care au reușit să se înghesuie în mulțimea din biserică sau să obțină un loc pe trotuar, afară, n-au fost dezamăgiți. Croitoresele din Spitalfields s-au întrecut pe sine. Răscroiala simplă a corsetului, aplicațiile florale bogate ale rochiei, dantela delicată a voalului – iată numai câteva amănunte care au făcut ca acea rochie de mireasă să fie una de o frumusețe eterică, potrivită atât cu demnitatea miresei, cât și cu biserica, cu arcadele ei înalte și cu ferestrele ei vechi.

Un tânăr pictor deosebit de îndrăzneț, care reușise să asiste la eveniment prin bunăvoința ducesei de Huntingdon, s-a oferit s-o

picteze pe noua baroană. Dar i s-a spus că lordul Blackstone i-a aruncat cartea de vizită în foc.

În ceea ce o privea pe proaspăta mireasă, după ce au fost respectate toate uzanțele și după ce a trecut și despărțirea în lacrimi de tatăl și de fratele ei, ea descoperi că noul ei soț avea de gând să-și pună în practică amenințarea de a o ține goală cât mai mult timp posibil. Într-un han de țară, aflat la mică distanță de un golf frumos, ei și-au rezervat un apartament mare și însorit, cu un pat de dimensiuni generoase, renumit pentru faptul că mulți membri ai familiei regale își așezaseră cândva capul acolo.

Violet stătea cu picioarele încrucișate în mijlocul patului, în a treia după-amiază a vieții ei de soție, privindu-și soțul adormit. O briză slabă, de mare, răcorea acea după-amiază caldă. Ea dădu la o parte buclele negre de pe fruntea soțului ei și oftă.

– Cât de curând crezi că o să încetezi să mă mai dorești? întrebă el, iar apoi o sărută și se întinse alene, plin de mândrie masculină.

La urma urmei, era la fel de gol ca și ea.

Violet își întinse picioarele și-și plimbă mâna prin pat, căutându-și plapuma ei. N-avea să înceteze niciodată să-l dorească și poate că asta era tot ce conta.

Mâna dreaptă a lui Blackstone țâșni și-i apucă plapuma, luându-i-o din mâini.

– Violet, de ce crezi că n-o să te mai doresc? N-am putut să mă opresc timp de cinci ani, de când ai rupt prima noastră logodnă.

– Dar o să trebuiască, nu-i așa?

Ea îl privea cu atenție. Albastrul ochilor lui părea să se fi adâncit odată cu căsătoria lor, dar asta trebuia să fi fost un truc al simțurilor ei înnebunite. El părea perfect în largul lui, întins în toată splendoarea sa nudă. Ea îl cunoștea, știa că în orice moment ar fi putut să sară și s-o prindă sub el, dar se și putea să n-o facă, având în vedere felul în care își petrecuseră mare parte din după-amiază.

– Ți-a sugerat cumva prietena ta, ducesa, că soții se plictisesc inevitabil de soțiile lor, sau ți-a spus doar că mireasa lui Blackstone nu trebuie să se aștepte la constanță din partea soțului ei celui scandalos?

Violet înghiți în sec și dădu din cap în semn că da.

El închise ochii din nou. Ea aşteptă.

– Cred că, dacă nu te mai doresc în engleză, o să încep să te doresc în alte limbi. Ce părere ai despre spaniolă?

– Ia vezi. Încearcă!

– *Yo te quiero*. Te vreau.

– Îmi place cum sună.

Cuvintele abia îi ieşiră de pe buze, când Blackstone ţâşni. Îi cuprinse talia cu o mână caldă şi puternică, o răsturnă pe spate şi se aruncă asupra ei. Se ţinea deasupra ei, cu ochii plini de dragoste şi de veselie.

– *Yo te quiero*, Violet!

O făcu şi pe ea să râdă, chiar dacă genunchiul lui îşi croi loc între picioarele ei.

– Şi dacă o să ne plictisim să ne mai dorim unul pe celălalt în spaniolă, o să trecem la alte limbi.

– Greacă şi latină?

– Sanscrită, cred. Ştiu un cuvânt sanscrit care o să mă facă să mă gândesc mereu la faptul că te doresc.

El îşi lăsă capul în jos, ca să-i sărute sânii.

– Ce cuvânt? şopti ea.

– *Yoni*.

El rosti acea vorbă pe un ton aspru şi cu voce joasă, în timp ce ea simţea cum zgârietura uşoară a maxilarului lui îi trezea o dorinţă dureroasă înlăuntrul fiinţei.

– „Yoni". Ce înseamnă asta?

Ea îi cuprinse faţa în mâini şi-i înălţă capul, care până atunci fusese culcat pe sânii ei. Privirea lui albastră, sclipitoare, o întâlni pe a ei.

– „Trecere divină", dragostea mea.